

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΛΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΩΝ ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΔ. 23 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΡΧ.

Μεταξύ του περιοδικού τύπου των Βαλκανίων την πρώτην κυκλοφορίαν έχει

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γραφεία:
Εδριπίδου 8 (Μέγαρον Γαργάρη,
Κεντρικόν Πρακτορείον Εφημερίδων)
Εμβάσματα επίταται κτλ. εκ' όνόματι
του ιδιοκτήτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΙ ΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Εσωτερικού: Έτησια Δραχ. 200

Εξάμηνος Δραχ. 110

Εξωτερικού: Έτησια Δολλάρια. 7

Αίραι Αγγλίας. 2.10

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 23

ΑΘΗΝΑΙ, 7 Σεπτεμβρίου 1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΠΙΑΣ

ΓΙΜΗ ΙΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ

Όσοι έχουν τα δελτία του 2ου διθλίου ή αν δεν έχουν, μάς φέρουν τα τεύχη και πάουν μιά σημείωσι από τα γραφεία μας, μπορούν να πάρουν από τον Έκδοτικό Οίκο

Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ & ΣΙΑ

Σταδίου 48

ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΒΙΒΛΙΑ

Με 5 δρ. και 4 δελτία

ΚΕΣΣΕΛ: «Νύχτες πριγκίπων».
ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ: «Μεγαλουρήματα

του 21».
ΜΕΡΙΜΕ: «Κάρμεν».
ΜΠΡΑΝΙΑ: «Ο παράξενος άνθρωπος».
ΜΠΡΑΓΜΑΧΑΡΙ: «Ινδικός Μαγνητισμός».
ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΗΓΑΚΗ: «Ο Γκάντι».
ΠΙΣΣΑΝΟΥ: «Φυσιогνωμία».
ΣΑΛΑΔΗ: «Γκουλιστάν».
ΣΑΝΚΑΡΑ: «Η μνήμη».
ΣΚΟΚΟΥ: «Επιγράμματα».
ΧΑΜΣΟΥΝ: «Βασίλισσα του Σαβά».

Με 8 δρ. και 4 δελτία

ΑΡΤΣΙΜΠΑΤΣΕΦ: «Σάνιν».
ΓΟΝΤΖΑΜΠΙΡ: «Μάρκος ο Μηδενιστής».
ΚΟΚΚΙΝΟΥ: «Μυστική φωλιά».
ΜΠΑΛΖΑΚ: «Μπάριμπα Γκοριό».
ΜΠΟΥΛΒΕΡ: «Τελευταία ημέραι Πομπηίας Α' Πομπηίας Β'».
ΑΡΕΤΙΝΟΥ: «Τριλογία».

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΠΙΑΣ: «Εμποριολογία».
Αυτά μέχρις ότου εκδοθούν

Οί θλιμμένες καρδιές

το αριστούργημα αυτό της εκλεκτής συγγραφώς

Μ. ΝΤΕΛΛΥ

Για το όποιον εροντίζετε από σήμερα να φυλάττετε τα νέα δελτία μας. Έπειτα από το 4ο δελτίο θα παραλάβετε τον τόμο του νέου αυτού αριστουργήματος. Οί εν Αθήναις και Πειραιεί θα πάρουν τα βιβλία από τα καταστήματα του Έκδοτικού Οίκου

Μ. Βασιλείου και Σία

Σταδίου 48

Οί εν ταίς επαρχίαις μπορούν να στείλουν το αντίτιμον εις γραμματόσημα πλέον δρχ. 3 διά ταχυδρομικά έξοδα.

Όλοι με την «Πύλαρο»

Ενα-ένα ξεπουλιούνται τα λίγα καλά επιβατικά καράβια της Ελλάδος. Οί εφοπλιστικές εταιρείες τα πουλούν σε ξένους, γιατί δεν μπορούν, καθώς λένε, να θγούν στα έξοδα που απαιτεί η συντήρησις των. Έτσι, σε λίγο, ή Ελλάς, που είνε τόπος ναυτικός και περιβρέχεται όλη από θάλασσα, θα καταντήση να μην έχη καράβι! Η συγκοινωνία με τα νησιά, θα γίνεται διά της τελευταίας μεθόδου του... κολυμβήματος και το πολύ-πολύ θα μείνη ή άπηρχαιωμένη και από εκατονταετηρίδων γνώστη «Πύλαρος», όποτε και ό Πειραιεύς θ' άντηχήση πάλιν από τις γνώριμες φωνές των πρακτόρων:

—Όλοι με την «Πύλαρο» και μιά... μακαρονάδα!

Διά τον θόρυβον

Έπί τέλους, συνεστήθη μιά σοβαρή έπιτροπή για να μελετήση το ζήτημα της λήψεως μέτρων προς περιορισμόν των παντοειδών θορύβων που ένοχλούν τ' αυτιά και τα νεύρα των Αθηναίων. Σιδηρόδρομοι, τράμ, αυτοκίνητα, μοτοσυκλέτες, μεγάφωνα, πλανόδιοι φωνακλάδες διαλαλήται, όλ' αυτά θα περάσουν από

την κρίσιν της έπιτροπής και θα κληθούν να θάλουν σουρντίνα στο χαλασμό του κόσμου που κάνουν κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό.

Θα ληφθούν σοβαρές αποφάσεις, θα γίνη θόρυβος στις εφημερίδες κι' έπειτα το ζήτημα θα περάση εις τας γνωστάς έλληνικάς καλένδας, όπου θα ταφή.

Και τότε, όλοι οι φιλοσοφούντες επί των έλληνικών πραγμάτων και επί του έργου της έπιτροπής, θα πουν:

—Πολύς... θόρυβος διά το τίποτε!...

Φεμινισμός

Ο φεμινισμός σημειώνει καταπληκτικώς προόδους και στον τόπο μας. Έως τώρα είχαμε γυναίκες υπαλλήλους, γιατρούς, δικηγόρους, δικηγορίνες, σωφερίνες, κλπ. Τώρα προσετέθησαν και γυναίκες... λαθρεμπόρισες!

Στον Πειραιά συνελήφθη μιά κυρία ή όποία ήταν μέλος μιάς συμμορίας λαθρεμπόρων ναρκωτικών και επί πλέον ήταν και υπάλληλος της... Εισαγγελάς!

Οί άναγνώσται των εφημερίδων έτριβαν τα μάτια τους από την έκπληξι, διαβάζοντες αυτή την πρωτοφανή — για την Ελλάδα — είδησι.

Τώρα δεν μένει παρά να γίνουν και γυναίκες άρχηγοί ληστρικών συμμοριών

και να πάρουν τα θουνά. Γιατί όχι; Όποτε θα πρέπει το κράτος να θέση εις έφαρμογήν την ριφθίσαν άλλοτε ιδεαν περί καθιερώσεως του θεσμού των άστυνομισσών!

Η άνθολογία

Σύμφωνα με το συνδυασμό εκδόσεως που έχει γίνει, παρακαλούνται οί νέοι λογοτέχνες που θέλουν να δημοσιευθή ποίημα ή πεζό τους μέσα στο «Βιβλίο» άνθολογίας Νέων Λογοτεχνών, να γράψουν ή να περάσουν από τα γραφεία και να δηλώσουν καταθέτοντες συγχρόνως την αξία των ήριθμημένων αντιτύπων που θα αγοράσουν νιά λογαριασμό τους.

Ε. Φ. Α.

Κάθε Δευτέρα σε ειδικό σαλόνι των Γραφείων της «Ατλαντίδος» συγκεντρώνονται οί νέοι μας και ανταλλάσσουν τις σκέψεις τους, απαγγέλλουν τα καλύτερα από τα τραγούδια τους.

Παρακαλούνται λοιπόν οί νέοι μας όσοι θέλουν να γνωριστούν με τους συναδέλφους τους άλλους λογίους, να προσέρχονται και να ζητούν τον Γεν. Γραμματέα της Ένώσεως Φίλων Ατλαντίδος «Ε.Φ.Α.» κ. Α. Τριποδάκι.

Παρακολουθήσατε

το υπέροχον μυθιστόρημα

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

όλοι από σήμερα

του μεγάλου συγγραφέως

άληθινό αριστούργημα

"ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΤΡΙΓΩΝΟ"

Γάμοι έξ έρωτος

Αίσθηματικά ζητήματα

Πόσες φορές δέν άκούμε αύτή τη φράση:
— Χωρίστηκε! Καί φαντάσου ότι εί-
χαν παντρευτή από έρωτά έδώ και δυό
χρόνια!..
Μας φαίνεται παράξενο.
Νά παντρευτούν από έρωτα και νά
χωρίσουν;
Και γιατί όχι;
Είπε μία μεγάλη αλήθεια, που έχει έ-
πιβεβαιωθεί από προσεκτικές και ακρι-
βές στατιστικές, ότι τά περισσότερα δια-
ζύγια αναλογούν σέ γάμους από έρωτα!
Τό έρώτημα θγαίνει άμέσως:
— Μά πώς γίνεται αύτό;
Και όμως είναι πολύ φυσικό.
“Ας προσπαθήσουμε νά τό εξηγή-
σουμε.
“Η περίοδος του έρωτος, είναι γιά τούς
ερωτευμένους μία περίοδος αυταπάτης.
“Αλλά και μία περίοδος άσυναισθήτου
έξαπατήσεως του ενός από τόν άλλον.
“Όταν ένας νέος άγαπάη μία κο-
πέλλα, την φαντάζεται σαν τόν ιδανικό
τύπο της γυναίκας, που ζητούν χρόνια
ναύρη. Είναι ο άληθινός άγγελος. Καλή,
ευγενική, όμορφη, περιποιητική, αίσθη-
ματική, λεπτή, προικισμένη από τά πιο
σπάνια χαρίσματα. Κανένα έλάττωμα δέν
της βρίσκει. Καί όταν μία κοπέλλα ά-
γαπάη ένα νέο, την ίδια ακριβώς εντύ-
πωση σχηματίζει γι' αυτόν. Είναι ο ιδα-
νικός τύπος του άνδρός; Καλός, ευγε-
νής, ίπποτικός, γεμάτος προτερήματα.
“Ο άλληλοθαυμασμός, που έχει γεννήσει
τόν έρωτα και τόν τρέφει, δέν άφίνει
κανένα από τούς δυό νά ίδούν τά έλατ-
τώματα άλλήλων. “Αλλά και καθένas
από τούς δυό, φροντίζει νά κρύβη τά έ-
λαττώματά του, γιά νά μή πέση στή συ-
νειδήση του άλλου, και τότε αντίο έρω-
ς!
Καταβάλλονται άπεγνωσμένες προσ-
πάθειες και από τούς δυό, γιά νά κρύ-
ψουν τά έλαττώματά τους.
Κι' έτσι, μεθυσμένοι από τό όνειρο της
ετυχίας, φθάνουν άργά ή γρήγορα στο
γάμο.
Είπε θέβαι οι ότι στο γάμο θα θρούν
τό δριστικό λιμάνι της ευτυχίας, όπου ή
αίώνια αγάπη και καλωσύνη θα βασι-
λεύη γιά πάντα.
Κατά βάθος άγνωστον ο ένας τόν άλ-
λο. Στην περίοδο του έρωτος, την πρό

του γάμου, δέν αντίληφθηκε κανείς τά
έλαττώματα του άλλου, είτε γιατί δέν
ήθελε, είτε γιατί ήταν έπιμελώς κρυμ-
μένα.
“Επειτ' από τό γάμο όμως, ή κατά-
στασις αλλάζει. Καί οι ερωτευμένοι εί-
νε άνθρωποι, κι' έχουν κι' αυτοί, φυσι-
κά, τά έλαττώματά τους, τις αδυναμίες
τους, τις παραξενιές τους. “Όταν περά-
ση ο μήνας του μέλιτος, ή πιο γλυκειά
έποχή της ζωής του ανθρώπου, και ή κα-
θημερινή ζωή με τούς αγώνες της και
τις νευρικότητες της αναλάβη τά δικαι-
ώματά της, ούτε ο σύζυγος, ούτε ή σύ-
γος καταβάλλουν μεγάλες προσπάθει-
ες γιά νά κρύψουν πιά τά έλαττώματά
τους... Τ' άφίνουν και έκδηλώνονται.
Κι' έτσι, ο σύζυγος, που συμβαίνει νά
είνε θίσιος κι' άπότομος, θάρρη ή σιγι-
μή που θα φανερώση αυτές τις αδυνα-
μίες του. Θα είναι μία μέρα στενοχωρη-
μένος από άλλες αίτιες, από τη δουλειά
του ίσως, και θα μιλήση με άπότομο τρό-
πο στη γυναίκα του.
Κι' έκείνη πάλι, θα συμβη νάχη τά
νευράκια της— τόσο αναίσθητα στη γυ-
ναίκα— και θα φερθή έτσι στον άντρα
της, χωρίς νά πολυσκοτίζεται άν τραυ-
ματίση επικινδύνως τόν έρωτα, που ύπο-
τίθεται ότι υπάρχει ακόμη.
“Επειτα, ή συζυγική ζωή δέν μοιάζει
καθόλου με τη ζωή των ερωτευμένων.
Τότε τά ρωμαντικά ραντεβού, ή ανταλ-
λαγή των άμοιβαίων όρκων αιώνιας ά-
γάπης και άφοσίωσης, ή τρυφερότης,
τό χτυποκάρδι — γιατί άργησε νάρρη;
Μήπως τού ή της συνέβη τίποτα; Γιατί
είνε στενοχωρημένος ή στενοχωρημένη;
— δημιουργούσαν μία ατμοσφαίρα ρωμαν-
τικής, ποιητική. Τώρα όμως οι δυό πρώ-
ην ερωτευμένοι έχουν συνδέσει μαζί τη
ζωή τους. “Αντιμετωπίζουν τις μικρές
πεζότητες της καθημερινής ζωής, ύφί-
στανται την επίδρασή της. “Ακόμη, τό
γεγονός ότι βρίσκονται πάντα μαζί, δη-
μιουργεί κι' ένα είδος άδιαφορίας και
πληξείας.
“Ενας παντρεμένος που βρίσκεται πάν-
τα με τη γυναίκα του, πρώτ, μεσημέρι,
βράδυ, και που θα πήγαινε μαζί της
ραντεβού έρωτικά, ή θα πήγαινε να της
κόψη λουλούδια από τούς κήπους γιά
νά της προσφέρει, ή θα της ζητούσε όρ-
κους αγάπης, θα ήταν τό λιγότερο γε-
λοῖος!
Γιά φαντασθήτε, γιά μία στιγμή, μία
τέτοια συζυγική κατάστασι και θα ίδη-
τε άμέσως τό γελοίο νά έμάνίζεται.
“Επειτα, έρχονται οι μικρογκρίνιες,
οι μικροδιαφορές. “Εκείνη θέλει νά πάη
στον κινηματογράφο, αυτός είναι κουρα-
σμένος από τη δουλειά του. “Εκείνη είδε
μία όμορφη, μά ακριβή τουαλέττα, έκεί-
νος δέν έχει ακόμα τά μέσα νά της την
προσφέρει. “Εκείνη θέλει ν' άκούση λίγα
τρυφερά λόγια, έκείνος θαρυέται. “Εκεί-
νη θέλει νά πάη έξοχή στη θάλασσα, έ-
κείνος προτιμάει θουνό...
“Όλα αυτά δημιουργούν μία ψυχρό-
τητα.
“Ακολουθούν μικροκαυγάδες, ακόμη
και στο ζήτημα του φαγητού. Καί κατό-
πιν, ένα όραίο πρωί, ξεσπάει ή μεγάλη
μπόρα: Οι δυό σύζυγοι τσακώνονται γιά
καλά, έξ άφορμής ενός ζητήματος μι-
κρού ή μεγάλου.
“Εν τώ μεταξύ όμως, στην ψυχή του
καθενός έχει γεννηθή ή άμφιβολία.
— Αυτός είναι που άγαπούσα; άναρω-
τιέται εκείνη, που δέν άναγνωρίζει στο
πρόσωπο του κοινού ανθρώπου τόν ιδανικό
έρωτή.
— Γι' αυτήν ήμουν τρελλός; άναρωτιέ-
ται και ο σύζυγος, που δέν άναγνωρίζει
στο πρόσωπο εκείνης τη γλυκεία κοπέ-
λα, τη γεμάτη χάρες, που ένοιωσε την

τό χεράκι.
“Ετσι, σιγά-σιγά, μέρα με την ήμέρα,
ο έρωσ πεθαίνει. Οι δυό σύζυγοι άνακα-
λύπτουν ότι γελάστηκαν, ότι έπessαν θύ-
ματα παρεξηγήσεως. “Ερχεται ή λεγο-
μένη άσυμφωνία χαρακτηρισών. Καί, ύστε-
ρα από τόν κρίσιμο μεγάλο καυγά, που
δέν μπορεί παρά νά ξεσπάση μία μέρα,
καταφεύγουν στα δικαστήρια και οι
γνωστοί λένε:
— Φαντάσου! Πρόπερι παντρεύτηκαν
από έρωτα κι' έφέτος έχωρισαν!...
Πόσο φυσικός όμως είναι αυτός ο χω-
ρισμός!
Νά γιά ποιές αίτιες τά διαζύγια στους
παντρεμένους από έρωτα είναι πιο συχνά
παρά στους παντρεμένους από συνοικέ-
σιο.
Οι πρώτοι, είχαν σχηματίσει όρισμέ-
νες αυταπάτες. Ζητούσαν τριαντάφυλλα
στην άμμο. “Ενθ' οι δεύτεροι δέν έχουν
νά έξαπατηθούν σε τίποτα. “Όσοι παν-
τρεύονται από συνοικέσιο, ύπολογίζουν
έκ τών προτέρων ότι τό άλλο μέρος, σαν
άνθρωπος όπως όλοι μας, θαχη τις α-
δυναμίες του και τά έλαττώματά του.
Και φροντίζει νά βρη τόν τρόπο νά τό
άντιμετωπίση, γιατί τά περιμένει. Καί
όταν αυτά έκδηλωθούν, ο σύζυγος ή ή
σύζυγος, είναι προετοιμασμένοι και δέν
ύφίστανται καμμία όδυνηρή έκπληξη. “Ε-
νώ ο ερωτευμένος δέν περιμένει τίποτα.
“Ο ερωτευμένος περιμένει τη συνέχεια
του ονείρου... Περιμένει νά βρη τόν άγ-
γελο που φαντάζόταν, χωρίς νά σκέπτε-
ται ότι κι' αυτός δέν είναι καλλίτερος...
Θά ρωτήσετε ίσως:
— Καταδικάζετε, λοιπόν, τούς γάμους
έξ έρωτος;
“Οχι, δά! Μακριά από μας αυτή
θλασφημία! “Ο έρωτας είναι τό πιο ευ-
γενικό ανθρώπινο αίσθημα, γιατί μάς
κάνει γιά λίγο νά ζούμε σ' ένα όνειρο
και νά φανταζώμαστε τό κόσμο και τούς
άνθρώπους διαφορετικά απ' ό,τι είναι στην
πραγματικότητα. Είναι τό κρασί της ψυ-
χής, που τη ζαλίζει και τη μεθά.
Δέν καταδικάζουμε, λοιπόν, τούς γά-
μους έξ έρωτος. “Απλώς, θέλουμε νά
ξηγήσουμε γιατί καταλήγουν συχνά
διαζύγιο. Καί νά πούμε στους ερωτευμέ-
νους, έκείνους που πρόκειται νά δεθούν
με τις λουλουδιένιες άλυσσίδες του γά-
μου, νάχουν υπ' όψιν τους, ότι κανένα
τριαντάφυλλο δέν είναι χωρίς άγκάθι. Καί
κανένας άγγελος δέν είναι χωρίς έλαττώ-
ματα. “Αν έχουν αυτά υπ' όψιν τους, ότι
είνε προετοιμασμένοι ν' αντιμετώπισουν
τά έλαττώματα του έτέρου ήμισους που
θα έκδηλωθούν μέσα στην πεζότητα της
καθημερινής ζωής, θα ζήσουν άρκετά
ευτυχισμένοι... “Αλλοιώς, άπειλείται ή ά-
συμφωνία χαρακτήρων και τό... διαζύ-
γιον!

Ο θάνατος άγρυπνεϊ

Από τά μυστήρια του Θιβέτ

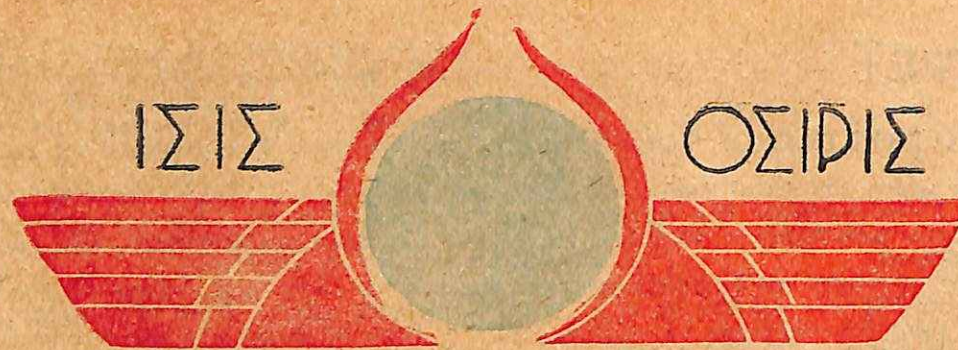
—Νταλού, θέλω νά δώ τόν ιερό τάφο
του Χασάν.
—“Αδύνατον, κύριε, όποιος έτόλμησε νά
πάη μέχρι εκεί έπαθε κακό.
—Νταλού, μή λές κουτάρες!
—Σας θεσπιά, κύριε, ότι έτσι είναι. Κα-
νείς δέν έγύρισε.
“Ο διάλογος αυτός γινότανε πάνω στα
ύψηλότερα βράχια του Νταριντάχ, μετα-
ξύ του έξερευνητή Γκόρντον Σμιθ και
του “Ινδού οδηγού του Νταλού.
“Ο Γκόρντον άφού πέρασε όλες τις
κοιλάδες και τά ψηλά θουνά των “Ινδι-
ών, άφού κράτησε τις πιο λεπτομερείς ση-
μειώσεις γιά τά μυστήρια και τά μουσικά
τών φακίρηδων, γύρευε με κάθε προσπά-
θεια νά ξεπεράση και τά τείχη της ά-
προσπέλαστης ζώνης του Θιβέτ.
Θιβέτ!
“Όνομα μαγικό, όνομα μυστηριώδες
γιά τούς έξερευνητάς της Εύρώπης.
Κανείς δέν μπόρεσε ούτε θά μπόρεση
νά μπη ποτέ σ' ένα ιερό ναό των Θιβετι-
ών Ιερέων.
Τό έδαφος που πατούσε άνήκει μονάχα
σ' αυτούς και τούς απογόνους τους.
Πάνω δε στα ψηλά θουνά άπομένει ο-
λόκληρη ή πίστις και ο φανατισμός μιάς
φυλής που ποτέ της δέν έγναρίσε τό πέλ-
μα του Εύρωπαϊκού πολιτισμού.
“Ο Γκόρντον Σμιθ νόμιζε ότι θα τό
κατώρθωνε. Κι' έτσι από δέκα έτών ζωής
ανάμεσα σε “Ινδούς και φακίρηδες, κι'
άφού έμαθε τις διάφορες γλώσσες και ι-
διώματα του τόπου, έφθασε με τόν άγά-
ριστο σύντροφο και οδηγό του Νταλού
στά άπάτητα σύνορα.
Ξενύχτησε τό βράδυ εκείνο σε μία φι-
λόξενη καλύβα και την άλλη μέρα πρωί-
πρωί, σήκωσε τόν Νταλού και πήγε νά
έξερευνήση τά μονοπάτια.
“Ανέβηκαν τά πιο επικίνδυνα και άπά-
τητα από Εύρωπαϊου ποδάρι μονοπάτια.
Κι' όταν έφθασαν πάνω στην κορυφή,
κατάσπληκτος ο Γκόρντον έξέφρασε τό
θαυμασμό του γιά τό μεγαλείο της φύ-
σεως που στόλιζε την κοιλάδα του Ντά-
ριντάχ.
“Η κοιλάδα αυτή έμοιαζε σαν πηγάδι
τριγυρισμένο από πανύψηλα θουνά, και
πήρε τ' όνομα από ένα πανάρχαιο τάφο
που θρισκότανε εκεί κάτω στη μέση.
“Ο τάφος του μεγάλου άρχιερέως Ντα-
ριντάχ!
Πόσα δέν είχαν γραφή γι' αυτόν. Τόσα
πολλά πράγματα είχε διαβάσει ο Γκόρ-
ντον γι' αυτόν. “Ησαν μύθοι; Πραγματι-
κός;
Τίποτα δέν ήξερε. Γι' αυτό και ήθελε
νά τό έξακριβώση μόνος του.
Μέσα σ' ένα σύγγραμμα του “Αθεά
Σατρώ διάθασε:
«Νταριντάχ : Μέγας άρχιερεύς του
Νασού Σαλώλ του Θιβέτ. Πέθανε πρό 600
έτών. Μέσα στην ξεχωριστή αυτή κοιλά-
δα τόν είχαν θάψει. Προς τιμήν του στό-
λισαν τό φέρετρό του άπέξω με όλα τά
μαργαριτάρια και τά μπριλλάντια που
είχε τό μοναστήρι. Δώδεκα κοπέλλες, οι
όμορφότερες θάφτηκαν ζωντανές όρθιες
γύρω από τό κορμί του, νά του κρατούν
συντροφία. Λένε πως κάθε νύχτα σε όλη
την κοιλάδα άκούγεται τό τραγούδι σε
μελωδικές φωνές που ψάλλουν οι κοπέ-
λες που τόν συντροφεύουν στον ύπνο του».
“Οι αυτά κι' άλλα πολλά είχε δια-
βάσει ο Γκόρντον και τά θυμήθηκε όταν
άντικρυσε την κοιλάδα από κάτω του
και τό λευκό σπιτάκι, τόν τάφο του Ντα-
ριντάχ.
—Νταλού, όποσδήποτε πρέπει νά
θρούμε τό μονοπάτι νά κατεβούμε. Θέλω
νά έπισκεφτώ αυτόν τόν τάφο. Θέλω νά
θεσπιασώ, νά δώ άν δσα λέγουν είναι σω-
στά.
—Κύριε, είναι μεγάλο κρίμα αυτό που
θα κάνετε, κυνική έξέλιξη.

κόμα μέσα στο λευκό εκείνο σπιτάκι.
“Ο Γκόρντον όμως δέν τόν άκουε και
τριγυρίζει τούς βράχους, τά θουνά νά βρη
τό μονοπάτι.
Είχε νυχτώσει και θρισκόντουσαν πολύ
μακριά από την καλύβα τους.
“Ο Γκόρντον σκέφτηκε νά γυρίση πίσω
και νά ξαναρχίση την έρευνά του την
άλλη μέρα τό πρωί.
“Ο άνθρωπος που τούς φιλοξενούσε στο
σπίτι του, τούς πρόσφερε καλό φαί και
μαλακό κρεβάτι.
Πριν κοιμηθή ο Γκόρντον άνοιξε πάλι
τά έθλια.
Κάτι θάδρισκε που θα τόν διηκόλυνε
νά βρη τό μονοπάτι γιά νά φθάση μέχρι
του τάφου του Νταριντάχ.
Σφιγμένος μ' ένα σχοινί ο Γκόρντον
προχωρούσε μόνος ανάμεσα από τούς ά-
πόκρημνους βράχους.
Στην άκρη εκεί μιά τρoεξοχή. “Ελυ-
σε τό σκονί, τώδεσε πάνω στη μυτερή
πέτρα και άμολούσε λίγο-λίγο και κατέ-
βαινε.
Τό σχοινί ήταν μακρύ και τό πόδι του
έφθασε κι' άκούμπησε σε μαλακό έδα-
φος.
“Αναστέναξε από ανακούφισι.
Και τώρα;
Τώρα καταλάβαινε καλά. Θα ήταν ο
πρώτος που πατούσε τό πόδι του μέσα
στον ιερό ναό.
Γύρω του σκοτάδι και μέσα, ανάμεσα
λαμπύριζε κά'ι τό λευκό.
“Όσο πλησίαζε, μεγάλωνε - μεγάλωνε
κι' από τά παράθυρά του έβγαине ένα
φως.
Γύρω - τριγύρω ξεχυνότανε μία μελω-
δία. Τί γλυκό τραγούδι!
“Ητανε πιά κοντά, θρισκότανε μπρο-
στά στην πόρτα. Λίγο ακόμα...
“Α! ναι, άνοιξε ή πόρτα μόνη της.
Και νά που λέγανε πως ήταν δύσκολο!
Μοσχοβολούσε ο τόπος από λιβάνα.
“Ενας γέρος με μεγάλα γένηα ήταν
ξαπλωμένος. Πάνω του πολλά άνθη.
Γύρω του σειρές μαργαριτάρια και
μπριλλάντια και πάνω από τό προσέφα-
λό του και στα πόδια του δώδεκα όρατες
κοπέλλες.
Μά δέν ήταν δυνατόν. Είχαν περάσει
600 χρόνια. “Εκείνες τις είχαν θάψει όρ-
θιες ζωντανές.
Αυτές ήταν νεώτατες. Κάτι θα συνέ-
βαινε. Δέν μπορεί νά γινόντανε αλλοιώς.
Τά μοναστήρια θα τροφοδοτούσαν τόν

τάφο τώρα και 600 χρόνια όλο και με
νέες δροσερές κοπέλλες.
“Ενα φως καθαρό λαμπρό φωτίζε τά
τριγύρω. Από που έφεγγε, από που έρ-
χότανε αυτό δέν μπόρεσε νά τό κατα-
λάβη.
Προχώρησε. Καμμία από τις κοπέλλες
δέν τόν κύτταζε, ούτε τόν πρόσεξε!
Κάθισε σε μία γωνία και κύτταζε,
γύρευε νά καταλάβη.
Ξαφνικά τό φως έσβυσε κι' ένα πυκνό
σκοτάδι του πλάκωσε την καρδιά.
Πήγε ν' αναπνεύση και ή άναπνοή του
δέν έβγαине μέσα από τά στήθη.
Μέσα στο σκοτάδι γύρευε την πόρτα.
Τό σκοτάδι όμως ήταν τόσο πυκνό που
δέν τολμούσε νά κουνηθή. Φοβότανε μην
κάνη καμμία ζημιά κι' έξερεβήση τις γυ-
ναίκες!
Ξάφνου μέσα από τό πυκνό μαύρο πέ-
πλο είδε ν' ανυψώνεται ένα χέρι. “Ενα
σκελετωμένο χέρι. Τό χέρι ενός σκελε-
τού. “Επειτα... άλλο ένα χέρι. Καί τά
δυό μαζί άνήκανε σε μία ξεμαλλιάρα
στρίγγλα, με μία άπαίσια μορφή!
Βρυκολακιάζουν οι νεκροί; Τί γύρευε
απ' αυτόν, γιατί τόν πλησίαζε με τά σκε-
λετωμένα χέρια της;
“Ενας βρυκολακας.
Θυμήθηκε ξαφνικά τά λόγια του Ντα-
λού:
«“Όποιος έτόλμησε νά πάη μέχρι εκεί,
έπαθε κακό».
Τετέλεστοι!
Πήγε νά φωνάξη και ή φωνή του πνι-
γότανε μέσα από τό λαρύγγι.
“Απλώνε τά χέρια του και πέφτανε θα-
ρειά!
Ούτε νά φωνάξη, ούτε νά υπερασπι-
σθή!
Τετέλεστοι!
Αυτό που του είχε πη ο Νταλού γινό-
τανε.
Τά χέρια τώρα τόν πιάσανε από τό
λαμό.
Τόν κρατούσανε, τόν σφίγγανε, τόν πνί-
γανε.
Σφιχτά, ακόμα πιο σφιχτά.
Μέσα στη νύχτα ο Νταλού άκουσε έ-
να μουγκρητό κι' έτρεξε νά δη.
Βρήκε τόν Γκόρντον νά κυλιέται πάνω
στο στρώμα του και νά μουγκρίζει.
“Ο άρχιερεύς Νταριντάχ τόν είχε τιμω-
ρήσει μ' ένα φριχτό όνειρο!
“Όταν ο Γκόρντον έξόπνησε και θγή-
κε από τόν εφιάλτη, διάταξε τόν Ντα-
λού νά μαζέψη τά πράγματά τους γιά
νά έπιστρέψουν στην “Αγγλία!
—Δέν είναι δυνατόν νά τά θάλη κανείς
ούτε και με τις σκιές ακόμα τών προγό-
νων του ιερού Θιβέτ, μουρμούρισε.

Ε. ΟΥΕΛΣ

Από τα μυστήρια της αρχαίας Αιγύπτου

“Ισις... “Οσιρις... πόσο μεγάλη απήχρησε διά μέσου των αιώνων. “Η “Αϊντα, οί Φαραῶναι, ὁ Τουταγχαμών, ὁ Νεϊλος.

Πόση δύναμις ἔλκεσε μέσα σ’ ἓνα ἀπλό αλλά καί ἐντυπωσιακό θύομα γυναικός.

“Ισις, ἡ θεά, ἡ ὁποία βασίλευσε πάνω στήν Αἴγυπτο καί πού ἐδίδασκε στούς ὑπηκόους της τήν προσευχή καί τήν γεωργική, τήν καλλιέργεια τοῦ λinoῦ, μά καί τῆς ἀμπέλου.

“Η “Ισις καί ὁ “Οσιρις ἐγεννήθηκαν ὅπως καί ὁ Δίας ἀπό τόν Οὐρανὸ καί ἀπὸ τῆ Ρέα.

“Η μυθολογία μᾶς λέει πολὺ παράδοξα πράγματα γιὰ τὰ δίδυμα αὐτὰ παιδιά.

Πρὶν ἀκόμα γεννηθοῦν ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα τοὺς τᾶχαν τάξει νὰ τὰ παντρεύουν καί γι’ αὐτὸ ὅταν ἡ “Ισις εἶδε τὸ φῶς ἦταν ἡδὴ ἔγκυος.

“Ὅπωςδὴποτε οἱ δύο σύζυγοι ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς καί μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς τοὺς ἦταν ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Αἰγυπτίων.

“Ὁ δὲ “Οσιρις μάλιστα ἀποφάσισε νὰ κατακτήσῃ ἀκόμα καί τὰς Ἰνδίας, ὅχι μὲ τὴ δύναμι τῶν ὀπλῶν, ἀλλὰ μὲ τὴ γλυκύτητα τῶν ἠθῶν.

“Εστρατολόγησε λοιπὸν τὶς ὁμορφότερες γυναῖκες καί ἐσχημάτισε φάλαγγας.

Στὴν Αἴγυπτο ἄφησε τὴν σύζυγό του ἀρχηγὸ τοῦ Κράτους.

Καί ὅλα θὰ πηγαίνανε καλὰ, ἀν’ ἡ βασίλισσα δὲν εἶχε γιὰ κουνιάδο της, τὸν Τύφωνα, ὁ ὁποῖος ἐπωφελοῦμενος τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀρχισε νὰ δημιουργῇ κλίκες, κόμματα καί φίλους ἰσχυροῦς.

Τέλος ἐνῶ ὁ “Οσιρις κατακτοῦσε, χωρὶς πολὺ κόπο διάφορα μέρη τῶν Ἰνδιῶν, ὁ Τύφων ἀρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὴν βασίλισσα.

“Ἡδὴ ἀνηγγέλη ὅμως ἡ ἐπιστροφή τῶν στρατευμάτων τοῦ “Οσιρι, ὅταν μιά νύχτα ἓνας ἀγγελιαφόρος καταλασπωμένος καί ἀποκαωμένος κατέβηκε ἀπὸ μιά δρομάδα καμῆλα καί πληροφόρησε τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα:

— “Ὁ Φαραῶ ἀπεσπᾶσθαι ἀπὸ τὸν πολὺ στρατὸ καί μὲ μερικὸς δικούς του ἔχει προηγηθῇ. Νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τίποτα καί νὰ λάθῃ τὰ μέτρα της τὴν ἴδια τὴν νύχτα, ὥστε νὰ μὴ σὺ παλὰ τὴν χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ κανεὶς.

Αὐτὸ τὸ μυστήριον ἔδωσε ὑποψίες στὸν ἱατρὸ τῆς “Ισιδος, ἓνα καμπούρη, τὸν ὁποῖον ἡ “Ισις εἶχε σώσει ἀπὸ τὴν φτώχεια.

Γι’ αὐτὸ καί συμβούλεψε τὴν “Ισιδα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο νὰ τὸν περιμένῃ τὴν νύχτα ντυμένη ὅμως μὲ θώρακα σιδερένιο καί μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι. “Αν ἦταν ἐκεῖνος θὰ ἐλύετο ἡ παρεξήγησις, γιὰτὶ θὰ ἔπαιρνε τὴν εὐθύνῃ ὁ γιατρός. “Αν ἦταν ἄλλος... τότε ἡ “Ισις θὰ ἦταν καλὰ προφυλαγμένη καί ἀπαισμένη.

Πράγματι τὰ μεσάνυχτα ἐνῶ ἡ σιωπὴ βασίλευε καί τὸ σκοτάδι εἶχε κρύψει κάθε τι, ἀκούσθηκε ἀπὸ μακριὰ τὸ ποδοβολητὸ ἑνὸς ἀλόγου.

“Ὁ ἵππεὺς κατέβηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ ντυμένος μὲ δῆμα καί

σκεπασμένος ἀπὸ τὸ κεφάλι μ’ ἓνα κόκκινο πανί.

Βῆματα βαρεῖα ἀκουσθήκανε στὸ διάδρομο.

“Ἡ πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας τῆς “Ισιδος ἀνοίξε ξαφνικά καί πρόβαλε ἡ βασίλισσα κρατώντας ἓνα μυτερὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

— Σταμάτησε, ἄνθρωπε. “Ὅποιος κι’ ἀν εἰσαι, δὲν περπατᾷς μὲ τὴν περπατησιὰ τοῦ ἀντρός μου, τοῦ “Οσιρι, ἐφώνασεν ἡ βασίλισσα.

Τὸ πανὶ ἔπεσε καί ξεσκεπάσε τὸ πρόσωπο τοῦ Τύφωνα, τοῦ ἀπιστοῦ κουνιάδου.

Χωρὶς νὰ προφέρῃ τίποτα ἄλλο ἐκείνη, τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα μὲ τὴν αἰχμὴ τοῦ ξίφους της.

“Επειτα ἀπὸ 15 ἡμέρες πού ἐπέστρεψε ὁ “Οσιρις, ὅρῃκε τὴν Αἴγυπτο ἀνωκάτω ἀπὸ τὶς ραδιουργίες καί τὰ κόμματα πού εἶχε δημιουργήσει ὁ ἀδελφός του.

“Ὁ “Οσιρις ὅμως φεσει εἰρηνόφιλος, δὲν ἠθέλησε νὰ λάθῃ μέτρα ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔκανε ὅμως ὅτι δὲν κατάλαβε καί γιὰ νὰ πνίξῃ τὴν πλεονεξία του, τὸν πλημύρισε μὲ δῶρα καί τιμῆς.

“Ὁ Τύφων κολακευθεὶς καί εὐγνωμόνων, προσέκλεσε τὸν “Οσιρι σ’ ἓνα μεγάλο συμπόσιο.

Στὸ τέλος τοῦ συμποσίου οἱ δοῦλοι ἔφεραν μέσα στὴν αἴθουσα ἓνα μπαῦλο, ὑπέροχο ἔργο τέχνης, καμωμένο καί ἐργασμένο μὲ ἐλεφαντόδοντα, χρυσὸ καί διαμάντια.

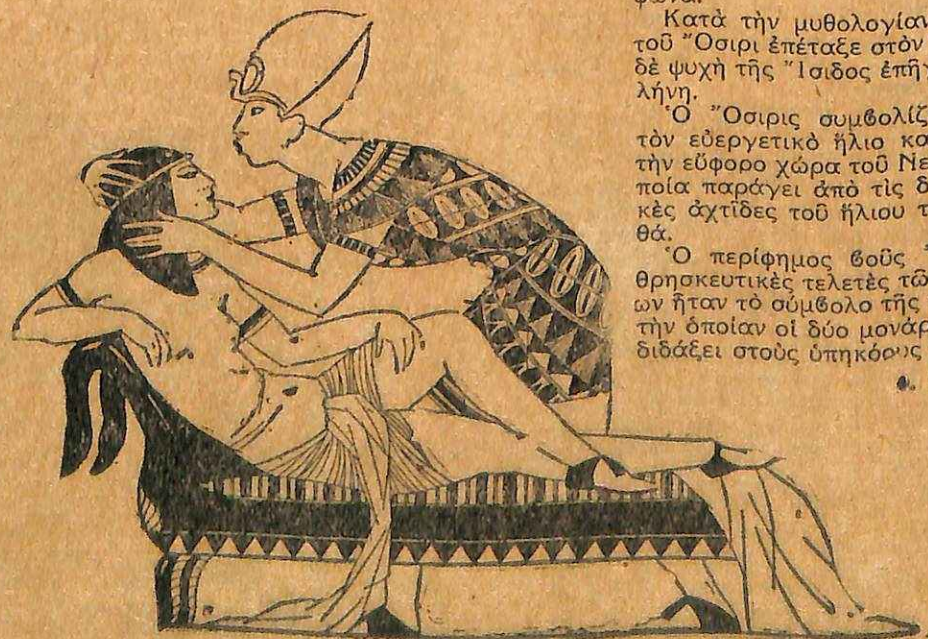
— Αὐτὸ εἶνε τὸ δῶρον τοῦ ἀμφιτρώωνος στοὺς καλεσμένους του, ἀνήγγειλε ὁ Τύφων.

— Νὰ τὸ θάνωμε σὲ κλήρωσι νὰ δοῦμε σὲ ποῖον θὰ πέσῃ, εἶπε ἓνας προσκαλεσμένος.

— Νὰ τὸ παίξωμε.

— Νὰ τὸ δωρήσωμε σὲ κείνον πού τὸ μπόι του ἔρχεται ἴσα μὲ τὸ μπαῦλο.

“Ἡ τελευταία ἰδέα ἄρεσε περισσότερο

καί ἓνας - ἓνας ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους ξαπλωνότανε μέσα στὸ μπαῦλο καὶ μετροῦσαν τὸ μπόι του μὲ τὸ μακρὸς τοῦ μπαῦλου.

Τέλος ἦλθε καί ἡ σειρὰ τοῦ “Οσιρι. Χαμογελαστός ὁ καλὸς βασιλεὺς ξαπλώθηκε μέσα στὸ μπαῦλο, πού δὲν ἦταν θεσπία ἐντελὼς στὰ μέτρα του.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη τὸ σκέπασμα ἔπεσε πάνω του καί τὸν σκέπασε. Τὸ κλειδί γύρισε στὴν κλειδαριὰ. Τὸ μπαῦλο ἀνασηκώθηκε καί ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ μεγάρου πετάχθηκε μέσα στὸ Νεῖλο.

“Ὁ πόνος τῆς “Ισιδος μόλις ἔμαθε τὴν εἰδησιὴν ἦταν τρομερός.

“Ἡ πρώτη της φροντίς ἦταν νὰ ἀναζητήσῃ τὰ ὑπολείματα τοῦ ἀντρός της.

“Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔφυγε μόνη της ἀκολουθώντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Μῆνες καί μῆνες ἔψαχνε καί τὰ θάσανά της ἦταν ἀνεκδιήγητα, ὅταν ἔφθασε μέχρι τὴ Φοινικία.

“Ἡ δυστυχισμένη παρουσιάσθηκε τότε στὴν Αὐλὴ τῆς Βαθυλῶνος, ὡς σκλάβο φυγὰς Αἰγυπτία καί ζήτησε νὰ τῆς δώσουν καμμιὰ δουλειά. Θὰ μπορούσε νὰ θόσκη τὰ πρόβατα τοῦ βασιλέως στὴν κάμψη.

Τὴν ἐδέχθηκαν καί ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐξοῦσε διαρκῶς στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, γεμάτῃ ἐλπίδες.

Τέλος μιά μέρα τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ στρίμωξε στὶς ρίζες μιάς ταμαριντιάς τὸ μπαῦλο - φέρετρο.

“Ἦταν τέτοια ἡ θλίψις της καί ἡ ἀελπισία της, πού ὁ βασιλεὺς κατάλαβε ἐπὶ τέλους μὲ ποῖα εἶχε νὰ κἀν καί τῆς παρεχώρησε μιά τιμητικὴ φρουρὰ νὰ τὴ συνοδεύσῃ μέχρι τὴν Αἴγυπτο.

“Ἐπῆρε μαζί της καί τὸ σῶμα τοῦ συζύγου της.

“Ἐφυγαν. “Αλλὰ ἔπειτα ἀπὸ μιά ὁδομάδα οἱ Φοινῖκες καμυλιέρηδες τῆς συνοδείας προσεβλήθησαν ἀπὸ νομάδες “Αραβας τῆς ἐρήμου. Τὸ μπαῦλο ἐκλάπη.

“Ακόμη καί πεθαμμένο τὸν φοβότανε τὸν “Οσιρι ὁ ἀδελφός του Τύφων.

Διέταξε καί κάνανε τὸ πτώμα του κομμάτια καί τὰ ἔσπειρε σὲ διάφορα μέρη τῆς Αἰγύπτου.

“Ἡ “Ισις ὅμως ἦταν ἀκούραστη.

Μὲ τὴν βοήθεια ὀλίγων πιστῶν ἀνέλαβε πάλι τὴν ἀναζήτησι καί σιγὰ - σιγὰ μάζεψε ἓνα μεγάλο μέρος τῶν τεμαχίων τοῦ “Οσιρι, γιὰ νὰ τὰ ἐναποθέσῃ σ’ ἓνα πολυτελὲς τάφο.

“Ὁ Τύφων θέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν θεοποίησι τοῦ πεθαμμένου ἀδελφοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Μέσα στὸ λαὸ τῆς Αἰγύπτου ἡ πίστις εἶχε ἐναλωθεῖ.

“Ὁ νύιος τοῦ “Οσιρι ἐξεδικήθηκε τὸν πατέρα του καί κατετρόπωσε τὸν Τύφωνα.

Κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ ψυχὴ τοῦ “Οσιρι ἐπέταξε στὸν “Ἡλιο, ἡ δὲ ψυχὴ τῆς “Ισιδος ἐπῆγε στὴ Σελήνη.

“Ὁ “Οσιρις συμβολίζει λοιπὸν τὸν εὐεργετικὸ ἥλιο καί ἡ “Ισις τὴν εὐφορὸν χώρα τοῦ Νεῖλου, ἡ ὁποία παράγει ἀπὸ τὶς δημιουργικὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου τόσα ἀγαθά.

“Ὁ περίφημος θοῦς “Απι στὶς θρησκευτικὰ τελετὰς τῶν Αἰγυπτίων ἦταν τὸ σύμβολο τῆς γεωργίας τὴν ὁποῖαν οἱ δύο μονάρχαι εἶχαν διδάξει στοὺς ὑπηκόους τους.

Α. ΜΠΟΝΖΑΝ

“Τίποτα!... Πουθενά!...

Πρόφερε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ὁ γέρος μπαίνοντας σπῆτι του, καί ἡ πόρτα ἔτριξε πίσω κλαψάρικα στὸ κλείσιμό της. Σφούγγισε μὲ τ’ ἀνάποδο τοῦ χεριοῦ του τὰ δακρυσμένα μάτια κι’ ἔπεσε βαρὺς πάνω σ’ ἓνα σκαμνὶ κοντὰ στὸ τζάκι.

“Ἡ γρηὰ δέχτηκε τ’ ἀπελπιστικά τ’ ἀνδρός της λόγια, σὰν μαχαίρι, πάνω στὴν ἴδια πληγὴ πού τρεῖς μέρες τώρα ὅλο καί τῆς μεγάλωνε τὸν πόνο τῆς συμφορᾶς πού τοὺς ἐβῆκε.

Κι’ ἔτσι μεσημέρι, ὁράδι, μέσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια τοῦ νοικοκύρη της θγαίνανε τὰ δυὸ μονάχα αὐτὰ λόγια, ρίχνοντάς - νν καί σὲ καινούργια ἀπαντοχή.

Καί ἡμερὰ πάλι τὰ ἴδια!

Χωρὶς νὰ πῇ λέξι σούρθηκε σκυφτὴ στ’ ἀντικρυνὸ σκαμνὶ πλάι στὸ τζάκι, κι’ ἀθόρυβα, μουγκὰ, χώθηκε ξανά στὴν πλέρια ἀπελπισία της.

“Ἐσκυψε τὸ κορμὶ μαζί μὲ τὸ κεφάλι μὴ τολμώντας νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια νὰ ἀντικρύσῃ τὸ θλιμμένο πρόσωπο τ’ ἀνδρός της. Φοβότανε μὴ τοῦ ξεθαρρέψῃ τὴ σκέψι κι’ ἀκούσῃ ἀναπάντεχα ἀπ’ αὐτόνε τὴν τρομερὴ ἀπόφασι πού φανταζότανε πὼς τοῦ τυραννοῦσε τὴ συλλογὴ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς συμφορᾶς τους.

Κι’ ἐπινγε ἡ δύστυχη γρηὰ κι’ αὐτὴ τὰ δάκρυά της, σὰ στύλωνε τὴ ματιά της πάνω στὰ σκεπασμένα ἀπὸ τὴ σκάτῃ κούτσουρα πού κρυφανάθανε στὸ τζάκι.

Τὰ δυὸ γκριζὰ κεφάλια τοὺς ὅλο καί ἔσκυβαν περισσότερο λὲς καί τὰ θάραινε ἡ σιωπὴ πού τόσο ἐπιμονα εἶχε ἀπλωθῇ μέσα στὴν κάμαρα, πεσμένα μπρὸς ἀπὸ τὰ γέρικα, σωριασμένα κορμιά τοὺς πού σκύθανε σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ σκοτάδι πού ἀπαλόφερνε κυριαρχὴ ἡ νύχτα.

“Ἡ σιγανὴ βροχὴ ἀρχισε νὰ δυναμώνῃ, χτυπώντας ὀλόγυρα τὸ σπιτάκι μ’ ἓνα βουητὸ πού ἔμπαινε μουγκὸ μέσα στὴν κάμαρα, τρομαχτικὸ μέσα στὴ σκέψι τους.

Μιά ἀστραπὴ προσπέρασε τὶς χαρᾶδες, σκόρπισε ξαφνικά τὴ λάμψι της ἀπ’ ἀκρὴ σ’ ἀκρὴ κι’ ἔπειτα πάλι ἔσβυσε μὲς στὸ σκοτάδι.

Μιά μακρόσυρτη βροντὴ σάρωσε τὴ νέκρα τῆς σιωπῆς μὲ τὸ τρανταχτὸ μουγκισμὰ τῆς κι’ οἱ γέροι ξαφνιαστήκανε ἀπὸ τὸ μπουμπουνητὸ πού ἀγρίαιε μὲ μιάς τὴν ἐρημιὰ τῆς σιωπῆς. Κυταχθήκανε προσπαθώντας μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι ν’ ἀντικρύσῃ τὴ ματιά ὁ ἓνας τ’ ἄλλου.

Βαστοῦσανε κι’ αὐτὴ τὴν ἀναπνοὴ τους μὴ προδοθῇ ἡ ἀγριεμένη σκέψι τους, ἔτοιμοι νὰ ξεσπάσουν σ’ ἓνα ἀναφυλλητὸ, σ’ ἓνα κλάμμα, παραπόνου ὁ ἓνας, ἀγανάκτησης ὁ ἄλλος.

Κρατιώντουσαν γιὰ τὴ μεγάλη ἀπόφασι πού τοὺς θάραινε κι’ ἀσυναίσθητα τὸ πόδι τοῦ γέρου τρεμουλιάζε σκόνταψε ὁ

πρόσεχτα, κλώτσησε τὰ κούτσουρα στὸ τζάκι κι’ ἡ στάχτι πού τὰ σκέπαζε ἀνατινέθηκε κι’ ἄφησε νὰ προσπεράσῃ ἡ φωτεινὴ τους φλόγα. Σύγκαίρα τοὺς θάμπωσε κι’ ἡ ἀπότομη λάμψι μιάς ἀστραπῆς, καί τὰ δυὸ σουφρωμένα, ἀγριεμένα ἀπὸ τὸν πόνο πρόσωπα, φωτιστήκανε μὲ μιάς καί στὸν ἀντικρυνὸ τοὺς δυὸ κραυγὲς δι-ασταυρωθήκανε σὰν ἐχθρικές σπαθιές.

— Παιδί μου!...

— Κατάραι!...

Κι’ ἀντήχησαν ἄγρια, ἀπελπιστικά καί τὶς φωνὲς τοὺς σκέπασε ἓνας ξερός, τραντάχτος κρότος, ποῦκανε στὸ μπάσιμό της μιά βροντὴ.

Τὰ σκαμνιά παραμέρισαν, τὰ πόδια σούρθηκαν πίσω κι’ οἱ δυὸ ἱσκιοὶ ἀνασηκώθηκαν ψηλά, ὁ ἓνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον.

“Ὁ ἱσκιος τοῦ σκοταδιοῦ τοὺς πλάκωνε τὴν ψυχὴ καί κουνιθήκανε ἀσυναίσθητα οἱ δυὸ ὄγκοι. Ζύγωσε τὰ εἰκονίσματα ἡ γρηὰ κι’ ἀνάψε τὸ σβυστὸ καντήλι καί σὰν νὰ μὴν ἔφτανε τὸ λίγο φῶς ἀνάψε καί τὸ λυχναρί. “Ὁ γέρος γυρνοῦσε τὴ φωτισμένη κάμαρα μὲ τὰ χέρια πίσω πατώντας βαρεῖα πάνω στὰ παληὰ σανίδια πού τρίζανε.

Γύρισε, κούταξε ἀπὸτομα πάλι τὴ γυναῖκα του, σὰν νάθελε νὰ θεσπιάσῃ τὴν ψυχικὴ του ἐκδήλωσι μπρὸς στὴν υπερδεμένη του σκέψι καί τῆς πέταξε ξανά τὶς μιοσπινγιμένες μέσα ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ λέει:

— Κατάραι! “Ανάθεμα!

— Χριστὸς καί Παναγιά! Σὲ καλὸ σου Γιώργη μου, μὴν τὸ παιδεύῃς πιότερο τ’ ἄμοιρο παιδί... Τί ἔβρι πού τὸ θρίζεις; Τί σοῦφταιξε πού τὸ κατερίσαι; Χριστὸς καί Παναγιά!...Τὸ παιδί σου;

— “Ὁχι... Δὲν εἶνε πιά παιδί μου, οὐρλιάζε ὁ γέρος ἀκούς; Δὲν εἶνε παιδί μου. Τὰ δικά μου τὰ παιδιά εἶνε τιμημένα, νοικοκυρεμένα μὲ τὴ θέλησί μου καί μὲ τὴν εὐχή μου. Τ’ ἀκούς; Δυὸ μόνον παιδιά εἶχε ὁ καπετὰν Γιώργης, δυὸ μονάχα πού τὰ τιμᾷ ὅλο τὸ νησί. “Αλλο παιδί δὲν ἔχει!...

“Ἡ γρηὰ πού δὲν κρατιῶτανε πιά δὲν ἄντεξε καί ἔσπεσε σὲ κλάμματα. Καί μέσα ἀπὸ τὸ θρήνο της πηδούσανε λόγια παραπόνου, παρακάλια, εὐχές κι’ ἔπειτα πάλι ἀγριε φωνὲς σπαραγμοῦ καί ἀπελπισιάς.

Τὸν ἀπόπαιρνε τὸ γέρο της καί παρακαλοῦσε τὴν Παναγιά νὰ τοῦ δώσῃ φῶτισι νὰ τὴ λυπηθῇ καί νὰ μὴν τὴν κατερίεται.

“Ἦρθε κοντὰ του, μὲ σηκωμένα τὰ γέρικα σὲ παρακλήσι, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καί τὸ κορμὶ τῆς λυγίσσε μπροστὰ του, μπρὸς στὰ γόνατά του.

“Ἐσκυψε ὁ καπετὰν Γιώργης νὰ σηκώσῃ βασιστικά τὴν γυναῖκα του, κι’ ἀπόμεινε δίπλα της ἀκίνητος, ὅλο καί τὴν

Τὰ δυὸ γέρικα κεφάλια ἐνωθήκανε πάνω ἀπὸ τὴν ἴδια συμφορὰ πού τὰ παράδερνε καί σμίξανε τὰ δάκρυά τους, γυρεύοντας τὴν ἀνακούφισι σ’ αὐτὴ τὴ μὴν ἐκδήλωσι πού μπορούσε νὰ προσφέρῃ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο γιὰ παρηγοριά.

“Ἐνα παράξενο οὐρλιασμα πῶσδυσε μακριὰ μὲ τὸ σφύριγμα τ’ ἀγέρα ἀνάμεσα στὰ κλαριά κι’ ἓνας ἀλλόκοτος θόρυβος, ἓνα πέσιμο παράξενο κούνησε περίεργα τὴν πόρτα τους, ἔπειτα ἓνας ἄλλος κρότος σὰν γκρέμισμα κι’ ἔπειτα πάλι ὁ ἀγέρας πού σφύριζε ἀδιάκοπα, πῶς ζωηρά :

Οἱ δυὸ γέροι παραμέρισαν, σταυροκοπήθηκαν καί κυττάζανε μ’ ἀγωνία τὴν πόρτα...

«Χτύπησε κανεὶς; Δὲν ἦτανε χτύπημα χεριοῦ δικοῦ τους ἡ ξένου; Θὰ ἔναχτυπούσε; Γιατὶ δὲν ἔναχτυπούσε;»

Καί οἱ δυὸ τοὺς αὐθόρμητα ὠδηγημένοι λὲς ἀπὸ τὴν ἴδια σκέψι σούρθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα...

«Ν’ ἀνοίξουν; Γιατὶ νὰ μὴν ἀνοίξουν;»

Καί τράθηξαν μὲ δύναμι πέφτοντας πίσω ἀπὸ τὸ σπρώξιμο τ’ ἀγέρα. Κάτω στὰ πόδια τοὺς καίτονταν ἓνας σωρός, μαῦρα ξέπλεκα μακριὰ μαλλιά πάνω σ’ ἓνα ἄσπρο φόρεμα. Χύμηξαν κι’ οἱ δυὸ ποῖος νὰ πρωταρπάξῃ, νὰ σηκώσῃ μέσα στὰ τρεμουλιαρικά χέρια του τὸ βαρὺ κορμὶ, τὸ κορμὶ τῆς μοναχοκόρης τοὺς τῆς Λεωνῆς, πού τρεῖς μέρες τώρα τὴν εἶχανε χαμένη, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τὸ καίκι τοῦ ὁμορφονεῖο τοῦ καπετὰν Βαγγέλης χάθηκε ξαφνικά, μεσημεριάτικα κι’ ἔστριψε τὴ πούντα τοῦ νησιοῦ.

Τὴν εἶδανε, ἔτσι τοῦ εἶπανε τοῦ γέρου, τὴν εἶδανε στὰ ἀκρογιάλι καί τῶλεγε κι’ ὅλο τὸ νησί πὼς ὁ καπετὰν Βαγγέλης δὲν ἦτανε τίμο παιδί καί πὼς αὐτὸς θάπλεξε τὴ Λεωνί. Τὴν ἀγαποῦσε λέγανε ἀπὸ καιρό!...

Θάταν πρῶτὶ πιά, ἐξημερώματα, πού ἡ Λεωνί ἀνοίξε πιά τὰ μάτια κι’ ἀντίκρισε τὰ δυὸ γκριζὰ κεφάλια πάνω ἀπὸ τὸ προσκεφάλο της.

— Συχώρα με, πατέρα, γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκανα... δικό μου εἶνε τὸ κρίμα...

«Κρίμα χωρὶς ντροπὴ...»

«“Ὁχι...τοῦ πατέρα τὸνομα, τοῦ καπετὰν Γιώργη, ντροπὴ δὲν θάχῃ... Πατέρα, συχώρα με τὸν σκότωσα! Τὸν ἐπνίξα τὸν ἄτιμο στὴ θάλασσα. Πατέρα!

«Δὲν ἔχει ντροπὴ τὸ κρίμα μου... Οὔτε καί σεις... οὔτε κι’ ἐγώ!...

«Κάλλιο φόνισσα, παρά ἄτιμη! Καί οἱ δυὸ γέροι πνιγμένοι μέσα στὰ κλάμματα, μουρμουρίσανε ἀργά:

— Κάλλιο φόνισσα... παρά ἄτιμη...

ΑἴΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Ανδυνέες
Ιστορίες

“Ελσα

Ζαλισμένο το μικρό μυαλό της “Ελσας δεν μπορούσε να καταλάβει τα μυστικά της άγυπης.

Κι’ όμως αγαπάει. Παραξενεύεται σε κάθε καινούργια έκδηλωση και δεν μπορεί να ρωτήσει να μάθει.

Είπε τόσο μικρή κι’ εκείνος τόσο νέος! “Αγαπιούνται όμως.

Πλέκουν όνειρα και σκέπτονται σοβαρά για το μέλλον τους.

“Ετσι, εκείνος προσπαθεί να κάνει μια καριέρα, όπως τη λέει, κι’ εκείνη περιμένει αφίνοντας, ότι πλημμυρίζει την καρδιά της να ξεχύνεται σε γλυκόλογα και σε υποσχέσεις παντοτεινής λατρείας.

“Εργάζεται, λοιπόν, ο νέος, μεγαλώνουν οι φροντίδες της ζωής και τα παιδιάστικα χάδια γίνονται πιο απαιτητικά, πιο έντονα...

Μά η μικρή-άγνη κοριτσάκι— φοβάται και σκέπτεται αν πρέπει ν’ αφεθεί ολοκληρωτικά στα χέρια της αγάπης της.

Αυτά περίπου, μου λέει το δεύτερο από τα τρία γραμματάκια και με ρωτά: “Πρέπει να κάνη.

Μά, μικρή μου, φίλη, τί να πω και τί

Νόρα

Τρία γράμματα ριγμένο πάνω στο γραφείο μου διηγούνται τις πιο τραγικές αληθινές μά και παράξενες ιστορίες τους, γραμμένες από τρία μικρά άπαλά χεράκια, που άνηκουν σε κορίτσια 17 — 18 και 20 χρονών.

“Όλα τα χρόνια των τριών αυτών κοριτσιών να ένωσα, θα κάνω την ηλικία μιας γυναίκας που δεν θα έχη κλείσει τα σαράντα και που η καρδιά της διψά ακόμα και για μια ερωτική περιπέτεια.

Και όμως στις μικρές, αυτές καρδιές πόσος πόνος υπάρχει και τί απογοητεύσεις. Μια δολοκλήρη τραγωδία ή κάθε καρδιά.

Σήμερα σας περιγράψω άπάνω — κάτω την ιστορία της Νόρας.

Σωστό μυθιστόρημα.

“Ορφανή από μητέρα και πατέρα δεν γνώρισε τα στοργικά χάδια, ούτε τα παιδιάστικα παιχνίδια. “Από πολύ μικρό κοριτσάκι μεγάλωσε σε μια ξένη οικογένεια σαν ψυχοκόρη.

Μαζί μ’ αυτή μεγάλωνε και ο γιός της οικογένειας, μεγαλύτερος της, χαϊδεμένος, πεισματάρης.

Κανείς δεν μπορούσε να άρνηθαι τίποτα στον μοιχογιό, το καμάρι του σπιτιού που θα συνέχιζε την οικογένεια στο όνομα και στα λεφτά.

Ποιά λ’ πόν το μοιχο να τον πειράξει, να του έναντιώσει κανείς.

Παλιότερο ή Νόρα, δεν τολμούσε να πει τίποτα.

“Πατέρας που κούρευε το γιό της, ρητά της το έλεγε απαγορεύσει.

“Ετσι οι απαιτήσεις του μεγάλωναν με τον καιρό και οι περιποιήσεις της Νόρας και η προθυμία να μη δυσαρεστήση τον μικρό αφέντη αφιούνταν με αυτόν που σ’ αληθινά συγκαίνωναν.

Γιατί ήταν άσχημος και πρόστυχος στους τρόπους.

Μια μέρα όμως που οι απαιτήσεις του είχαν φθάσει έξω από τα όρια, τον έδιωξε από κοντά της.

η νέα
δοίχης

Προσευχή

Κύριε, τούτη τη βραδυά, σου λέω την προσευχή μου, κυττάζοντας τον ουρανό με δάκρυα Πατέρα, πώς θέλω να σου σιχίζεται, απ’ τον καμμό, ή ψυχή

γι’ αυτούς που αγωνίζονται σκληρά νύχτα και μέρα.

“Εγώ ποτέ δεν έκανα, Κύριε, να δακρύσουν μάτια άδερφών εδώ στη γη, μήτε άνθρωπο κανένα έβλεπα ως τα σήμερα, κι’ όμως γιατί να σέσω τα όνειρά μου που πλάσα σαν φύλλα μαραμμένα.

Γιατί αυτούς που συμπνέω, οι άλλοι με ελπίαν, κυττάζοντας τους να γελούν, πόσο πολύ σπαράζω, γι’ αυτούς όπου τη φτώχεια τους έχουν γι’ αμαρτία.

“Ω, Κύριε, λυπήσου τους κι’ εγώ με κείνους μοιάζω... (ζω...)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

Επίκλησις

Μανούλα, έπιψε τρέμο και φοβόμαι το θάνατο, που νοιώθω πως σιμώνει στην πόρτα μας, μανούλα, να μ’ άρπάξει κι’ άλλοι, ν’ αφήσω σε, στυγούλα, μόνι, “Αχ! Θα πιά κοντά, γλυκειά μανούλα πανάκριστη χαρά μου, και σαν πρώτα με χάδια μου να μη γροικώ στην πόρτα. Μην κλαίς, φταγή μου μανά, “α σε κείνη την αγία, την Παρθένα, προσευχή σου το ρόδιο το χρυσό της έλπίδας και πάλι να χαρίση το παιδί σου. Για κούταξε τριγύρω... πώς νυχτώνει! δέ λες ότι ερισκόμαστε στον “Αδη; άχ! γέμισε με λάδι το καντήλι και θύλα με, μανούλα, απ’ το σκοτάδι! ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

Γέλασα δυνατότερα

Γερμένη απ’ τη δουλειά κατάκτηση σε έλεω νάρχεσαι τα θράβια του κάκου προσπαθώ τον πόνο σου να σβύσω σε φίλιν, σε χάδια. Τα χείλη σου δυόρορα άπότιστα τί τραγικά τα γέλια αφιούν... Τα γέλια αυτά! “Ει! Για χατήρι μου!... δάκρυα θάπρεπε να μείνουν... Μιλάς συχνά για την αγάπη μας και τα παλάτια, λές, φαντάζει. Φταγή μου αγάπη... Πι πικρότατα η Μοίρα και τους δυο χλευάζει!... Ποιος ξέρει πάνω στα κουρέλια μας που τα σπάζεις ένα στεφάνι λουλουδιών “α μπόρ’ άνεπαιτη της Μοίρας της κακιάς μας στανει... Γέλασε! Γέλα δυνατότερα! Πικρά, παθάρικα, έστω, γέλα! που να δούση όλη η άμυδαίρα των πόδων μας ή χαμοκέλα! ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΓΙΑΣ

πιάνη με την υπόσχεσι, ότι άργότερα θα την πάντρευε μ’ ένα καλό παιδί που αυτός θα της εύρισκε.

Κατά κακή της τύχη όμως η Νόρα δεν είχε διευθυαμένη ψυχή και άπεγνωσμένα πάλαι ν. στηριχθή σ’ άδύνατα ποδαράκια της, έτσι για να μη λυγίσουν στον κατ’ ορο που την έσπρωχναν.

Και ρωτά η Νόρα τί να κάνη; Που να πάη για να νλυτώση από το κακό που την τριγυρίζει;

Πάλαιψε, μικρή μου φίλη, και είμαι βέβαιη ότι θα νικήσης.

Πάντα πιο δυνατό θα είναι το γιομάτο υγείας και ελαστικότητας περιεχόμενο σου από τη σαπίλα που πολεμάει να σε πνίξη, να σε δηλητηριάση.

Και όταν περάσης και τούτο το δύσβατο μονοπάτι, δεν θάχης πια κανένα φόβο, γιατί με τα ίδια σου τα χέρια πιά θα έχης φτιάξει τον έαυτό σου που θα σου άνηκε δολοκλήρωτικά, φτάνει τώρα να μπωρέσης γερά να κρατηθής.

ΛΙΑ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

ΑΘΑΝ. ΝΑΝΟΠ. “Αμαρτόσιον. — Νομίζω ότι αυτό που γυρεύετε υπερβαίνει τα όρια της καλής συμπεριφοράς. Τα μυστικά μένουν μυστικά. Τα γράμματα σιχίζονται και άλλος έκτός από μένα και κείνον που μου στέλνει το γράμμα δεν επιτρέπεται να ξέρη τίποτα. “Αδυνατώ ν’ άπαντήσω.

Α. Π.

“Ο απόκληρος της τύχης

“Η είρωνεία της ζωής

“Ητανε βράδυ. Καθότανε στο σπίτι του. Στη καμαρούλα του. Είχε τους άγκωνες ακουμπισμένους στο τραπέζι και το κεφάλι στις παλάμες. Τα μάτια του ήτανε κλειστά. Σήκωσε το χέρι του και χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι :

— “Ανάθεμα την περίστασι!

Και έχωσε το κεφάλι του πάνω στο τραπέζι. Άρχισε να κλαίη. “Εκλαιγε σαν μαρό παιδί. Το κλάμμα του τον τάραιζε, τ’ αναφυλλήτα του γιόμιζαν το μικρό φτωχικό δωμάτιο:

— Να δουλεύης και να πεινράς! Που ξανακούστηκε;

Κι’ όμως ήτανε ένα θύμα κι’ αυτός της σκληρής έκμεταλλευσης. Δούλευε σαν σκυλί σε μια μεγάλη Τράπεζα που οι δουλειές της πήγαιναν καλά, οι μετοχές της είχανε μεγάλη τιμή στο Χρηματιστήριο και η περιουσία των Διευθυντών της ήτανε αρκετά δισεκατομύρια.

Μ’ όλα αυτά, οι υπάλληλοι πληρωνόντουσαν με προπολεμικούς μισθούς.

“Ενα θύμα, ένας τέτοιος ήταν και ο Ζώρς Λεζάν.

“Ο μισθός λίγος, οι θωτικές άνάγκες μεγάλες, άρχισε τα νρήη που τον πνίξανε και τώρα φτωχός, νηστικός, άπένταρος, έδω από δύο μέρες, καθότανε κι’ έκλαιγε τη μοίρα του.

— “Ανάθεμα την περίστασι!

Βρυχήθηκε και τα λόγια του θγαίνανε σαν κλάμμα. “Όλος ο πόνος του ξεχειλίζει με τα λόγια τούτα.

Στ’ αυτιά του βούιζαν τα λόγια του Διευθυντού του.

Τόν ξανάδε πάλι, χοντρό, σαν γουροβνι. Γουροβνι σωστό, πές καλλίτερα. Με τα μάτια, έξω από τις κόγχες απ’ το θυμό να του δείχνη, κατακόκκινος, την πόρτα:

— Πήγαινε έξω!

Το αίμα του ανέθηκε στο κεφάλι. “Ετρεμε σύγκορμος. “Αρπάζε την καρέκλα και την πέταξε με δύναμι μακρυά: — Παληόσκυλο!

“Η καρέκλα έπεσε στο πάτωμα με θόρυβο. “Ο Ζώρς εύντησε! Οι όπτασιές που έβλεπε, ο έφιόλτης, ο Διευθυντής του, σβύστηκαν. Αισθάνθηκε κάποια κόμαρα, κάποια ζάλη.

Τράβηξε κατά την πόρτα και βγήκε. Πεινούσε φοβερά. Είχε δύο μέρες να φάη. “Απ’ την πείνα και την άδυναμία τρίκλιζε. Διάβαινε, άνάμεσα στους διαβάτες, σαν μεθυσμένος.

Τράβηξε σε μια πλατεία και κάθησε σ’ ένα πάγκο. Κεί κοντά θρήκε ένα κομμάτι ψωμί, άφθιμένο, το πήρε κι’ άρχισε λαίμαργα να το τρώη.

“Ητανε, αν κρίνη κανείς από την φυσιογνωμία του, πολύ εύχαριστημένος και θα ήτανε το ξεροκόμματο αυτό πολύ νόστιμο, γιατί τον έκανε να πλαταγίξη τη γλώσσα του και τα μάτια του να σπινθηροβολούν εύχαριστημένα.

Σάν άπόφαγε, ψιθύρισε:

— Δόξα σοι ο Θεός!

Και άφέθηκε σε ρεμβασμούς.

“Εκλεισε τα μάτια του. Μά ξανά η ίδια εικόνα φανηκε. “Ο ίδιος έφιόλτης. Αυτή ή σκηνή που συνέθηκε το πρωί. Πήγε να ζητήσει προκαταβολή απ’ τον Διευθυντή του και τον έδιωξε:

— Πήγαινε έξω!

Ταράχτηκε. Θυμήθηκε πως πείναγε. Θυμήθηκε πως είχε τραπέζιτικός υπάλληλος και βρυχήθηκε:

— “Ανάθεμα την περίστασι!

Σηκώθηκε και σύρθηκε σε κάτι στενοσόκακα. Πείναγε φοβερά. Το ξεροκόμματο, ναι, ήτανε λιγάκι ξερό, μά πολύ νόστιμο, του άνοιξε την όρεξη.

— “Αχ, άς ήμουνα κι’ εγώ εύτυχημένος θνητός νάτερωγα τέτοια άρσία πράγματα! Μά και τούτο το στερήθηκα!

Συρνόταν μέσα στα στενά, σκοτεινά

“Ο δύστυχος έπεσε κάτω λιπόθυμος. “Ετρεξαν τα γκαρσόνια και τον σήκωσαν, τον πήγαν έξω, μακριά απ’ το μαγαζί, τον άφησαν και ξαναγύρισαν στη δουλειά τους.

Στο μπάρ ξανάγινε ήσυχία και οι πελάτες, άμέριμνοι, χόρευαν κι’ έπιναν τη σαμπάνια τους.

“Εξω στον δρόμο, θρισκότανε χαμώ ένας άνθρωπος. Βόγγαε. Πονούσε, κουλουριαζότανε χέμω, σπνύτανε σαν φείδι απ’ τους πόνους.

Τα χαράματα κάτι ξενύχτηδες που περνούσαν τον δρόμο. Τόν πέρασαν για μεθυσμένο. Τόν κλώτσησαν. Δεν κουνήθηκε. “Ητανε νεκρός!

“Ενας πήγε να είδοποιήση την άστυνομία. Οι άλλοι μεθυσμένοι σιγοτραγουδώντας κάθισαν παρέκει και περιμέναν το φίλο τους. Σε λίγο ξέχασαν τον πεθαμένο. “Αρχισαν ένα κάβόζο, για να περάση ή ώρα, και ύστερα πιάσανε την κιθάρα. Το τραγουδί φούντωσε.

“Αλλοίμονο! “Ανάεες στα τραγουδία κηδεύτηκαν ένας άλήτης. “Η κοινωνία που τον έφερε στη θέσι αυτή τον έσταλνε μ’ έπισημότητα, και το άστυνομικό δελτίο έγραφε : <“Απεβίωσε συνεπεία της πολλής μέθης>.

Αυτή ναι ή πιο νυχτική είρωνεία!

Ν. ΣΑΕΡΑΝΑ

Εξυπνα και κουτά

“Εκείνος.—Ποτέ μου δεν αντίκρουσα τόσο σκοτεινά, ήδονικά, κουρασμένα μάτια.

“Εκείνη. — Ποτέ σου δεν έμεινε άλλοτε τόσο άργα.

—“Ηρθε έτσι ξαφνικά! Δεν μπορώ να καταλάβω πως μπορεί ένα κορίτσι να παντρευτή έναν άντρα που τον γνωρίζει μόλις μια έβδομάδα!

—“Εγώ δεν μπορώ να καταλάβω πως θα μπορούσε να τον παντρευτή αν τον έγνωριζε περισσότερο!

Το Χρυσό Τριγωνάκι

Η ΑΔΕΛΦΗ ΚΟΡΑΛΙΑ

Λίγο πριν να χτυπήσουν οι έξη μιση, κι' ενώ το σκοτάδι πύκνανε όσο πήγαινε και περισσότερο, δυο στρατιώτες έφθασαν στο σταυροδρόμι με τα μεγάλα πεύκα, που θριασκότανε κοντά στο Μουσείο Γκαλιέρα, μεταξύν των οδών Σαίγιω και Σαρόν.

Ο ένας από τους δυο ήταν Σενεγαλέζος, ο άλλος φανταράκι. Ο ένας είχε μονάχα ένα πόδι, το άριστερό, ο άλλος ένα χέρι, το δεξί.

Το σταυροδρόμι στολιζότανε από μια πλατεία, και η πλατεία από ένα συντριβάνι.

Οι δυο τους πήγαν και στάθηκαν πίσω από το συντριβάνι, δίχως να προφέρουν λέξη.

Σχεδόν την ίδια στιγμή από την οδό Γκαλιέρα βγήκανε άλλοι δυο στρατιώτες. Αυτοί όμως προχωρούσαν με δεκανίκια.

Στάθηκαν πίσω από ένα περίπτερο που θριασκότανε κλειστό στη γωνία του πεζοδρομίου.

Από τας οδούς Σαρόν, Μπρινιόλ και Σαίγιω βγήκανε άλλοι τρεις, ένας κουτσός και δυο κουλοί.

Αναμεταξύ τους δεν αντηλλάγη ούτε μία λέξις, πήγανε όμως και σταθήκανε πίσω από τα δέντρα.

Κανέναν από τους έπτά δεν πρόφερε κουβέντα στον άλλο. Κανέναν από τους έπτά αυτούς τραυματίας πολέμου δεν φαινότανε να γνωρίζη τον άλλο.

Ο δρόμος δεν ήταν πολυσύχναστος και οι λίγοι διαβάτες που περνούσαν, δεν έδωσαν καμμία προσοχή στους κρυμμένους αυτούς ανθρώπους.

Χτυπήσανε έξη και μισή. Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε η πόρτα ενός σπιτιού της πλατείας.

Βγήκε ένας άνθρωπος και ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του. Πέρασε την οδό Σαίγιω κι' έκανε το γύρο της πλατείας.

Ήταν ένας αξιωματικός που φορούσε χακί. Ήταν ψηλός και αδύνατος. Το δεξί του πόδι κατέληγε σ' ένα κομμάτι ξύλο που από κάτω ήταν σκεπασμένο με καουτσούκ. Άκου' πο... σ' ένα μπιστονι.

Άφησε την πλατεία και μπήκε στην οδό Σαρόν. Εάφνου σταμάτησε και κύτταζε προσεχτικά τριγύρω του.

Η λεπτομερής, αυτή εξέταση των έκανε να σηκώση το μπιστονι του και να χτυπήση κάποιον στην κοιλιά. Η κοιλιά τραβήχτηκε προς τα πίσω.

Ο αξιωματικός προχώρησε. Αυτή τη φορά όμως τράβηξε την οδό Σαρόν πηγαίνοντας προς το κέντρο του Παρισιού. Εφθασε στα Ηλύσια πεδία.

Διακόσια βήματα ακό... και θα έφθανε μπροστά σ' ένα τεράστιο μέγαρο που είχε μετασχηματισθή σε νοσοκομείο.

Ο αξιωματικός τοποθετήθηκε σε μία γωνία σε απόσταση από το μέγαρο και για να μη τον βλέπουν εκκίνησε πού θα βγαίνανε και έπεριμενε.

Χτύπησαν έπτά παρά τέταρτο. Πέρασαν ακόμα μερικά λεπτά.

Πέντε πρόσωπα βγήκανε και φύγανε.

Έπειτα άλλα δυο. Τέλος έφάνηκε μία γυναίκα ντυμένη με τη στολή της νοσοκόμου κι' ένα παλτό μπλε που έφερε τον κόκκινο σταυρό.

—Νά την! ψιθύρισε ο αξιωματικός. Εκείνη έπηρε το δρόμο που είχεν έλθει προηγουμένως ο αξιωματικός.

Προχωρούσε ξένοιαστη με θήμα έλαφρό. Ο αέρας φούσκανε το θέλο της νοσοκόμου που φορούσε στο κεφάλι της.

Ο αξιωματικός πήγαινε ξοπίσω της. Κανέναν άλλος διαβάτης δεν φαινότανε ναρχεται από την αντίθετη μεριά.

Μονάχα ένα αυτοκίνητο που προχωρούσε σιγά-σιγά και που δεν ήξερε κανείς πούθε βγήκε και παρουσιάστηκε έτσι ξαφνικά.

Το αυτοκίνητο άκολουθούσε ακρη-άκρη τη γωνία του πεζοδρομίου. Ο αξιωματικός είχε πάει από την άπέναντι μεριά.

Ο δρόμος τέλειωνε, σε λίγο φτάσανε στην πλατεία, η νοσοκόμος περπατούσε ξένοιαστη και ο αξιωματικός αθώωτος.

Εάφνου στη γωνία, κοντά στο σταυροδρόμι, το αυτοκίνητο σταμάτησε, ένας γέρος με γενάκι πετάχτηκε έξω και ώρμησε πάνω στη νοσοκόμο.

Την ίδια στιγμή ο αξιωματικός έβγαλε ένα δυνατό σφύριγμα.

Και πίσω από τα δέντρα, από το κιόσκι, από το συντριβάνι ξεπετάχθηκαν οι πατερίτσες και τα μπιστούνια των τραυματιών.

—Πάνω τους, άκούστηκε η φωνή του αξιωματικού, που προχωρούσε με το πιστόλι στο χέρι.

Ο σωφέρ μόλις είδε ότι κινδύνευε, έβανε μπρός άμέσως τη μηχανή του και προχώρησε όλοταχώς στρίβοντας το δρόμο.

—Πάνω του, Για-Μπόν, ούρλιαξε ο αξιωματικός.

Ο κύριος με το γενάκι κι' ένας άλλος ακόμη που είχαν κατέβει για να αρπάξουν τη νοσοκόμο και να την απαγάγουν με τ' αυτοκίνητο, μόλις είδαν τον κίνδυνο, τ' παράτησαν κι' άρχισαν να τρέχουν.

—Για-Μπόν, φώναξε ο αξιωματικός στο Σενεγαλέζο στρατιώτη. Θέλω όπωσδήποτε να μου τσακώσης τουλάχιστον τον ένα. Άπάνω τους.

Σάν άστρατη ο μαύρος χύμηξε μέσα στο μισοσκότεινο δρόμο.

Η νοσοκόμος λιγοθυμισμένη βρισκότανε στην άγκαλιά του αξιωματικού.

—Παιδιά, βοηθήστε να την πάμε στο σπίτι άπέναντι.

Η γυναίκα δεν άβνησε να συνέλθη.

περασπίσουν πρόθυμα.

Άπο φίλοι τραυματίαι του νοσοκομείου που θρήκανε την ύγεία τους από τις κές σας περιποιήσεις.

—Εύχαριστώ... Εύχαριστώ... Κι' έπειτα από λίγο ξαναρώτησε: —Και οι άλλοι;... Έκείνοι οι δυο έλ-λοι;...

—Έκείνοι που το σκάσανε;... Ά, θά-μας το πη ο Για-Μπόν που τρέχει ξοπίσω τους.

—Μά τί γυρεύανε από μένα; Και τ'ά ποίαν σύμπτωσιν βρεθήκατε έδω;

—Θά τ'ά πούμε άργότερα, άδελφή Κοραλία. Πρέπει πρώτα να ήσουχάσετε την τρομάρα... Έλάτε, πάμε άπέναντι αναλάβετε λιγάκι, να ξεκουρασθήτε.

Με τη βοήθεια ενός των στρατιωτών κείνος τ' έσπασε άπαλά και την έφερε μέχρι το άπέναντι σπίτι από το όποιο έλ-χε βγί προ ολίγου.

Η νέα άφέθηκε στη θέλησί του. Μπήκανε έλοι στο Ισόγειο και περάσανε σ' ένα σαλόνι. Ο λοχαγός άναψε τ'ά φώτα. Μέσα στο τζάκι ήταν άναμμένη μία καλή φωτιά.

—Καθήστε, της έλεπε. Εκείνη άφησε τον έαυτό της να πέση σε μία πολυθρόνα και ο αξιωματικός άρχισε να δίνει διαταγές.

—Εσύ, Πουλάρ, πήγαινε να φέρης ένα ποτήρι από την τραπεζαρία. Έσύ μπράκ, μιά καράφα κρύο νερό από το κουζίνα... Σατελαίν, εσύ θά π'άς να βρής μιά μπουκάλα ρούμι που βρίσκεται ντουλάπι... Ά, όχι, όχι, το ρούμι δεν ρέσει στην άδελφή Κοραλία... Τότε...

—Τότε... έλεπε εκείνη χαμογελώντας, να ποτήρι νερό μονάχα μου φτάνει.

Το χρώμα άρχισε να επανέρχεται στο πρόσωπο της νοσοκόμου. Το αίμα άρχισε να ξαναπαίρνη την τακτική του κυκλοφορία κι' ένα χαμόγελο της ζωήρεψε το πρόσωπο.

—Ένα προσωπάκι γεμάτο χάρη και γλυκύτητα, με λεπτά χαρακτηριστικά. Τα μάτια μεγάλα και θαβουλωτά που κιν-τάζανε με αγνότητα και δυο τούφες μαύ-ρα μαλλιά ξεφεύγανε μέσα από το μαν-τήλι της νοσοκόμου.

—Ά! άνεμώνησε ο αξιωματικός, μόλις εκείνη ήπιε το νερό, νομίζω ότι πάμε καλά, άδελφή Κοραλία, έ;

— Πολύ καλά.

— Δόξα τω Θεώ! Άλλά τί καταραμένη στιγμή έπεράσαμε; Τί περιπέτεια! Ά, πρέπει να την ξεκαθαρίσωμε όπωσ-δηποτε αυτή την ύπόθεσι... Πάντως, παι-διά, προσφέρετε τ'ά σέβη σας στην άδελφή Κοραλία... Ποιος να μ'ας τ'άλεγε, όταν κείνη μ'ας πρόσφερε τις υπηρεσίες της στην άδελφή, σάν μαννούλα, ότι και έμεις έλοι...

—Να, άδελφή Κοραλία, έ;

— Πολύ καλά.

— Δόξα τω Θεώ! Άλλά τί καταραμένη στιγμή έπεράσαμε; Τί περιπέτεια! Ά, πρέπει να την ξεκαθαρίσωμε όπωσ-δηποτε αυτή την ύπόθεσι... Πάντως, παι-διά, προσφέρετε τ'ά σέβη σας στην άδελφή Κοραλία... Ποιος να μ'ας τ'άλεγε, όταν κείνη μ'ας πρόσφερε τις υπηρεσίες της στην άδελφή, σάν μαννούλα, ότι και έμεις έλοι...

—Ε, λοιπόν, Ριμπράκ, πώς πάει το πόδι;

— Πολύ καλά, άδελφή Κοραλία. — Και η πλάτη σου, Βατινέλ; — Ούτε ίχνος, άδελφή Κοραλία. — Και σύ, Πουλάρ; — Και σύ, Ζωριέ;

Η συγκίνησι της αύξανε όσο προχωρούσε και άναγνώριζε ένα - ένα από τους ανθρώπους που είχε αυτή η ίδια περιποιηθή και γιατρέψει.

Δυο δάκρυα κύλισαν από τα μάτια της. Έκείνοι την κύτταζαν με τα μάτια θο-λωμένα.

— Έμπρός, άδελφή Κοραλία, δεν είναι τίποτα. Χαμογελάστε. Νά... κυττάτε έφθασε ο Για - Μπόν... Και μάλιστα γελά ο Για - Μπόν εύχαριστήμένος.

Έκείνη σηκώθηκε άπότομα. — Λέτε να τσακώσετε κανένα από τους δυο εκείνους ανθρώπους;

— Είμαι βέβαιος, ο Για - Μπόν, ότι τον διατάξουν το έκτελεί... Φοβάμαι μονάχα.

Βγήκανε στο διάδρομο, ενώ ο Σενεγαλέζος είχαν ήδη ανέβει τη σκάλα κρατώντας από το γιακά έναν άνθρωπο, μάλλον ένα κουρέλι, το όποιο κρεμιότανε σάν κουλά.

Ο λοχαγός διέταξε: — Άφησε τον!

Ο Για - Μπόν άνοιξε τ'ά δάχτυλα και ο άνθρωπος έπεσε χάμω στα σκαλοπάτια.

— Αυτό φοβόμουν, ψιθύρισε ο αξιωματικός. Ο Για - Μπόν δεν έχει παρά μονάχα το δεξί του χέρι. Όταν όμως το μεταχειρισθή, όλη η δύναμή του πέφτει έπάνω του.

Πράγματι ο Για - Μπόν ήταν ένας τύπος κολοσσού, μαύρος, δόγμαυρος. Το άριστερό του χέρι έλειπε έντελως και στο στήθος του είχε δυο παράσημα ανδρείας.

Ο Για - Μπόν είχε και ένα άλλο τραύμα στη σιαγόνα, που τον δυσκόλευε να μιλήση.

— Πολύ καλά, Για - Μπόν, άλλη φορά όμως να πιάνης έλαφρότερα.

Έσκυψε πάνω σε εκείνον τον άνθρωπο που ήταν μονάχα λιγοθυμισμένος και ρώτησε την νοσοκόμο.

— Τον γνωρίζετε; — Όχι.

— Είσαθε βεβαία; Δεν είδατε ποτέ αυτό το πρόσωπο;

Ήταν ένας κομψός κύριος... — Ποτέ... ποτέ... έδήλωσε η γυναίκα.

Ο λοχαγός έψαξε τις τσέπες του, μα δεν εύρηκε τίποτα, κανένα χαρτί.

— Άς περιμένωμε να συνέλθη για να τον ρωτήσωμε. Έσύ, Για - Μπόν, δέσε του τ'ά χέρια και τ'ά πόδια και μείνε έδω στο διάδρομο να τον φυλάς. Σεις, παιδιά, πηγαίνετε τώρα. Έγώ, έχω το κλειδί. Χαίρετήστε την άδελφή Κοραλία και δρόμο.

Και όταν έφυγαν έλοι, την έφερε πάλι στο σαλόνι και της έλεπε:

— Και τώρα, άδελφή Κοραλία, άς μιλήσωμε. Πριν από όλα σας χρεωστώ μιά έξήγησι. Άκούστε, θά είμαι σύντομος.

Είχανε καθήσει μπρός στο τζάκι. Ο λοχαγός έτοποθέτησε ένα μαξιλάρι στα πόδια της.

— Όπως έχετε, άδελφή Κοραλία, προ όκτώ ημερών έγκατέλειψα το νοσοκομείο. Περνώ λοιπόν τις μέρες μου σε διάφορα καφέ - ρεστωράν, όπου διαβάζω τις έφημερίδες, πίνω τον καφέ μου, τρώω και τέλος βρίσκω και κανένα φίλο και τ'ά λέμε.

Σήμερα λοιπόν το πρωί περίμενα άκριβώς κάποιο φίλο σ' ένα καφέ - ρεστωράν των βουλεβάρδων, όταν ξαφνικά άκουσα μιά κουβέντα που γινότανε πίσω μου.

Μ'ας χώριζε ένα τζαμένιο παραβάν. Σημείωνα λοιπόν έδω στο σημειωματάριό μου όλη τη συνομιλία τους.

Ο λοχαγός έβγαλε ένα σημειωματά-

ριο από την τσέπη του.

— Ξέχασα να σας πω, ότι σί δυο που κουβεντιάσανε, μιλούσανε έγγλέζικα, παραφθαρμένα όμως, πράγμα το όποιον έδειχνε ότι κανείς από τους δυο δεν ήταν Άγγλος. Λοιπόν, ίδου τί ακριβώς μιλούσανε:

— Λοιπόν... όλα είνε εν τάξει; — Μάλιστα.

— Έσύ και εκείνος θά βρεθήτε λίγο προ της έβδόμης στο μέρος που σας έδει-ξα.

— Θά είμαστε, στρατηγέ. Το αυτοκί-νητο θά μ'ας περιμένη.

— Πολύ καλά. Πρέπει να ξέρετε, πως η μικρούλα βγαίνει στις έπτά από το νοσοκομείο.

— Μη φοβάσθε. Δεν θά γίνη λάθος. Δεν έχει αλλάξει ποτέ της δρόμο. Διαρκώς περνά από την οδό Σαρόν.

— Όλο το σχέδιό σας τακτοποιήθη-κε;

— Γράμμα κατά γράμμα. Το κόλπο θά γίνη στην πλατεία, στο σταυροδρόμι, όπου τελειώνει η οδός Σαγιώ. Άκόμη κι' άν τύχη να περνά και κανένας διαβά-της, θά κάνωμε τόσο γρήγορα, που δεν θά λάθη καιρό να βοηθήση την κυρία.

— Είσαι βέβαιος για το σωφέρ σου; — Τον πληρώσαμε τόσο πολύ καλά, που είνε άναγκασμένος να μ'ας έξυπρη-τήση.

— Πολύ καλά. Έγώ θά σας περιμένω εκεί που ξέρετε. Θά είμαι μέσα σ' ένα αυτοκίνητο. Θά μου παραδώσετε τη μικρούλα. Άπό τη στιγμή εκείνη θά είμαστε κύριοι της καταστάσεως.

— Και της κυρίας, στρατηγέ. Πράγμα, όχι δυσάρεστο, μάλιστα πολύ χαριτωμέ-νο.

— Αυτό είνε αλήθεια. Την γνωρίζω προ πολλού. Έξ ψφως όμως. Δεν μόρε-σα να την πλησιάσω. Τώρα λοιπόν θά έ-πωφεληθώμε να κάνωμε τη δουλεία μας. Θάχωμε βεβαία δάκρυα. Τόσο το καλύ-τερο. Έμένα μ' άρσενι το ζορλίκι στην γυναίκα. Μ' άρσενι ν' άνθίσταται, όταν ξέρω ότι την έχω στην έξο-σία μου.

Αυτά έλεγαν. Σηκωθήκανε. Δεν τους είχα δει. Έκύττασε την πόρτα και δεν εί-δα παρά μονάχα τον ένα, με κάτι γένεια.

Ο άλλος θά έφυγε από την άλλη πόρτα. Την στιγμή εκείνη δεν υπήρχε στο δρόμο. Πήρε αυτοκίνητο και έφυγε. Δεν μόρε-σα να τον άκολουθήσω. Σκέφθηκα, λοι-πόν, ότι σεις μονάχα θναίνετε στις έπτά από το νοσοκομείο και προ ώρείτε την οδό Σαρόν. Καταλαβαίνετε, σκέφθηκα...

— Και γιατί δεν με είδοποιήσατε; — Να σας είδοποιήσω; Γιατί να σας ένοχλήσω; Έξ άλλου θά άπετύγγανε το κόλπο και δεν θά ξέραμε με ποιους έ-χομε να κάνωμε. Μάζεψα λοιπόν τ'ά παι-διά, παρακάλεσα κι' ένα φίλο μου να με άφήση το σπίτι του από τις 7 μέχρι της έννηά. Αυτά είχα να σας πω, άδελφή Κοραλία. Και τώρα που σας τ'ά είπα όλα, τί λέγετε σεις;

— Εκείνη του έδωσε το χέρι.

— Λέγω ότι μου σώσατε τη ζωή και σας εύχαριστώ.

— Όχι, όχι, έκανα το καθήκον μου. Λοιπόν για θυμηθήτε, μήπως έχετε έλ-θούς;

— Προσωπικούς, όχι.

— Και κείνος ο άνθρωπος του καφε-νείου, που έλεγε πως σας γνωρίζει έξ έ-ψφως.

— Εκείνη κοκκίνισε και έλεπε:

— Ξέρετε πως κάθε γυναίκα συναντά στη ζωή της κάποιον ποι' την παρακο-λουβεί στα κρυφά ή στα φανερά. Πάντως δεν ξέρω ποιος μπορεί να είνε.

— Άς δούμε τί θά μ'ας πη ή σιχημά-τός μας. Άν άρνηθή τόσο το χειρότερο γι' αυτόν. Θά τον παραδώσω στην άστι-νομία και εκείνη άς ξεκαθαρίση την ύ-πόθεσι.

— Η γυναίκα έρρίγησε!

— Στην άστυνομία. Τι θέλετε να τον κά-νω έγώ. Δεν μου άνήκει.

— Άλλ' όχι, όχι! Δεν θέλω! Εφώνασε ζωηρά. Στην ύπόθεσι αυτή θά άνακατε-υ-θή το όνομά μου, με τις άνακρίσεις που θά γίνουν.

— Και όμως, άδελφή Κοραλία, όπωσδή-ποτε πρέπει να τον παραδώσω στην ά-στυνομία.

—Μά... σας παρακαλώ, σας ίκετεύω, άγαπητέ μου φίλε, θρήτε κανένα μέσον,

Οι δυο άνδρες περίμεναν την άδελφή Κοραλία να την απαγάγουν με το αυτοκίνητο.

Η αδελφή Κοραλία συνήλθε στην αγκαλιά του αξιωματικού.

του να μη γίνη λόγος για μένα. Δεν θέλω να γίνη λόγος για μένα.

Ο λοχαγός την κύτταξε με κάποια εκπληξι και της είπε:

— Καλά... Δεν θα γίνη λόγος για σάς, αδελφή Κοραλία. Αναλαμβάνω το ζήτημα υπό ευθύνη μου.

— Και τότε τί θα τον κάνετε αυτόν τον άνθρωπο;

Εκείνος σηκώθηκε:

— Διάβολε! Πρώτα από όλα θα τον παρακαλέσω να απαντήσει στις ερωτήσεις μου, έπειτα θα τον ευχαριστήσω για τις καλές προθέσεις που είχε απέναντί σας και τέλος θα τον παρακαλέσω να λάβη την καλωσύνη να φύγη. Μήπως θέλετε να τον δήτε, αδελφή Κοραλία;

— Όχι, απάντησε εκείνη, είμαι κουρασμένη. Αν δεν έχετε ανάγκη από μένα, μπορείτε να τον εξετάσετε μόνος σας. Επειτα θα μου τὰ πείτε.

Φαινόταν ταραγμένη, συγκινημένη. Ο λοχαγός δεν επέμενε περισσότερο και θγήκε κλείνοντας πίσω την πόρτα του σαλονιού.

Και κείνη τον άκουσε να λέγει:

— Έ, λοιπόν, Γιά - Μπόν, φύλαξες καλά; Τίποτα το νεότερο; Και ο αξιωματικός σου; Α, να τος! Αρχισε ν' αναπνέει; Ναι, ναι, το ξέρω, ότι το χέρι του Γιά - Μπόν είχε λίγο σκληρό. Έ;... Δεν άπαντας. Άλλά... μιλά λοιπόν. Τί συμβαίνει; Δεν κοιμείται...

Μιά κραυγή ακούσθηκε, την οποίαν άκουσε η νοσοκόμος από το σαλόνι και βγήκε έξω. Ο λοχαγός όμως της έκλεισε το δρόμο.

— Μην έρχεσθε... Δεν χρειάζεσθε.

— Άλλά... έχετε πληγωθί, είπε εκείνη.

— Εγώ;

— Έδώ πάνω στο μανίκι σας υπάρχει αίμα.

— Αλήθεια... αλλά δεν είναι δικό μου. Είναι το αίμα αυτού του ανθρώπου.

— Είναι λοιπόν πληγωμένος;

— Ναι... Από το στόμα τουλάχιστον θγάζει αίμα... Κάτι θάχη πάθει έσωτερικώς.

— Πώς! Τόσο σκληρός φάνηκε ο Γιά - Μπόν;

— Μα δεν ήταν ο Γιά - Μπόν!

— Ποιός, λοιπόν;

— Οι σύνενοχοι.

— Επείστρεψαν;

— Ναι, και τον στραγγάλισαν.

— Τον στραγγάλισαν; Άδύνατον, όχι, δεν είναι δυνατόν.

Πλησίασε τον αξιμαλώτο.

Αυτός δεν κινείτο πιά. Το πρόσωπό του είχε το χρώμα του θανάτου. Μιά λεπτή μεταξωτή κορδέλλα θρισκότανε γύρω από το λαιμό του.

ΤΟ ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΟΔΙ

— Ένας παληάνθρωπος λιγώτερος, αδελφή Κοραλία, φώναξε ο Πατρίκιος Μπελβάλ, αφού ώδήγησε τη γυναίκα πάλι στο σαλόνι κι έκανε μιά έπιθεώρησι γύρω στα δωμάτια με το Γιά - Μπόν.

— Θυμηθήτε τ' όνομά του που θρήκα χαράγμένο πάνω στο ρολόγι του: Μουσταφάς Ροθαλάγωφ, το όνομα ενός άπατεώνας.

Επειτα τις λέξεις αυτές με ευθύνη

σφος, χωρίς καμιά συγκίνησι και συνέχισε:

— Έμεις που έχουμε παραστή σε τόσες καταστροφές και είδαμε να πεθαίνουν μπροστά μας τόσοι άνθρωποι, δεν θα κλάψουμε τον θάνατο του Μουσταφά Ροθαλάγωφ, που δολοφονήθηκε από τους συνόχους του. Κανένα επικήδειο. Ο Γιά - Μπόν έπωφελήθη της έρημιδας που είχε στο δρόμο, τον φορτώθηκε κι πάει να τον πετάξει μέσα από τα κάγκελλα του Μουσείου Γκαλιέρα. Τα κάγκελλα είχε ψηλά, το δεξί χέρι όμως του Γιά - Μπόν δεν γνωρίζει εμπόδια. Κι' έτσι λοιπόν, αδελφή Κοραλία, η υπόθεσις έκλεισε, έτσι.

Δεν θα γίνη κουθέντα για σάς και γι' αυτή τη φορά ζητώ τις ευχαριστίες σας.

Αρχισε να γελά.

— Ευχαριστίες, ναι, συγχαρητήρια όμως όχι.

Την κύτταξε και συνέχισε:

— Τί κακός φύλακας πού είμαι! Και με τί τέχνη οι άλλοι τον ξεκαθάρισαν! Πώς να μην το σκεφθώ ότι ο άλλος που μάς ξέφυγε θα είδοποίησε άμέσως τον άλλο που περίμενε με τάλλο αυτοκίνητο;

Κι' ήρθαν. Ήρθαν ενώ έμεις μιλούσαμε. Έβίσαν την είσοδο της υπηρεσίας, περάσανε από την κουζίνα, φθάσανε στη μικρή διάμεση πόρτα που ήταν μισάνοιχτη.

Εκεί κοντά τους θρισκότανε ο σύντροφος ξαπλωμένος στον καναπέ πάντοτε λιγοθυμισμένος. Τί να κάνουν; Άδύνατον να τον πάρουν αφού τον φύλαγε ο Γιά - Μπόν. Και όμως, αν τον άφιναν θα μπορούσε να μιλήσει και έτσι θα τους χαλούσε τα σχέδιά τους. Και τότε; Τότε ένας από τους συντρόφους προχώρησε σιγά - σιγά, άπλωσε το χέρι, πέρασε το σχοινάκι στο λαιμό του και τώσφιξε ήρεμα - ήρεμα μέχρι που τον έπνιξε. Κανένας θόρυβος. Ούτε αναπνοή. Όλα γινήκανε σιωπηλά. Έρχονται, σκοτώνουν και φεύγουν. Καληνύχτα. Το κόλλο έγινε, ο σύντροφος δεν θα μιλήσει.

Η ευθύμια του λοχαγού άδηνσε:

— Ο σύντροφος δεν θα μιλήσει και η δικαιοσύνη που θα θρή αύριο το πτώμα του σ' ένα κήπο καγκελλοφραγμένο, δεν θα καταλάβει τίποτα για τα γεγονότα.

Και ούτε έμεις, αδελφή Κοραλία, ούτε έμεις δεν θα μάθουμε ποτέ γιατί αυτοί οι εγκληματίαι θέλανε να σάς απαγάγουν. Η αλήθεια είναι ότι όχι μόνο για φύλακας δεν κάνω, αλλά ούτε και για άστυνομικός.

Μιλώντας πήγαινε κι' έρχότανε μέσα στο δωμάτιο.

Το έλαττωματικό του ποδαριού του φαινότανε να μην τον έμποδιζε καθόλου.

Το πρόσωπό του ήταν ροδοκόκκινο, ήλιοκαμμένο και δεν έδειχνε παραπάνω από τριάντα χρονών.

Σταμάτησε και κύτταξε την Κοραλία, της οποίας το χαριτωμένο προσωπάκι ξεχώριζε μέσα από τις φλόγες του τζακιού.

Επειτα γύρισε, ήρθε, κάθησε κοντά της και της είπε:

— Δεν ξέρω τίποτα για σάς. Στο νοσοκομείο οι άλλες νοσοκόμες και οι γιατροί σάς φωνάζουν κυρία Κοραλία. Οι τραυματίαι σάς φωνάζουν «μαμά», άλλοι «αδελφή». Ποιό είναι το πραγματικό σας όνομα ως κυρία ή δεσποινίς; Είσαι παντρεμένη ή χήρα; Που κάθεστε; Κανείς δεν το ξέρει. Κάθε μέρα τις ίδιες άφρες έρχεσθε, φεύγετε από τον ίδιο δρόμο. Κάποτε - κάποτε ένας γέρος υπηρέτης με άσπρα μαλλιά και με γένεια, μ' ένα κασκόλ γύρω από το λαιμό και κίτρινα γυαλιά, σάς συντροφεύει ή έρχεται να σάς πάρει. Θέλησαν να τον ρωτήσουν, να μάθουν, μα δεν είπε ποτέ τίποτα σε κανένα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

ΑΔΕΛΑΪΣ

— Λοιπόν, δεν ξέρεις ούτε να γράφης, ούτε να διαβάξης; ρώτησε η κ. Χουρνικάρ.

— Όχι, κυρία, είπε η Άδελαΐς, κατ'απόκριση από τη ρωτή.

— Και γιατί οι γονείς σου δεν έφρόντισαν να σε στείλουν στο σχολείο;

— Πήγα κάποτε, κυρία, αλλά δεν έμεινα πολύ γιατί και ο δάσκαλος και οι γονείς μου μ' εύρισκαν πολύ χονδροκέφαλη! Έδουλεψα στην αρχή στα χωράφια και ύστερα...

— Καλά, καλά, έκανε η κ. Χουρνικάρ. Δεν πρόκειται τώρα για την ιστορία της ζωής σου, αλλά για το ότι αν ήξερες γράμματα θα κέρδιζες δικαιωματικώς περισσότερα χρήματα. Ένω τώρα σύμφωνα με τον κανονισμό άνήκεις στην κατηγορία των αγραμμάτων υπηρετριών και παίρνεις πενήντα φράγκα τον μήνα...

Υστερα από την τόσο «ευγενική» αυτή αποστροφή, η κ. Χουρνικάρ έσπευσε να καθορίσει τα καθήκοντα της υπηρετρίδας.

— Εκτός από την συνηθισμένη σου δουλειά, της είπε, θα άπασχολήσαι και με τον κ. Κυπριανό. Είναι ο μικρός γιός μου και έχει τα μισά χρόνια από τα δικά σου, αν, καθώς μου είπες, είσαι δεκαοχτώ χρονών. Θα συντροφεύης λοιπόν τον Κυπριανό την ημέρα και θα φροντίξης να τον παρηγορήσ, όταν εγώ και ο άνδρας μου θα λείπουμε από το σπίτι, πηγαίνοντας στις διάφορες κοσμικές συγκεντρώσεις ή στο θέατρο. Και τώρα έλα να σε στείλω στον Κυπριανό και στον άνδρα μου...

Πέρασαν δυο ολόκληροι μήνες. Η Άδελαΐς δεν ήταν και τόσο δυσαρεστημένη από τη δουλειά της. Οι κύριοι της δεν την άπασχολούσαν καθόλου σχεδόν, γιατί έτρωγαν τις ημέρες και τις νύχτες τους σε διάφορα κοσμικά σπίντια ή κέντρα.

Όλο τον καιρό της λοιπόν, τον περνούσε μαζί με τον μικρό Κυπριανό.

Το παιδάκι αυτό, που δεν είχε νιώσει το αίσθημα της στοργής από κείνους που το γέννησαν, ήταν έπομένο να το συγκινήσουν οι περιποιήσεις της Άδελαΐδας. Κι' εκείνη όμως συμπάθησε πολύ τον μικρό.

— Είναι αλήθεια πως δεν ξέρεις καθόλου γράμματα; την ρώτησε ένα θράδυ ο Κυπριανός.

— Αλήθεια... Σεξ ξέρετε;

— Λίγα. Όπωςδήποτε, μπορώ θέβαι να διαβάσω.

— Θα σάς δώσω να μου διαβάσετε κάτι.

Η Άδελαΐς έβγαλε από την τσέπη της ποδιάς της ένα φάκελλο, που διευθυνόταν σ' όνομά της.

Ο Κυπριανός δεν δυσκολεύθηκε πολύ να το διαβάσει. Ήταν μερικές οδηγίες της μητέρας και του πατέρα της προς την Άδελαΐδα.

— Μόνο αυτά λέει το γράμμα; ρώτησε η Άδελαΐς.

— Μόνο...

Πήρε το σημείωμα από τα χέρια του Κυπριανού και το κύτταξε για λίγα δευτερόλεπτα σαν να το διάβαζε με προσοχή. Επειτα ρίχτηκε άποτομα σε μιά πολυθρόνα και άρχισε να κλαίει με λυγμούς...

Από την ημέρα εκείνη η Άδελαΐς άρχισε να άδυνατίξει, πράγμα που καταδέχθηκε να παρατηρήσει και η κ. Χουρνικάρ και να το άποδώσει μάλιστα στην άναμικλή φύσι της μικρής.

Η Άδελαΐς δεν έβρινε καμιά εξήγηση και μόνο όταν έρισκóταν μαζί με τον μικρό της φίλο άφινε να τρέξουν τα δάκρυά της, ελαφρώνοντας έτσι τον μένλο πόνο της.

Ένα φιλολογικό διαμάντι

Ένα θράδυ, που ο Κυπριανός της πρότεινε να της χαρίσει τις οικονομίες του — είκοσι δύο φράγκα! — η Άδελαΐς δεν μπόρεσε να κρατηθί περισσότερο.

— Ευχαριστώ, κύριε Κυπριανέ, του είπε. Δεν θέλω χρήματα. Όστόσο, αν θέλατε μπορούσατε να μου κάνετε ένα καλό...

Ήθελα να μου γράψετε ένα γράμμα...

— Με έλη μου την καρδιά...

— Χωρίς όμως να μάθω τίποτε κανείς γι' αυτό το γράμμα...

— Στο όρκίζομαι. Τώρα, καθώς βλέπεις, παίρνω το καλλίτερο επιστολόχαρτο και θα γράψω το γράμμα σου με μωβ μελάνι. Είσαι ευχαριστημένη; Υπαγόρευέ μου, τώρα...

Η Άδελαΐς υπαγόρευσε πρώτα την διεύθυνσι:

«Κύριον Άδóλφον Λεπορτρέκ, χωρίον Κρουά-ντε-Ορ (Ίλ-ε-Βιλαίν)».

Υστερα σταύρωσε τα χέρια της και με τρεμάμενη φωνή άρχισε το γράμμα:

«Αγαπημένε μου Άδóλφε,

»Έχω έξη ολόκληρες έβδομάδες που περιμένω να πάρω το γράμμα που μου έχεις ύποσχεθί. Βρίσκομαι κοντά σε καλούς κυρίους και σου όρκίζομαι πως δεν περνάω ούτε μιά στιγμή χωρίς να σε θυμóμαι. Στο γράμμα αυτό θα έξομολογήθω και ένα κοινό μυστικό μας. Νομίζω, Άδóλφε, πως σύντομα θα άποκτήσω παιδί. Και τί θα κάνω; Περιμένω ένα γράμμα σου στο όποιο να μου λές τι έχεις να μου πής. Μη με άγκαταλείψης, σε ίκετεύω. Περιμένω το γράμμα σου, που θα είναι ζήτημα ζωής για μένα...».

Πέρασαν αρκετές ημέρες και καμιά απάντησι δεν είχε η Άδελαΐς. Αυτό χειρότερευσ την κατάστασί της μέρα με την ημέρα.

Ο Κυπριανός, ο άφωσιωμένος μικρός της φίλος, δεν άργησε να το καταλάβει, και να καταλάβει ακόμα το λόγο που έκανε την Άδελαΐδα να λυώνη...

Ο λόγος — αυτό θέβαινα καταλάβαινε ο Κυπριανός — ήταν ότι δεν έπαιρνε απάντησι στο γράμμα. Και με το μικρό του μυαλό σκέφθηκε να πλαστογραφήσι μιά απάντησι για να την παρηγορήσει. Θυμóταν, από το γράμμα που είχε γράψει, μιά φράσι που του είχε κάνει έντύπωση: «... Νομίζω, Άδóλφε, πως σύντομα θ' άποκτήσω παιδί...».

Επάνω σ' αυτή τη φράσι έβασίστηκε για το γραμματάκι που έταχυδρόμησε σε ένα κοντινό παράρτημα και ήρθε στο σπίτι την επομένη.

Η Άδελαΐς το πήρε με τρεμάμενο χέρι και το έφερε τρέχοντας στον Κυπριανό. Με ήσυχη φωνή ο μικρός διάβασε:

«Αγαπημένε μου Άδελαΐς,

»Είμαι «ολ» καλά. Μην ανησυχής. Να θγαίνης και να πηγαίνης στο θέατρο. Ύσον άφορὰ το παιδί, που μου γράφεις, μην κάνης τίποτε, γιατί όταν έλθω στο Παρίσι, θα σου φέρω εγώ ένα παιδάκι, που άνατρέφω τώρα με κάθε φροντίδα στην έξοχή!

Ο Κυπριανός διέπλωσε το γράμμα και βλέποντας την Άδελαΐδα να μένη άφωνη από την κατάπληξι, της εξήγησε:

— Βλέπεις ότι δεν είχες δική να άνησυχής; Είναι πολύ ευγενής ίσα-ίσα αυτός ο Άδóλφος σου!

Για να μαθαίνετε

ΠΩΣ ΦΤΙΑΝΕΤΕ ΕΝΑ ΚΟΚΤΕΪΤ;

Το κοκτέϊγ είναι ένα ποτό, που εφευρέθη από τους Άμερικάνους και ήρθε έπειτα στην Εύρώπη.

«Κοκτέϊγ» σημαίνει άνακάτωμα.

Το κοκτέϊγ παρασκευάζεται από διάφορα πιστά λικέρ, αλλά το καλύτερο είναι εκείνο που φτιάνεται με διάφορα κρασιά.

Δεν μπορώ να δώσω μιά συνταγή, γιατί κάθε νοικοκυρά έχει τη δική της, ή οποία πάλι διδάσκεται από την πείρα.

Πάντως πρέπει να φτιαχί ως έξης:

Μέσα σ' ένα μεγάλο δοχείο μετάλλισο θα ρίξετε διάφορες ποσότητες λευκών κρασιών. Μπορείτε να ρίξετε και κομμάτια από διάφορα φρούτα της εποχής. Ρίχνετε ζάχαρι, αν σάς άρέσει να γίνη γλυκό. Τα κλείνετε καλά και τ' άνακατεύετε μέχρις ότου το περιεχόμενο άνακατωθί καλά.

Για τα λικέρ γίνεται το ίδιο.

Τώρα έπειδή ίσως επιμένετε, σάς δίδω μιά δική μου συνταγή, την όποια φτιάνω όταν θέλω να παραστήσω τον Άμερικάνο: 1 ποτήρι κονιάκ, 2 ποτήρια κιούμελ, 4 ποτήρια κρασί Μαρκό, μισό ποτήρι ζάχαρι, φρούτα, μπανάνες, μήλα, πορτοκάλια, σε μικρά κομμάτια μπόλικα. Το κοκτέϊγ σερβίρεται νύχτα, μάλλον άργά. Το άπόγευμα το πίνουν μονάχα οι Άμερικάνοι.

ΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΕΦΕΥΡΕΙ ΤΑΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΑΜΩΝ;

Είναι δύσκολο να ξέρωμε ποιός είναι εκείνος που πρώτος έβανε μιά άγγελία γάμου.

Πάντως σε κάποια εφημερίδα των Παρισίων βλέπομε την ακόλουθη άγγελία:

«Ο κύριος Λουί Μείλор, πληροφορεί ότι η κόρη του Άρμαντίνα έχει 80.000 φράγκα προίκα, επί πλέον ένα άριστοκρατικό σπίτι μέσα στην πόλι και μιά ύπεροχη έπαυλι στην έπαρχία.

»Ο κύριος Μείλор θα άπαντήσει ιδιαιτέρως σε όλας τας αίτήσεις γάμου που θα λάβη».

Υπήρχε η διεύθυνσις.

Η δήλωσις αυτή, όπως καταλαβαίνετε, την εποχή εκείνη δημιούργησε σκάνδαλο.

Τόνοαντίον στην Άμερική το πράγμα αυτό είναι συνηθμένο και σχεδόν όλοι οι γάμοι γίνονται δι άγγελιών. Εκεί μάλιστα υπάρχουν ειδικά εφημερίδες για γάμους.

...Θα σου φέρω εγώ ένα παιδάκι που άνατρέφω τώρα με κάθε φροντίδα στην έξοχή...»

άνοιξε να δει τι τρέχει, ο Κονάτρι του έδωσε μια σπρωξιά μέσα και ξανάκλεισε την πόρτα.

Έπειτα έφυγε κι' άρχισε να τρέχει. Από τη σπρωξιά έφυγε το φανάρι άπ' τα χέρια του Σάμουελ.

Ξαφνικά ένοιωσε το πόδι μιας θύιας να τον άγκαλιάζει.

Τά θηρία λοιπόν ήσαν έξω; Ποιός τ' άθγαλε;

Θυμήθηκε άμέσως τον Κονάτρι που του έλεγε: «Έγκώ ντόσει τη ζωή μου για το κύριο Σάμουελ».

Δέν έχασε την ψυχραιμία του, άρπαξε τη λάμπα και την έχωσε ανάμεσα στα μάτια του θηρίου.

Η θύια έμεινε σάν ύπνωτισμένη άπό το δυνατό φώς και σιγά - σιγά όπισθοχωρώντας ξαναπήκε στο κλουβί της.

Τώρα το ζήτημα ήταν πώς θα μπορούσε να βγίη μέσα άπ' την αίθουσα αυτή των θηρίων.

Από την πόρτα του ήταν άδύνατο, γιατί ο Νέγρος την είχε κλείσει άπέξω με το χοντρό λουκέτο.

Σήκωσε τά μάτια και είδε το παρθυράκι άπό πάνω άπό τά κλουβιά. Σκαρφάλωσε με προσοχή, έφθασε το παράθυρο, έσπασε το τζάμι και πήδησε έξω...

Πού ήταν ο Κονάτρι; Ποιός ήταν ο σκοπός που τον έριξε μέσα στην παγίδα?

Ασφαλώς τώρα θα ένομιλίζε, ότι θα τον είχε ξεσπίσει ή θύια.

Ο μαύρος όμως έκανε άσχημα τους ύπολογισμούς του.

Ο Σάμουελ ήταν πληγμένος στα χέρια και τον θώρακά του πόν είχε ξεσχίσει ή θύια. Αφού τά άπολύμανε με λώδιο, πήρε στα χέρια του την καραμπίνα και άγχιζε άπό την κατασκήνωσι με τον σκοπό να δώσει ένα καλό μάθημα στον προδότη.

Εφθασε στο δάσος. Είχε μια σκιά να προπερνά ανάμεσα στους θάμνους.

Κρύφθηκε πίσω άπό ένα δένδρο και περίμενε.

Η σκιά ξαναβγήκε και άρχισε να κάνη λίγους.

Πετάχτηκε και σημά.

Ο κύριος και ή δίσ Καρέλη.

Ο Καρέλης ήταν άνθρωπος του χρήματος και μόλις έμαθε ότι ο Μπέλος ήθελε να έγκατασταθή στην Αθήνα, άρχισε να ύποσθη το σχέδιο του άπαρχιώτη.

Στ' άναμεταξύ στο άπέναντι τραπέζι ή κυρία Μαρκέτη έκανε σκηνή ζηλοτυπίας στον Ντίνο.

Ευτυχώς τη στιγμή εκείνη εφθασε ο κ. Μαρκέτης.

Ο Ντίνος θρήκε άφορη κι' άπομακρύνθηκε.

Εκείνη τη στιγμή σηκώνεται και ή παρέα της Άλκις.

Η Άλκις μπαίνει στο άσανόρ την προφθαίνει μπαίνει και ο Μπέλος. Γυρεύει να έξηγηθή άλλά της εφευρίσκει δέν θέλει νακούει τίποτα.

Στ' άναμεταξύ ή Άσπασία ή μητριά της γυρεύει να παντρήση την Άλκι με τον άνεψιό της το Μίμη.

Κ' ένώ αυτός την θεωρεί χωριατοπούλα και δέν την θέλει όταν όμως άκούει πως έχει 10.000.000 τότε εκείνος παρακαλεί τη θεία του να πειση τον άντρα της να του τη δώσει για γυναίκα του.

8 ΣΥΝΕΧΕΙΑ

—Τυχρός; Τι έννοεις;

Ο Μίμης έκανε αυτή την ερώτησι με ένα μειδίαμα άυταρεσκείας. Είχε στο νού του θαθεία ριζωμένη την ιδέα πως ήταν άκαταγώνιστος στις άισθηματικές ύποθέσεις. Πώς άκούσε και μόνη μία έμφανισίς του για να προκαλέση καταστροφή, πανωλεθρία στις γυναικείες καρδιές.

—Κονάτρι; —Κονάτρι! Κονάτρι!

Ο μαύρος άπάντησε μ' ένα ούρλιαχτό και προσπάθησε να φύγη. Μιά σφαίρα όμως τον κάρφωσε στη θέσι του.

Ο Σάμουελ περίμενε λίγο, έπειτα πλησίασε. Έσκυψε πάνω στον προδότη, ο οποίος είχε σκοτωθή και είδε, ότι κρατούσε σφιχτά πάνω στο στήθος του ένα κουτί άπό έβανο. Ήταν το θησαυροφυλάκιο του Σάμουελ, τά χρειαζόμενα χρήματα για το ταξίδι και τη δουλειά του.

Το ΜΑΡΙΟΝ Της Αίρας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Σταμάτης Μπέλος, έγκατεστημένος στη Λάρισσα έχει έλθει στην Αθήνα με την γυναίκα του και την κορη του.

Η Άσπασία όμως εινε ή δεύτερη γυναίκα του Μπέλου και δέν χωνεύει την όμορφιά της Άλκις.

Μετά από τών δύο γυναικών ύπάρχουν διαρκώς προστριβές, τις ό...οιες δημιουργεί πάντοτε ή μητριά.

Η Άλκις θέλει να παρ σε κάποιον έπισημο χορό. Όλη ή κοσμική Αθήνα ήταν μαζεμένη στο κλαρίτζ.

Ένα μοναχικό τραπεζάκι θρισκόταν ο Φτέρης.

Σηκώθηκε άπό τη θέσι του και πήγε στο άγνωστοριο του ξενοδοχείου.

Ξαφνικά στην πόρτα φάνηκε μία σιλουέττα.

Ήταν ή Άλκις.

Έκαυσαν κοντά ο ένας στον άλλο.

Η Άλκις κύτταζε ανήσυχά γυρω της.

Κάτι θέλει να πη, να συμπληρώση, άλλά δέν τολμά.

—Λοιπόν; Γιατί διατάζετε; τον έρωτς ή Άλκις.

Ο Φτέρης άισθανόταν κάποιο φόβο.

—Θα μιλήσω, άλλά πρώτα θέλω να άντλήσω θάρρος άπό τά άραια σας μάτια.

Αυτά τά λόγια τά έπρόφερε σε έπισημο τονό.

Η καρδιά της Άλκις άρχισε να χτυπά.

Ξαφνικά στην πόρτα παρουσιάστηκε μία κυρία.

Ήταν ή Άσπασία, ή μητριά της Άλκις.

Κ' ένώ ή Άλκις περίμενε μία δυσάρεστη σκηνή είδε τη μητριά της να δίνει το χέρι στο Ντίνο και να χαμογελά.

Η έσημαινε αυτή ή άπροσδόκητη μεταλλαγή.

Η Άλκις σηκώθηκε ν' ακολουθήση τη μητριά της.

Σ' όλο το διάστημα της θραυθς ή Άσπασία προσπαθούσε να πειση την Άλκι για τον κίνδυνο που διέτρεχε αν άθελά της έμπλεκε στον έρωτά του Φτέρη.

Όταν γυρίσανε στο τραπεζάκι τους, ο Μπέλος τους σύστησε μία παρέα που καθόταν στο τραπέζι τους.

Ο κύριος και ή δίσ Καρέλη.

Ο Καρέλης ήταν άνθρωπος του χρήματος και μόλις έμαθε ότι ο Μπέλος ήθελε να έγκατασταθή στην Αθήνα, άρχισε να ύποσθη το σχέδιο του άπαρχιώτη.

Στόν κόσμο των σνόμπ, όπου εσύχναζε, ήταν ή αλήθεια ότι δέν έλειπαν εκείνες που θεωρούσαν το Μίμη Καρέλη ως ένα άνώτερο άνθρωπο. Γιατί είχε την τέχνη να κρύβη την έπιπολασιότητά του, να έμφανίζεται άλλοιωτικός άπό ό,τι ήταν πραγματικά.

Ο Μίμης μάθαινε άπ' έξω όλους τους τίτλους των καινούργιων θιθίων, άπεστήθιζε έδω κι' έκει μερικές φράσεις ενός συγγραφέως της μόδας, φαινόντανε πάντα ένήμερος στην πνευματική και καλλιτεχνική κίνησι.

Κατά θάθος ήταν άμαθής, λιγώτερο όμως άπό το σκανδαλώδες άμαθές περιβάλλον του.

—Λοιπόν; ρώτησε με ένα στερεοτύπως κατακτητικό μειδίαμα στα χείλη του. Δέν μου έξηγησες γιατί είμαι τυχερός.

—Εκα... Ιδιαίτερη έντύπωσι στην πρόγυνή σου; Σας είδα άπόψε να κρυφομιλάτε, και ίσως...

—Απατάσαι. Δέν εινε αυτό που φαντάζεσαι, διέκοψε ξηρά αυτή τη φορά ή Άσπασία.

Η Άλκις μου μιλούσε πρό όλίγου για ζήτηματα έντελώς άσχετα προς έσένα. Δέν έτρώθη με την πρώτη ματιά σου άπό κεραυνοβόλο έρωτα. Μην είσαι τόσο θιαστικός, άγαπητέ μου. Η πρόγυνή μου δέν ένθουσιάζεται έτσι εύκολα.

Ο Μίμης άπογοιεύθηκε με την ειρωνική κάπως παρατηρησι της θείας του.

—Τότε;... έψιθύρισε.

—Μη ζητάς να μάθης περισσότερα... Πρέπει να είμαστε σύντομοι. Απόψε δέν έχομε καιρό να έπεκταθούμε σε σχόλια και συζητήσεις.

Δέχεσαι... αν έπιτύχω ένα καλό άποτέλεσμα, να γίνης σύζυγος της δεσποινίδος Μπέλου; Να ή όχι;

—Να ή, άπήνησε, τονίζοντας τη λέξι ο νέος.

—Ωραία. Έπρεπε να το πης άμέσως δια να μη χάνωμε πολύτιμο καιρό. Ο άνδρας μου με περιμένει. Τώρα... για να είμαστε έξηγημένοι, θέλω να μου δώσης μία ύπόσχησι.

—Περιμένω διαταγάς...

—Πρέπει να ξέρης, Μίμη, πως έχω κι' έγω μία έπιθυμία. Τώρα που θα έγκατασταθούμε όριστικά στας Αθήνας, θ' άνοιξω κι' έγω το σπίτι μου. Θέλω να ξεφύγω άπό ένα στενό περιβάλλον που δέν εινε καμωμένο για μένα. Να κάνω νέες σχέσεις, νέες γνωριμιές. Θά με βοηθήσης έσύ να τις άποκτήσω, δέν εινε έτσι; Ξέρω πως τά άριστοκρατικά σαλόνια εινε έρημικά κλεισμένα... για τους έπαρχιώτες σάν έμάς.

—Εσύ όμως είσαι δεκτός παντού. Σ' όλα τά μέγαρα και σ' όλες τις πρεσβείες... Δέν εινε ανάγκη να σου πω περισσότερα. Αν άναλόγως αυτή την ύποχρέωσι... τώρα έδω, μεταξύ μας...

—Η έπιθυμία σου θα εινε διαταγή.

Αλλωστε έλεγα πάντα πως μία γυναίκα σάν έσένα χάνεται σ' ένα τόσο περιωρισμένο κύκλο... ένόνιες ο Μίμης, που ήξερε άπό μικρός πως το εύαίσθητο σημείον της Άσπασίας ήταν κό καλός κόσμος.

—Μέσα σε δύο μήνες, προσέθεσε άποφασιστικά, όλη ή άριστοκρατική ή κοσμική Αθήνα θ' άναμύσει γύρω σου.

—Μέσα σε δύο μήνες, προσέθεσε άποφασιστικά, όλη ή άριστοκρατική ή κοσμική Αθήνα θ' άναμύσει γύρω σου.

—Να ή, άπήνησε, τονίζοντας τη λέξι ο νέος.

—Εσύ όμως είσαι δεκτός παντού. Σ' όλα τά μέγαρα και σ' όλες τις πρεσβείες... Δέν εινε ανάγκη να σου πω περισσότερα. Αν άναλόγως αυτή την ύποχρέωσι... τώρα έδω, μεταξύ μας...

—Η έπιθυμία σου θα εινε διαταγή.

Αλλωστε έλεγα πάντα πως μία γυναίκα σάν έσένα χάνεται σ' ένα τόσο περιωρισμένο κύκλο... ένόνιες ο Μίμης, που ήξερε άπό μικρός πως το εύαίσθητο σημείον της Άσπασίας ήταν κό καλός κόσμος.

κλήσεις. Δέν θα λείπης άπό καμιά δεξίωσι, άπό κανένα χορό. Δέν θα ξέρης ποιά σαλόνι πρέπει να διαλέξης. Θα έδης...

—Το χέρι σου, Μίμη. Βλέπεις ότι δέν είμαι ύπερβολικά άπαιτητική.

Θεία και άνεψιός άντήλλαξαν μία έγκάρδια χειραψία.

—Τώρα είμαστε σύμφωνοι, έπτε ίκανοποιημένη ή Άσπασία. Πήγαινε να έρξης τον άνδρα μου. Πές του πως άνεβαίνω, τον περιμένω έπάνω. Ο καυμένος θα κοιμάται όρθιος. Κοντεύει να ξημερώση.

—Εξω άπό το καπνιστήριο ή Άσπασία συναντήθηκε χωρίς να το περιμένη μ' ένα ύψηλο άνδρα, που φορούσε μάσκα και μαύρο ντόμινο.

—Εκείνος της έφραξε το δρόμο και της έπτε με μία φωνή που δέν έζήτησε ν' άλλάξη.

—Άσπασία...

—Άρπαξε το χέρι της με μία ζωηρή κίνησι.

—Στάσου. Σε περιμένω τόσην ώρα έδω.

Εκείνη ταράχθηκε. Είχε άναγνωρίσει άμέσως ποιός κρυβόταν κάτω άπό την θελουδένια μάσκα.

—Εσύ, έδω, Άλέκο; Γ' τε έφθασες; Γιατί δέν με είδοποίησες, όπως είχαμε μείνει σύμφωνοι;

—Τό άποφάσισα έτσι ξαφνικά, άπήνησε ο άγνωστος, με φωνή που έτρεμε, λιγάκι. Έφθασα σήμερα το άπόγευμα.

—Και πώς ήρδεις έδω άπόψε; Πώς έμαθες;

—Όλες οι έθουερίδες έγραψαν για το χορό. Φαντάσθηκα πως θα σε συναντούσα... είπτε με παράπονο το μαύρο ντόμινο.

—Από τότε που είσαι στην Αθήνα δέν σου λείπουν οι διασκεδάσεις. Γ' αυτό με έξέχασες... μουγάρφες μόνο δύο φορές... και τόσο ψυχρά... ώστε άνησυχρα.

—Ήταν φανερό πως ή άπροσδόκητη αυτή παρουσία δέν άρεσε και πολύ στην κυρία Μπέλου, δέν ήταν δέ καθόλου στο πρόγραμμά της.

—Τώρα δέν εινε ή κατάλληλη στιγμή για έξηγήσεις, του έδήλωσε σίγμως ψυχρά και έζήτησε ν' άποσύρη το χέρι που κρατούσε σφιχτά το δικό της.

—Αφού έκανες αυτή την τρέλλα και τ' άφθες όλα στη μέση, χωρίς να πάρης μία άδεια άπό τον άνδρα μου... τί θέλεις να σου πώ;

—Ξέρεις πως δέν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα... έπρόφερε με συγκίνησιν ο άγνωστος. Αυτό το ξέρεις, Άσπασία.

—Να ή, μά μιλά πιό σιγά, σε παρακαλώ, Μπορούν να σ' άκούσουν...

—Εκείνη τη στιγμή έρχόταν άπό τις άβουσες του χορού ένας φρακοφορεμένος ύπηρέτης που κρατούσε ένα άδειανό δίσκο στα χέρια.

—Βλέπεις; είπτε άυστηρά ή Άσπασία. Δέν είμαστε μόνοι. Και τώρα άφησέ με, θά μιλήσωμε άλλη φορά.

—Πότε; ρώτησε άνυπόμονος εκείνος.

—Μά... δέν ξέρω. Αύριο... μεθαύριο... θά σου γράψω. Σε ποιά ξενοδοχείο μένεις;

—Στο «Παρισινό». Θά περιμένω αύριο μία άπάντησι. Άκούς, Άσπασία; Αύριο...

—Να ή. Τώρα φύγε.

—Εχω το λόγο σου; —Να ή, σου λέω. Χωρίς πια να τον κυττάξη, ή κυρία

—Ξέρεις πώς δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα, επρόφερε με συγκίνηση ο άγνωστος.

νοχωρημένη.

Την επομένη η Άσπασια ξύπνησε κατὰ τις έντεκα.

Κτύπησε άμέσως τὸ κουδούνι.

Στὸ τραπέζάκι, πού ήταν κοντά στο κρεβάτι της, ἡ καμαριέρα, πού ἔφθασε άμέσως, άκούμπησε ἕνα άργυρὸ δίσκο φορτωμένο με ἔφημερίδες καὶ γράμματα.

Ἡ Άσπασια ξεχώρισε ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν ἐπιστολῶν, πού ἀπευθύνοντ' πρὸς τὸ σύζυγό της, τρεῖς φακέλλους πού ἔφεραν τὸ δικό της ὄνομα.

—Ετοίμασε τὸ μπάνιο, πρόσταξε στὴν καμαριέρα, πὸ στεκόταν ἔμπρὸς της καὶ ἀνέμενε διαταγές. Μὴν άργήσης. Κατίνα.

Μά τότε δὲν διέφυγε ἀπὸ τὸ φιλύποπτο βλέμμα της ὅτι ἡ καμαριέρα κρατοῦσε σὸ χέρι της μίᾱ ἐπιστολή, πού προσπαθοῦσε ἀδέξια νὰ κρύψει στὴν τσέπη της ποδιάς της.

—Τί εἶνε αὐτὸ πὸ κρατᾶς στὰ χέρια σου;

Ἡ καμαριέρα τaráχθηκε λιγάκι καὶ ἐδίστασε πρὶν ἀπαντήσῃ.

—Δὲν εἶνε γιὰ σὰς, κυρία Μπέλου.

Ἡ ταραχή αὐτὴ δυνάμωσε τίς ὑποψίες της Ἀσπασίας.

—Γιὰ ποιὸν εἶνε λοιπόν;

—Γιὰ... τὴ δεσποινίδα.

—Καλά. Φέρτο δῶ.

—Μά... αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν ἔφθασε μετὰ το ταχυδρομεῖα

Μοῦ τὸ παρέδωσε ὁ πορτιέρης τοῦ ξενοδοχείου καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸ δώσω στὰ χέρια της.

—ᾶ! εἶπε τότε ἡ Ἀσπασία καὶ γιὰ μίᾱ στιγμή ἔμεινε σκεπτική.

—Επειτα ξαφνικά πήρε μίᾱ ἀπόφασι.

—Ἀκουσε, παιδί μου, εἶπε με ἕνα ὑποκριτικὸ μείδισμα, ὁ ἄνδρας μου εἶνε πολὺ αὐστηρὸς γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κόρη του. Ἄν μάθῃ πὼς ἐσὺ τῆς πηγαίνεις γράμματα... κρυφά, θὰ θυμώσῃ πολὺ μαζί σου. Ἐγὼ τὸν ξέρω. Ἡμπορεῖ νὰ ὀρῇ τὸν μπελά σου...

—Μά, δὲν φταίω ἐγώ, κύριε... ἐψιθύρισε ἡ καμαριέρα, πού ἐθροῦθησεν ὁ αὐστηρὸς τρόπος τῆς Ἀσπασίας.

—Τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸ σοῦ συνιστῶ νὰ μὴ μπερδεύσῃς σὲ τέτοιες δουλειές. Δῶσε μου αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἐνας ἄνθρωπος πὸ γράφει ἔτσι μυστικά σ' ἕνα κορίτσι καλῆς οἰκογενείας, δὲν ἔχει ποτὲ καλοὺς σκοποὺς.

Πῆρε ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζάκι μίᾱ χρυσοῦ τσάντα καὶ τὴν ἀνοίξε θραδῶς. Ἐβγάλε ἀπὸ μέσα ἕνα κολλαριστὸ ἑκατοστάρικο καὶ τὸ ἔδωσε στὴ Κατίνα με μίᾱ νοχελὴ κίνησι.

—Εἰσαι τίμια καὶ φρόνιμη κοπέλλα, Κατίνα. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ σοῦ κἀνω ἕνα μικρὸ δῶρο. Πᾶρε αὐτὰ τὰ χρήματα. Τὰ πονηρὰ ματάκια τῆς Κατίνας ἀστράψαν. στὴ θέα τοῦ χαρτονομίσματος. Ἄλλωστε, ἡ συνειδήσις της ὡς «φρόνιμη κοπέλλα» ἦταν ἐν τάξει μετὰ τὸ συμφέρον.

Χωρὶς νὰ φέρῃ ἄλλες ἀντιρρήσεις καὶ

μάλιστα με πολλή προθυμία, παρέδωσε τὸν μυστηριώδη φακέλλο στὰ χέρια τῆς γενναϊοδωρῆς κυρίας.

—Εὐχαριστῶ... εἶπε με ἕνα χαμόγελο ἡ Κατίνα.

—Ἄν φέρουν κι' ἄλλο τέτοιο γράμμα, ξέρεις...

—Μάλιστα... ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ, χωρὶς καμμιὰ τύψι συνειδήσεως ἡ καμαριέρα. Ὅ,τι διατάξετε...

—Τώρα, πῆγαινε. Τὸ μπάνιο μου νὰ εἶνε πολὺ ζεστὸ. Καὶ ἀκόμη πιὸ ζεστὸ τὸ σαῖ.

Σὰν ἔμεινε μόνη, ἡ Ἀσπασία, σηκώθηκε καὶ φόρεσε μίᾱ πολυτελὴ ρόμπα ἀπὸ ροζ θελοῦδο. Ἐπειτα ἔρριξε σ' ἕνα συρτάρι, ἀδιάβαστη, τὴ δική της ἀλληλογραφία. Κατεῖχετ' ἀπὸ μίᾱ ζωερὴ περιέργεια νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς.

Ξαπλώθηκε στὴν κόκκινη ντορμὲς καὶ ἔσχισε με πυρετώδη βία τὸ φακέλλο, πού εἶχε ἕνα ἐλαφρὸ ἄρωμα βιολέτας.

Ἀμέσως, πρὶν διαβάσῃ, τὸ μάτι της πήγε στὴν ὑπογραφή. Μὲ ἕνα καγχασμό ἐπρόφερε:

—Ντίνος Φτέρης... Ποιὸς ἄλλος θὰ εἶχε τόσο θράσος;...

Γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἡ Ἀσπασία ἠσθάνετο μίᾱ ζωερὴ ἀντιπάθεια, ἕνα εἶδος μίσους.

Κυρίως γιὰ ἕνα λόγο πὸ γιὰ κείνη ἦταν ἀρκετὸς. Ὁ Ντίνος τὴν ἀγνοοῦσε τελείως. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς γνωριμίας των, σὸ μαρμάρινο χῶλ τοῦ ξενοδοχείου, ἡ προσοχή, ὁ θαυμασμὸς του εἶχε ἐκδηλωθῇ καθαρά πρὸς τὴν Ἀλίκη, τὴν προγονή της, ἕνα κορίτσι εἰκοσι ἑτῶν, πὸ στὰ μάτια της ἦταν ἕνα τελείως ἀσήμεντο πλάσμα. Μίᾱ ἄψυχη κουκλίτσα. Γιὰ κείνη οὔτε μίᾱ λέξι, οὔτε ἕνα βλέμμα, οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα κοπλιμένα πὸ ἔδέχετο πάντοτε εὐχαρίστως ἀπὸ κάθε ἄνδρα, σὰν ἕνα φόρο δφειλομένου θαυμασμοῦ πρὸς τὴν κομπήτητα καὶ τὴν ὡμορφιά της.

Ὁ Ντίνος τῆς ἐφέρετο με ἀβρότητα, μάλιστα με ἕνα ἐλαφρὸ τόνο σεβασμοῦ, πού ἐπληττε καιρίως τὴν γυναικεία της φιλαρέσκεια. Μά πάντοτε ἀδιάφορα, παγερά, σὰν νὰ διαισθάνετο πὼς εἶχε ἀπέναντί του ὅχι μίᾱ σύμμοχο καὶ φίλη, μὰ μίᾱ μυστηριώδη ἐχθρά!

Ἡ Ἀσπασία ἦταν συνηθισμένη νὰ τῆς φέρονται ἀλλοιώτικα οἱ ἄνδρες πὸ συναντοῦσε στὰ σαλόνια καὶ στὰ κοσμικὰ ξενοδοχεῖα, ὅπου περνοῦσε μερικὸς μῆνες τοῦ χειμῶνος. Γι' αὐτὸ ἡ ἐχθρική σχεδὸν στάσις τοῦ Ντίνου τὴν ἔκανε νὰ φέρεται πὸ τυραννική πρὸς τὴν Ἀλίκη.

—Τώρα θὰ ἴδωμε ποιά περιφρονεῖς, ἀγαπητὴ μου κύριε... ἐψιθύρισε με χαιρεκακία ἡ κυρία Μπέλου.

Καὶ ἐβούθησεν εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της.

«Ἀλίκη, ἔλεγε ὁ Ντίνος, ἀναγκάσθηκα νὰ σοῦ γράψω με τὸν κίνδυνον νὰ σὲ δυσσαρεστήσω πάλι γι' αὐτὸ τὸ τὸλμημά μου. Μὰ πρέπει νὰ μάθῃς πὼς εἰμὶ ἐξ αἰτίας σου ὁ πὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἐπειτα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν χθὲς τὸ θράδου, θὰ ἔννοῃς ἴσως ὅτι δὲν μπορῶ πιά νὰ εὐρὼ μίᾱς στιγμῆς ψυχικὴ γαλήνη... Ἐγὼ πάντοτε μπροστὰ στὰ μάτια μου τὴν ἀγαπημένη μορφή σου, τὸ βλέμμα σου, πού πρῶτα ἦταν τόσο γλυκό, γιὰ νὰ γίνῃ σὸ τέλος τῆς θραδῶς σκληρὸ, ἀμεικτικό. Ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι δὲν κοιμήθηκα ὅλη τὴν νύκτα... Δὲν ἔκαν τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ σκέπτομαι μετὶ τρόπου θὰ κατάρθωνα νὰ σοῦ μιλήσω νὰ σοῦ ἐξηγήσω με ὅλη μου τὴν εὐλικρίνεια τὴ χθεσινὴ μου στάσι, πὸ προκαλεσε δικαίως τὴν ὀργή σου.

»Μά ὅλ' αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγηθοῦν σὸ χαρτί. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ σὲ ἴδῶ. Νὰ σὲ ἴδῶ τὸ ταχύτερον. Δὲ θὰ μοῦ ἀρνηθῇς τὴ χάρι πὸ σοῦ γυρεῶ, ἀγάπη μου... Ναι, ἀφῆσέ με νὰ προφέρῶ αὐτὴ τὴ λέξι, πὸ εἶνε τόσο γλυκεῖα γιὰ μὰς τοὺς δύο... Καὶ πιστέψτε πὸς εἶνε εὐλικρινὴς, πὸς θγαίνει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου.

(Ἡ συνέχεια σὸ ἐρχόμενο)

Ἡ παράξενη γυναῖκα

Ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ ὁ σύζυγος

Τρεῖς γυναῖκες ταξειδεύανε με τὸν σιδηρόδρομο. Δὲν γνωρίζοντουσαν, ἀλλὰ στὰ ταξίδια οἱ γνωριμίες γίνονται σὸ ἄψε-σβῶσε.

—Γιὰ ποῦ, μαντάμ;

—Γιὰ τὸ Παρίσι.

—ᾶ! ὦραϊα! Ὅ,τὰς ἔχω συντροφιά... Καὶ ἡ γνωριμία ἔγινε κιόλας. Ἐπειτα εἶνε δύσκολο νὰ μένουν τρεῖς ἄνθρωποι σὸ ἴδιο μέρος εἰκοσι τέσσερις ὁλόκληρες ὥρες καὶ νὰ κάθωνται βουβοί. Ὅσο γιὰ ὁ-λικά, οὔτε κουθέντα νὰ γίνετα.

Ἐπάρχουνε, βέβαια, καὶ σιωπηλὲς γυναῖκες, μὰ σὸ κάθε τί παίρνουμε τὸν γενικὸ κανὼν καὶ ὅχι τὴν ἐξαιρεσι.

Λοιπὸν σὲ λίγο, οἱ συνταξειδιώτισσες γινήκανε καὶ φίλες! Οἱ δύο μάλιστα νεώτερες εἶχανε πῇ σχεδὸν ὅλα τους τὰ οἰκογενειακά. Οἱ γυναῖκες, ἂν καὶ εἶνε ποιηρὲς, δὲν θέλουν ὅμως καὶ πολὺ γιὰ νὰ ἀνοίξουν τὴν καρδιά τους. Ἄμα πάρη φόρα ἡ λίμα τους, δὲν μπορεῖς νὰ τίς σταματήσῃς εύκολα.

Ἡ μεγαλύτερη ἀπ' τὶς τρεῖς, φαινότανε κάπως ἐπιφυλακτική. Ἀκούγε τὴ φλυαρία τῶν ἄλλων δίχως νὰ λαβαίνει μέρος. Πότε-πότε χαμογελοῦσε διακριτικά.

Τὸ τραῖνο, περνώντας ἀπὸ μίᾱ κατάφυτη κοιλάδα, ἔπαθε στιγμιαία βλάβη καὶ σταμάτησε.

Οἱ γυναῖκες τρέξανε σὸ παράθυρο.

—Τί ὡμορφὴ τοποθεσία! Ἡ Ἐλβετία ἔχει τὸ ὄνομα... Γιὰ δέτε—λέγει ἡ μίᾱ.

—Πραγματικά. Οἱ ἀτσιγγανοὶ ξέρουν καὶ διαλέγουν τίς μαγευτικότερες τοποθεσίες γιὰ νὰ στήσουν τί; σκηνές τους. Εἶνε περισσότερο ποιηταί, ἀπ' ὅ,τι τοὺς φανταζόμαστε—πρόσθεσε ἡ δεύτερη κυτῶντας τὰ τσαντήρια με τίς κωνικές κορφές τους.

—Γιὰ παρατηρήστε δεξιά, πίσω ἀπ' τὸ πλατάνι — εἶπε ἡ μεγαλύτερη δείχνοντας με τὸ χέρι της κάποια διεύθυνσι.

Ὅλες κυττάζανε σὸ ἴδιο σημεῖο.

Μίᾱ νεαρὴ τσιγγάνα, με λιγερὴ κορμοστασιά ἦταν ἀκουμπισμένη στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου. Φοροῦσε φουστάνια παρδαλά, ὅπως ὅλες οἱ ὁμόφυλές της καὶ στὰ μαλλιά της εἶχε καρφωμένο ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο. Φαινότανε ἀνήσυχη, κυττοῦσε δεξιά-ἀριστερά με αγωνία. Κάτι περίμενε. Πραγματικά. Ἐνας γύφτος θεόρατος, ἕνα ἀσταλὲνιο παλληκάρι, φορτωμένο με πανέρια, πρόβαλε πίσω ἀπὸ ἕνα τσαντήρι καὶ προχώρησε ἀποφασιστικά πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας. Φοβισμένος περιέφερε τὰ βλέμματα σ' ὅλες τίς διευθύνσεις καὶ σὰν βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὸν βλέπει κανεὶς, ἄρπαξε τὴ νέα ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν φίλησε στὰ μαλλιά, ἀκριβῶς κοντὰ σὸ τριαντάφυλλο.

Τὴν βαστοῦσε ἀκόμα... Καὶ νᾶσου, ἕνας ἀναμαλλιάρης γεροατσιγγανὸς, παρυσιασθῇκε μπροστὰ τους, σὰν νὰ φῶτρωνε ἀπ' τὴ γῆ. Χύμηξε κατεπάνω τους, ἔδωκε μίᾱ κλωτσιὰ σὸ νέο καὶ ἄρπαξε τὴ γυναῖκα ἀπ' τὰ μαλλιά...

Δυστυχῶς τὸ τραῖνο ἐκκίνησε καὶ οἱ τρεῖς ταξειδιώτισσες δὲν μπόρεσαν νὰ δοῦν τὴ συνέχεια.

—Ὡ! ὦ! ὦ! νὰ ἕνα εἰδύλλιο!—ἀναφώνησαν σύγχρονα οἱ δύο νεώτερες.

—Φαίνεται, πὼς ὁ ἀναμαλλιάρης γέρος, πὸς ἔδωκε τίς μπουνιές, θὰ ἦταν ἄντρας τῆς—εἶπε ἡ μεγαλύτερη.

—Ἡ καὶ μὲν ἡ τσιγγάνα! Θὰ εἶνε ὁμοιοπαθὴς μου—πρόσθεσε κλαυθμηρίζοντας ἡ μίᾱ.

—Ὁμοιοπαθής;—πρωτᾶ με πολλὴ περιέργεια ἡ ἄλλη. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Ἐκείνη ἐξακολούθησε ἀνεπιφύλακτα πλέον.

—Νά, σὰν σὲ παντρεύουν μ' ἕνα γέρο, δίχως ἐσὺ νὰ τὸ θέλῃς, αὐτὰ γίνονται κατόπι. Πὼς μπορεῖ νὰ μείνῃ πιστὴ μίᾱ νέα γυναῖκα σ' ἕνα γέρο—σαράβαλο; Σ' ἕνα

να. Νοιώθω τὸν πόνον της, τὴ δυστυχία της. Τὸ ξέρω ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου. Ὁμολογῶ, πὼς δὲν μπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ νικήσω τὸν πειρασμό. Σάμπως φταίγω; Ἀς ὀψεται ἕκείνος πὸ κανόνισε ἕνα τέτοιο γάμο...

Σιώπησε. Τὸν λόγο ἔλαβε ἡ ἄλλη, πὸ φλυαροῦσε διαρκῶς σὰν τὴ κίσα.

—Μά, κυρία μου, μὴ νομίζετε πὼς φταῖνε πάντα οἱ γέροι σύζυγοι. Σὰς βεβαιῶ ὅχι! Νά, π. χ. ὁ δικός μου εἶνε νέος, εἰμαστε σχεδὸν συνομήλικοι. Τί τὰ θέλετε, ὅμως; Θαρρεῖτε πὼς εἰμαι εὐτυχισμένη; Ἀπεναντίας. Ὁ ἄντρας μου εἶνε ἕνας ἐνωϊστής, ἕνας ἀδιάφορος. Πλήττει κανεὶς μαζί του. Ἐπειτα μίᾱ γυναῖκα θερμὴ, σὰν καὶ μὲν δὲν μπορεῖ νὰ ταιριάζῃ με ἕνα τέτοιο τύπο.

Ἡ σιωπηλὴ συντρόφισσα ἀκούγε ὅλη αὐτὴ τὴ συζήτησι, δίχως νὰ λαμβάνῃ μέρος. Ἐνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, ἦτανε ζωγραφισμένο στὰ χεῖλῃ της.

—Ἐσεῖς, κυρία—τῆς λέγει τότε ἡ νεώτερη, δὲν μιλάτε, φαίνεται θὰ ἔχετε ἐπιτυχία σὸ γάμο σας.

—Εἰμαι χήρα—ἀπαντᾷ λακωνικά.

—Χήρα! καὶ τόσο νέα!—ἀναφωνοῦν καὶ οἱ δύο μαζί.—Καὶ δὲν ξαναπαντρεύεσθε;

Τότε λύθηκε ὁ γλωσσολόγος καὶ αὐτῆς. Ἀρχισε νὰ μιλᾷ:

—Ναι, εἰμαι χήρα. Μὴ νομίζετε ὅμως πὼς περνῶ ἄσχημα. Κάθε ἄλλο. Εἰμαι εὐτυχισμένη, γιὰτὶ ἔχω δύο ὡμορφους ἔρωμένους.

—Δυὸ; δυὸ μαζί;—τὴν διακόπτουν οἱ ἄλλες. Τὴν κυττοῦσαν μέσ' στὰ μάτια καὶ διψοῦσαν νὰ μάθουν λεπτομέρειες.

—Ἀκοῦτε, λοιπόν, καὶ μὴ με διακόπτετε—τοὺς λέγει αὐτὴ ἐπιτιμητικά, καὶ συνεχίζει: Ἐχω, καθὼς σὰς εἶπα, δύο ἔρωμένους, ἕνα ξανθὸ καὶ ἕνα μελαγχρινὸ. Γιὰτὶ νὰ περιορισθῶ στὸν ἕνα; Ἡ ποικιλία εἶνε ἡ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς κάθε πολιτισμένου ἀνθρώπου.

Οἱ δύο νεώτερες πὸ τὴν ἀκούγαν νὰ μιλᾷ ἔτσι, σχημάτισαν ἀμέσως κακὴ ἰδέα. Ἐκείνη ἐξακολούθησε νὰ διηγῆται με ἡρεμία:

—Πρέπει νὰ σὰς πῶ, κυρίες μου, πὼς οἱ ἔρωμένοι μου εἶνε ἔξοχοι! Ὁ καθένας ἔχει ξεχωριστὴ χάρι. Ὁ ξανθὸς, εἶνε θερμὸς, διαχυτικός, ὡμορφος μεγαλοπρεπής. Ὁ μελαγχρινὸς, παλι, εἶνε λιγάκι ψυχρὸς ἀλλὰ ἔχει μίᾱ εὐγενικὰ μελαγχολία πὸς μετρελλάνει! Μ' ἀρέσει νὰ τὸν κυττῶ μέσ', στὰ μάτια του, πὸς περικλείουν τὸσο μυστήριον...

Τὸ κοινὸ τους ὅμως χάρισμα εἶνε ἡ χαρακτηριστικὴ εὐγένειά τους. Ποτὲ δὲν ἔχουν ἀπαιτήσεις παράλογες! Ποτὲ δὲν φέρνονται με χυδαίότητα! Ποτὲ δὲν εἶνε

βάρβαροι. Εγὼ, καμμιὰ φορὰ δειχνῶ ἀδιαφορία, περιφρονῶ τίς χάρες τους, αὐτοὶ ποτέ. Κρατοῦν τοὺς τύπους τῆς ὑψηλῆς τῶν καταγωγῆς. Πάντα ἰσοῦ μειδιοῦν πρόθυμα, ποτὲ δὲν με περιφρονοῦν, ποτὲ δὲν με θρίσκουν ἀσχημὴ ἢ ἄχαρη. Δὲν παρατηροῦν τίς ἐλλείψεις μου.

Μοῦ προσφέρουν τὴν ἡγὴ τῆς εὐτυχίας χωρὶς νὰ ζητήσουν θυσίες ἀπὸ μένα. Ὡ, τόσο τοὺς ἀγαπῶ...

Ἰσως θὰ ἐθέλετε νὰ με ρωτήσετε, πὸς πὼς συμβιβάζονται οἱ δύο, καὶ ἂν ζηλεύῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

—Ναι, ναι, ἀκριβῶς αὐτὸ θὰ σὰς ρωτοῦσαμε—τῆς εἶπαν οἱ δύο ἀκροάτριες.

—Ποτὲ δὲν ἔχουν συναντηθῇ, ποτὲ δὲν ἔχουν γνωρισθῇ. Ὁ καθένας ἔχει ὀρισμένη ὥρα γιὰ νὰ με ἐπισκεφθῇ. Γιὰ νάρθῃ ὁ ἕνας, ὁ ἄλλος πρέπει ἀπαραιτῆτως νὰ χῇ φύγει. Καὶ εἶνε τόσο τυπικοί...

—Ὡστε, τὴν διακόπτει ἡ νεώτερη,—εἰσεῖς δὲν κινδυνεύετε νὰ ἐυλοκοπηθῇτε σὰν τὴν τσιγγάνα. Εἰσθε εὐτυχισμένη.

—Καὶ βέβαια, γιὰτὶ ξέρω πὼς οἱ ἔρωμένοι μου θὰ με λατρεύουν ὡς ὅτου κλείσω τὰ μάτια μου.

—Καὶ πὼς τὸ ξέρετε αὐτό;—ρωτήσαν καὶ οἱ δύο. Καὶ ἂν γεράσετε; Καὶ ἂν ἀσχημίσετε;

—Ναι, θὰ μ' ἀγαπᾶνε καὶ τότε, ἀπαντᾷ με πεποίθησι. Θέλετε τώρα νὰ σὰς πῶ καὶ τὰ ὀνόματά τους; Ὑπὸ ἐχεμύθεια ὁμῶς. Θὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε πὼς θὰ τὸ κρατήσετε μυστικό.

—Ὡ! μείνατε ἡσυχη—τὴν διαβεβαίω-νουν.

—Λοιπὸν, κυρίες μου, ὁ ξανθὸς μου ἔρωμένος λέγεται ἥλιος καὶ ὁ μελαγχρινὸς φεγγάρι.

Σώπασε.

—ᾶ! ᾶ! ᾶ!—ἔκαμαν οἱ δύο γυναῖκες καὶ ἔμειναν με τὸ στόμα ἀνοιχτό. Κύττα-ξαν μ' ἀπορία τὴν παράξενη συνομιλήτριά τους. Δὲν κατάλαβαν τίποτε ἀπ' ὅ,τι τοὺς εἶχε πῇ.

Ἦτανε τόσο κοινές...τόσο πρακτικές...

Ζ. ΦΛΕΡΑΝ Σ.

Χιοῦμορ

Στὰ μαγαζιά.

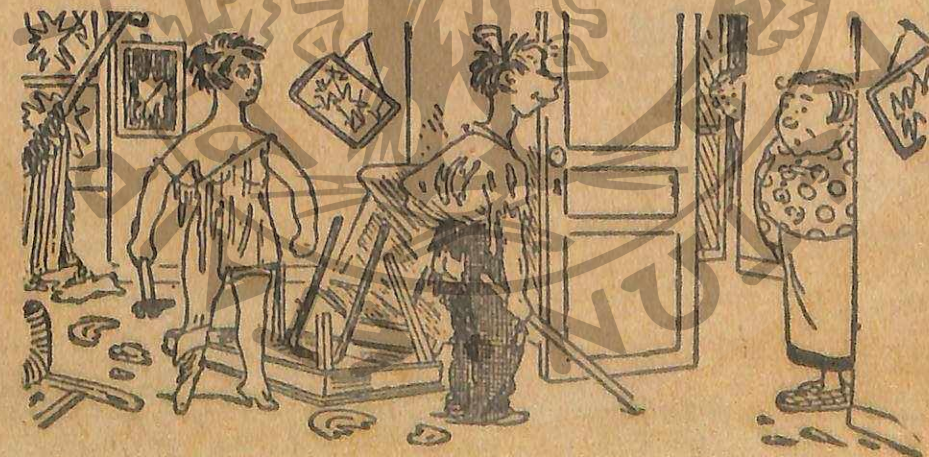
—Θέλεις ν' αγοράσῃς παπούτσια, Εὐρυδίκη;

—Ὅχι. Μήπως θέλεις ἐσὺ, Περσεφόνη;

—Οὐτε ἐγώ.

—Τότε πᾶμε νὰ ξεκουραστοῦμε λίγο σὲ κείνο τὸ ὑποδηματοποιεῖο, ὅσο θὰ μὰς δοκιμάζουν διάφορες φόρμες!...

ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ

Ἡ ΓΕΙΤΟΝΙΣ ΣΑ: Καλὴ τί πράγματα εἶνε αὐτά! Πὼς ἔλγεται ἔτσι ὁ ΣΥΖΥΓΙΟΣ... Ἄν εἶνε εἰσαπὸς, πὼς ἔλγεται ἔτσι ὁ ΚΑΘΗΜΕΡΟΣ... Ἄν εἶνε εἰσαπὸς, πὼς ἔλγεται ἔτσι ὁ ΚΑΘΗΜΕΡΟΣ...

Μιά παληά αγάπη

Αισθηματικά διηγήματα

Ξαπλωμένος σε μία αναπαυτική σαλζ-λόγκ, ο Ζώρζ Λαγκλέν, όνειροπολούσε.

Ήταν άργα, προχωρημένη ή νύχτα. Μία νύχτα χειμωνιάτικη, θλιβερή. Έξω άκουγόταν ένας δυνατός άνεμος, που εσφύριζε αδιακόπως, ενώ μέσα στο σαλόνι του σπιτιού επικρατούσε μία άτμοσφαιρα γλυκειά. Τό τζάκι έκαιγε τριζοβολώντας στη γωνία κι' εφώτιζε με τη φλόγα του τό πρόσωπο του Ζώρζ...

Τό κουρασμένο πρόσωπο του Ζώρζ, γερασμένο κάτω από τὰ χρόνια που πέρσσαν.

Τὰ μαλλιά του είχαν αρχίσει από καιρό ν' άσημώνουν. Οί ρυτίδες μαρτυρούσαν ένα περσιόθεν γεμάτο συγκινήσεις και τό μελαγχολικό του βλέμμα μιλούσε για κάποιους πόθους που δέν εύτύχησαν νά ικανοποιηθούν.

Μέσα στο σπίτι δέν ήταν κανείς. Ο γέρος υπηρέτης που πρόσφερε τις περιποιήσεις του είχε ζητήσει άδεια κι' έτσι μέσα σ' ολόκληρο τό σπίτι μόνος ό Ζώρζ υπήρχε, με τούς συλλογισμούς του. Κυττάζοντας τη φωτιά, έφερνε πίσω τὰ περασμένα.

Ζούσε μόνος...

Όλη του τη ζωή την έπέρασε έτσι. Χωρίς νά παντρευτή. Όχι γιατί δέν ήθελε αυτός, αλλά γιατί τὰ πράγματα ήρθαν έτσι, ώστε τὰ νεανικά του όνειρα νά μὴν πραγματοποιηθούν. Στό νοῦ του έφερνε πάλι τη Ζάν... Έδώ και είκοσι όχτώ χρόνια. Ένας ξανθός άγγελος, γεμάτος καλωσύνη κι' εύγένεια. Πόσο την αγαπούσε! Έκείνος ήταν φτωχός. Μόλις άρχισε τό στάδιό του, στην καριέρα του δημοσιο-υπαλληλικού κλάδου. Ένας άσημος ύπάλληλος, με τις καλύτερες έλπίδες για τό μέλλον. Έγνώρισε τη Ζάν σε κάποιο χορό. Έμίλησαν, έμειναν κατενθουσιασμένοι ό ένας για τόν άλλον. Δέν άργησαν ν' αντιληφθούν ότι οί καρδιές τους είχαν σκλαβωθεί. Ένα έρωτικό ρομάντσο άρχισε ανάμεσα στους δυό. Καθισμένος στις όχθες του ποταμού, τὰ γλυκά σούρουπα της άνοίξεως και του καλοκαιριοῦ, ζωγράφιζαν τη μελλοντική τους

ζωή. Τό σπίτι, την εύτυχία τους, τὰ παιδιά που θάκαναν και θά τὰ λάτρευαν. Είχαν αποφασίσει νά παντρευτούν.

Μά ελογάριασαν χωρίς τόν πατέρα της Ζάν. Άν αυτοί είχαν σθύσει με μιάς την κοινωνική απόσταση που τούς έχώριζε, ό πατέρας της Ζάν δέν έκανε τό ίδιο. Έκείνος ήταν ένας πλούσιος γαιοκτήμων της περιφέρειας. Και υπελόγιζε για την κόρη του ένα γαμπρό ανάλογο. Έτσι, όταν ό Ζώρζ έτόλμισε νά παρουσιασθή μπροστά του για νά ζητήσει τό χέρι της κόρης του, ό κύριος Φλεριώ έγέλασε με ειρωνεία.

—Δέν είσαι καλά, παιδί μου, του είπε. 'Η κόρη μου άνήκει σε μία πλούσια οικογένεια του τόπου. Έχει μεγάλη προίκα. Έσύ τί είσαι;

—Υπάλληλος.

—Αυτό έπρεπε νά σκεφθής προηγουμένως. Άν τό είχες σκεφθί πριν έλθης εδώ, άσφαλώς δέν θάρχόσουν... Πήγαινε, παιδί μου... 'Η κόρη μου δέν είναι για σένα...

—'Η κόρη σας με αγαπά.

—Νεανικές τρέλλες. Θά πάψης νά τη βλέπης και θά την ξεχάσης, όπως κι' εκείνη θά ξεχάση έσένα... Άντίο, νεαρέ μου!

Έφυγε με σφίγμένη την καρδιά... Τὰ νεανικά του όνειρα είχαν γίνει συντρίμματα. 'Η Ζάν, δυστυχισμένη κι' αυτή, του έπρότεινε μία άπαγωγή.

Μά πώς θά ζούσαν; Ό πατέρας της είχε μεγάλη μέσα και θά φρόντιζε, χωρίς άλλο, νά τόν πάψη. Θά τούς καταδίωκε πάντα. Ήταν ένας άνθρωπος άπότημος, πεισματάρης, που δέν έκαταλάβαινε από αισθήματα.

—Δέν μένει άλλο, Ζάν... Πρέπει νά χωριστούμε! Σού μιλά για την εύτυχία σου.

—'Η εύτυχία μου είναι κοντά σου.

—Την εύτυχία μας θά την σκοτώση ή φτώχεια...

Έκείνη δέν ήθελε. Ό Ζώρζ όμως, που ήθελε νά θυσιάσθι για κείνην, έφρόντισε και πήρε μία μετάθεσι για μία μακρυνή πόλι της Γαλλίας. Της έστειλε τό τελευταίο

ταίο γράμμα και την άποχαιρέτησε. Έπρεπε νά προσπαθήσει νά τόν ξεχάσει. Άς μὴν ξαναρωτούσε πιά γι' αυτόν. Άντίο για πάντα...

Κι' έφυγε.

Από τό παράθυρο του τραίνου άφησε τό βλέμμα του νά πλανηθή στη μικρή πόλι που έκλεινε την αγαπημένη του... Άντίο για πάντα. Τὰ μάτια του έβόλσασαν από τὰ δάκρυα. Δέν έβλεπε τίποτα πιά...

Και τώρα, ξαπλωμένος στη σαλζ-λόγκ, ξαναφέρνει στο νοῦ του την παληά ιστορία. Θυμάται τὰ κατοπινα χρόνια. Άνέθηκε γρήγορα τις σκάλες της υπαλληλικής σταδιοδρομίας. Έφτασε νά πάρη μία από τις ανώτερες θέσεις. Έγινε ανεξάρτητος οικονομικά. Τού έπρότειναν πολλά συναικίσια, αλλά εκείνος τ' άρνήθηκε όλα. Έμενε πιστός στο όνειρο της νεότητός του. Τό ξανθό άγγελικό κεφάλάκι δέν άφινε θέσι για καμμία άλλη γυναίκα...

Αυτό τό ξανθό κεφαλάκι έρχόταν και τώρα στο νοῦ του. Τὰ γαλανά μάτια, γεμάτα αγάπη και φως. Τὰ κόκκινα χείλη, ή λεπτή σιλουέττα, ή μουσική της όμιλίας. Ό! άν τολμούσε τότε και την ε-παίρνε, παρά την πατρική θέλησι. Πόσο διαφορετική θά ήταν τώρα ή ζωή του... Δέν θά περνούσε τὰ χρόνια του μέσα στη θλίψι της μοναξιάς... Θά είχε ένα ωμορφο περιβάλλον ζωής κι' ένα ξανθό κεφαλάκι θά ήταν πάντα κοντά του, νά σκορπίζη τη χάρι και την ωμορφιά.

Είχε μάθει πώς ή Ζάν παντρεύτηκε τρία χρόνια έπειτ' από τό χωρισμό τους, έπήρε έναν πολτευτή της επαρχίας, που της έδωσε ό πατέρας της, ύπολογίζοντας επιχειρηματικά σ' αυτό τό γάμο...

Έτσι ή ζωή του είχε θυσιάσθι.

Λίγες μέρες κατόπιν έτυχε νά γνωρίση ένα βουλευτή, τόν κ. Πάλλ Άλβύ. Έπρόκειτο νά μιλήσουν για κάποια σπουδαία υπόθεση.

—Αύριο τό θράδυ σάς περιμένουμε στο σπίτι, είπε ό κ. Πάλλ. Θά φάμε μαζί. Θά γνωρίσετε και τη γυναίκα μου.

Ό Ζώρζ έδοκίμασε μία αλλόκοτη συγκίνηση. Ό κ. Άλβύ ήταν ό άντρας της! Θά την ξανάβλεπε, λοιπόν, έπειτα από είκοσι όχτώ χρόνια...

Αυτή ή σκέψι δέν τόν άφινε νά ήσυχάση όλη τη νύχτα. Ένοιώθε μία τέτοια ταραχή στη σκέψι αυτή...

Έτσι έφτασε τό άλλο θράδυ.

Τό χέρι του έτρεμε όταν χτύπησε τό κουδούνι του σπιτιού. Τού άνοιξε μία υπηρέτρια... Στό κεφαλόσκαλο τόν ύποδέχθηκε ό κ. Άλβύ. Τόν πήρε μέσα στο σαλόνι. Σε λίγο, μία κυρία φάνηκε στην πόρτα. Ό Ζώρζ δέν την έγνώρισε άμέσως.

—'Η γυναίκα μου, είπε. Ό κ. Ζώρζ Λαγκλέν!...

Ό Ζώρζ στήλωσε τὰ μάτια του στο πρόσωπό της. Αυτή ήταν, αλήθεια; Αυτό τό πρόσωπο, με τὰ ξεθωριασμένα μαλλιά, ήταν τό ξανθό κεφαλάκι; Κι' αυτή ή παχειά γυναίκα ήταν ή άγγελική σιλουέττα που τόσες φορές είχε σφίξει στην άγκαλιά του; Τού φάνηκε σαν κάτι νά σπασε μέσα του...

Έμεινε για λίγο με τὰ μάτια στυλωμένα στα δικά της... Πόσα δέν είπαν με τὰ βλέμματα... Έπειτα έκάθισαν μαζί και οί τρεις και μίλησαν για πολλά ζητήματα. Σε μία στιγμή, που τόν κ. Άλβύ τόν ζήτησαν στο τηλέφωνο, οί δυό παλιοί έρωτευμένοι έμειναν μόνι. Μά έμειναν με τὰ μάτια καρφωμένα στο ταπέτο. Κανείς δέν είχε τό θάρρος νά μιλήση...

Άργά τη νύχτα, ό Ζώρζ έφυγε...

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, άφησε έναν άναστεναγμό και ψιθύρισε:

—Αυτός ήταν ό άγγελός μου, λοιπόν...

Και τράβηξε τό δρόμο του σφυρίζοντας... Ένοιώθε τώρα τόσο πόθο για τη ζωή...

Οί στάρ μᾶς λενε τὰ μυστικά τους

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

Έχει πιά γίνει θρύλος ή γοητευτική ματιά της Μάρλεν Ντήτριχ.

Και πίσω από τὰ διάφορα όνόματα που της έδωσε ό Κινηματογράφος στα διάφορα έργα που έχουν αφήσει έποχή, έρίσκει ή Μαρία φόν Λός.

‘Η Μαρία φόν Λός παντρεύτηκε τόν Σισμπέρ.

Γενήθηκε στο Βερολίνο την 27 Δεκεμβρίου του 1905. Είναι μ. έρα μιάς χαριτωμένης κοπέλλας, ή όποία όνομάζεται Χίιτνερ.

‘Η Μαρία φόν Λός, κόρη ενός λοχαγού του ίππικού, άνήκει σε μία εύγενή οικογένεια του Μπράντεμπουργκ.

Όταν έβγινε από τό Λύκειο άφωσιώθηκε στην μουσική και επιγραφικό Κονσερβατόριο του Βέιμερ.

Δέν ήταν όμως φαίνεται αυτός ό προορισμός της.

Τραυματίσθηκε στο δεξι χέρι κι' έτσι αναγκάσθηκε νά άποχωρήση από την μουσική.

Θέλησε τότε νά επιδοθί σε άλλο καλλιτεχνικό στάδιο, που νά βασίζεται στην άτομική της ιδιοσυγκρασία.

Έμπηκε λοιπόν τότε στην σχολή του Ρέινχαρ.

Αυτός λοιπόν ήταν ό δρόμος που την ώδηγησε προς την όθονα.

‘Η πρώτη της εμφάνισις σ' ένα κινηματογραφικό στούντιο προδιέγραψε την μέλλουσιν ασπηνεύτρα.

Έπρεπε όμως νά βοηθήση και ή τύχη νά την κάνει νά συναντηθί με τόν Ζωζέφ Στέρνμπεργκ, διευθυντή τότε της Ούφα, στο θέατρο του Βερολίνου.

Τότε ό Στέρνμπεργκ γύρευε κάποια γυναίκα νά της δώση ένα ρόλο στον «Καθηγητή Οδνράτ», τό έργο δηλαδή που μετωνομάσθη έπειτα ό «Γαλάζιος Άγγελος».

Την είδε, του άρεσε και της ένεπιστεύθη τόν ρόλο.

Τό αποτέλεσμα ήταν ότι λίγο άργότερα, την άνοίει ιού 1930, ό φόν Στέρνμπεργκ φθάνοντας στο Χόλλυγουντ άνηγείλει ότι έφερε μαζί του από την Γερμανία μία μεγάλη ήθοποιό.

Και αυτή ήταν ή Μάρλεν Ντήτριχ.

Από τότε, ή Μάρλεν Ντήτριχ απέκτησε μία διεθνή φήμη.

‘Η Μάρλεν αγαπά ιδιαίτερος νά της προσφέρουν δώρα.

Τὰ μαλλιά της έχουν χρώμα ξανθό μπρούντζινο και τὰ μάτια της γκρίζα γαλανά. Ζή σε μία έπαυλι στο Όλς-Άϊρ και έχει έξη πρόσωπα υπηρετικό προσωπικό και δυό κλητήρες.

‘Η διευθυνσίς της είναι: Μάρλεν Ντήτριχ. Στούντιο Παραμά-... Χόλλυγουντ—Καλιφόρνια.

1000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Μιά έφημερίδα της Άμερικής έπηρε στην Καρόλ Λουμπάρδ, μία έπιταγή από 1000 δολάρια για νά άπαντήσει σε μερικές έρωτήσεις που της υπέβαλε.

Σας παραθέτουμε τις άπαντήσεις, πιστή μετάφρασι του κειμένου για τό όποιον πληρώθηκε ή ήθοποιός τό σεβαστό ποσό των 1000 δολλαρίων.

— Για νά μπορέσετε νά γίνετε μία ήθοποιός του κινηματογράφου, είναι απαραίτητο νά έχετε έκατό δράμια γάμπες παρά ένα κιλό μυαλό.

— Οί άντρες μᾶς φαίνονται όλοι διαφορετικοί στο πρώτο φιλι που μᾶς δίνουν, κι' όταν μᾶς δίνουν τό τελευταίο τούς βρίσκουμε όλους ίδιους.

— Για νά σᾶς θαυμάζουν ως καλλιτέχνιδα, προτιμότερο είναι νά έχετε έκατό δράμια μυαλό παρά ένα κιλό γάμπες.

— Πολλές φορές οί γυναίκες μοιάζουν με ξυπητηρία. Μᾶς ξεκουφαίνουν τ' αυτά.

— Οί πολύ κομψές γυναίκες μοιάζουν σαν τὰ ρολόγια των καμπαναριών. Όλοι τὰ κυττάζουν, κανείς όμως δέν σκέπτεται νά τ' αγοράση.

— Όταν αγαπᾶ πολύ έναν άντρα, θέλω νά τόν έχω για φίλο.

— Όταν τόν αγαπᾶ έτσι κι' έτσι, τόν θέλω για έρωμένο.

— Όταν παύω νά τόν αγαπᾶ, τότε μούρχεται νά τόν ζητήσω για σύζυγο.

Ο ΟΥΪΛΙΑΜ ΡΟΤΖΕΡΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΟΥ

Οί Άμερικανοί έτίμησαν τόν νεκρό του Ουίλλιαμ Ρότζερς, που έπεσε κι' έσκοτώθηκε με τό αεροπλάνο στην Άλάσκα, με τέτοιες τιμές, που ούτε πρόεδρος Δημοκρατίας δέν είχε ποτέ τιμηθί.

Αυτό ίσως νά μὴν τό καταλαβαίνουν οί Εύρωπαίοι, αλλά άν ήξεραν πόσο αγαπητός ήταν ό Ρότζερς, ό άνθρωπος αυτός που διαρκώς χαμογελούσε.

Ό Ρότζερς έξ άλλου κυριαρχούσε σε τρία σημαντικά πεδία δράσεως.

Τόν κινηματογράφο, την έφημερίδα, τό ραδιόφωνο.

Ό Ρότζερς ήταν πράγματι ήθοποιός του κινηματογράφου, δημοσιογράφος, όμιλητής στα ραδιόφωνα.

Βρισκόταν διαρκώς σε επαφή με έκατομμύρια πρόσωπα.

Με την κίνησι, με την πέννα, με την φωνή.

Και κέρδιζε πάρα πολλά χρήματα ό Ρότζερς.

Ήταν ένα φτωχόπαιδο, χωριατοπουλο, που περιμάζευσαν για μπουγιο στο κινηματογράφο.

Κατάλαβε ότι στο Χόλλυγουντπλάνο νά τούς άνθρώπους που παίζανε στα περιπετειώδη φιλμ, και έζήτησε τριδι π λ ο μισθό.

Όταν είδε ότι τὰ έλπογα δέν είχαν μεγαλή πέρασι, έπε δ ό θ η στο αεροπλάνο κι' έγινε ειδικός για τὰ αεροπ ο ρ ι κ ά φιλμ.

Και εισέπραττε δολάρια με τη

χούφτα.

Και ό άνθρωπος αυτός, ό οποίος έπαιρνε 1500 φράγκα τη εβδομάδα προδ 4 έτών, έκλεινε συμβόλαιο με τη Φόξ που του έξαφάνιζε 900.000 δολάρια τό χρόνο.

Στην δημοσιογραφία δέν πήγε νά τρυφή με τούς άλλους δημοσιογράφους για νά χάση την αξία του.

Κι' έτσι για μερικές γραμμές που έδινε στον Τύπο κέρδιζε κι' από κεί άλλες 250.000 δολάρια τό χρόνο!

Άλλά δέν έφτανε αυτό. Στο ραδιόφωνο θέλησε νά εκμεταλλευθί την συμπύκνωση που του έτρεφε ό κόσμος.

Μιά μικρή διάλεξις 7—8 λεπτών νύ δώδεκα συνεχείς νύχτες. Πόσα νομίζετε ότι έπαιρνε; 130.000 δολάρια!

Και άλλα πολλά λεφτά έκέρδιζε ό Ρότζερς.

Άλλά τί τάκανε τόσα πολλά λεφτά; Τά τοποθετούσε σε τράπεζες και σε έπιχειρήσεις.

Υπολογίζεται ότι άφησε περί τὰ 20 εκατομμύρια δολάρια.

Τώρα όλη ή Άμερική κλαίει τόν ίκανώτατο αυτόν άνθρωπο, ό όποιος με τόσά λεφτά που είχε μπορούσε νά κάθεται σπίτι του και νά ζή άπολαυστικώτατα άντι νά διακινδυνεύη ακόμα τὰ ζω του με αεροπλάνο, μόνο και μόνο για νά προσφέρη θεάματα στους θαυμαστές του.

Κάποια όμως κακογλωσσία διαδίδεται στο Χόλλυγουντ: Ότι είχε κάνει κάποιο πρότασι της Γκρέττα Γκάρμπο νά την παντρευθί.

«Μιά μέρα, μᾶς λένε, ντύθηκε τὰ πικνούργια του ρουχα, πήρε κι' ένα μπακέτο με άσπρα λουλούδια έωτικά, και χύπησε την πόρτα της Γκρέτα Γκάρμπο.

Σάν συναδελφο τόν δέχτηκε, αλλά δα έφθασε στο σημείο της επίσημου προσέως, ζάρωσε τὰ φρύδια της και σηκώθηκε άπάνω ψηλή πανύψηλη.

Ό Ρότζερς έπάγωσε, δέν τόλμισε ν' άθρόση παρακάτω λέξι.

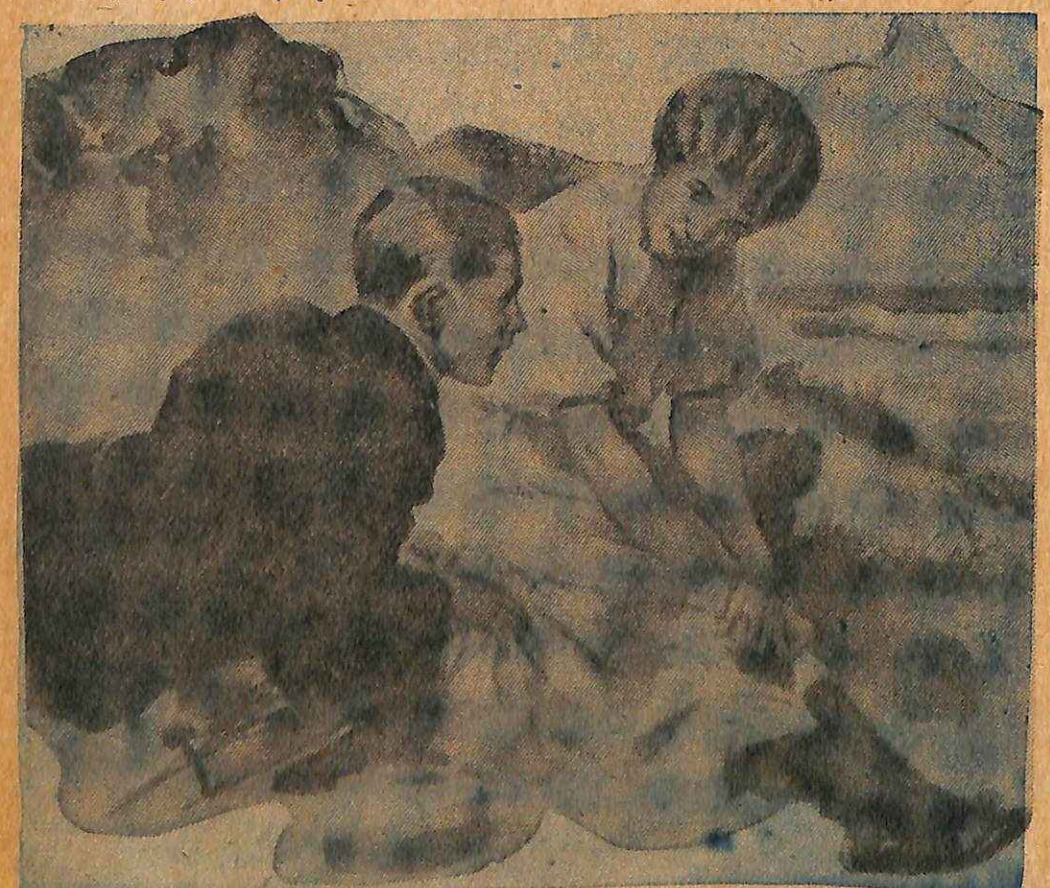
Έφυγε...

Από τότε όμως δέν άκούστηκε ποτέ δ ό Ρότζερς έκανε άλλη πρότασι γάμου.

Ούτε παντρεύτηκε άλλ' ούτε και έρωμνη απέκτησε.

Μέσα στα μάτια του διεκρίνετο κάποιο πόνος, μία νοσταλγία.

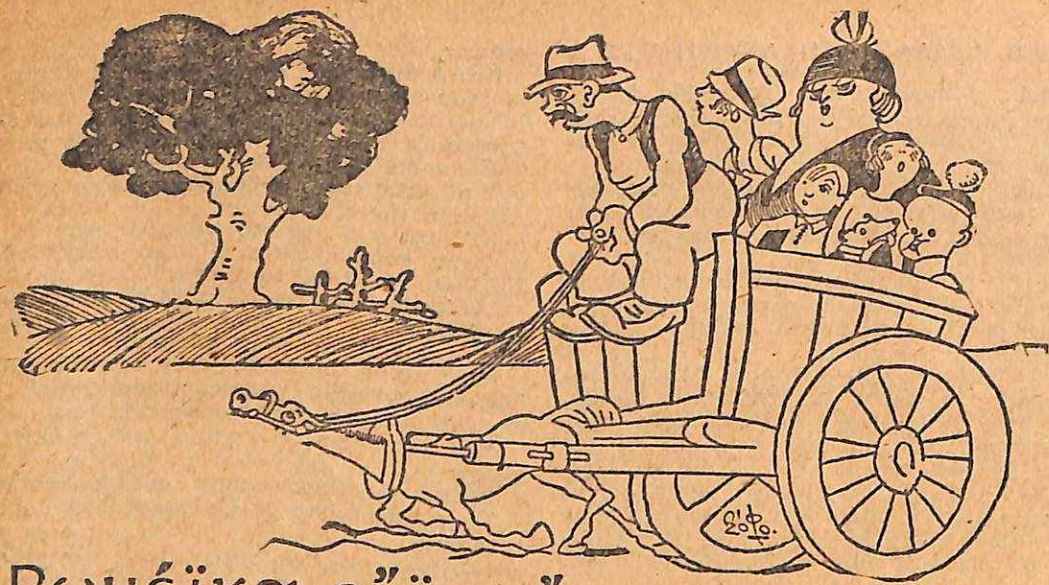
Ήταν ή αγάπη του για την Γκρέτα Γκάρμπο. Κι' έτσι όλο του τό πάθος ρήχτηκε στην αεροπορία όπου πάνω από τ ύψη μέσα στις πιο επικίνδυνες άκροδασίες άσκήσεις εύρισκε τόν ιλιγγο.

Έμεινε για λίγο με τὰ μάτια στυλωμένα στα δικά της.

Μιά από τις πρώτες υπογραφές της. Παραμένουν το γυνάκειο για τη πλοκή.

Ρωμέϊκα οὐϊκ - ἔντ

Ἀπὸ τὰ εὐθυμα τῆς ζωῆς

Ἐνα μῆνα συζητοῖσε, μιά βδομάδα ἐτοιμαζότανε γιὰ τὴν ἐκδρομὴ ἢ φαμίλια τοῦ κύρ Κοφομέση, πού ἦταν «πεταλω-τῆς καὶ κομματοῦς κόνων», ὅπως ἔγραφε ἡ ταμπέλλα πού εἶχε πάνω ἀπ' τὸ μαγαζί του στὰ Πετράλωνα.

Ἡ γειτονιά ἐβούϊζε.
Κάθε θράδυ ἔδιναν κι' ἔπαιρναν οἱ δημόσιες συνεδριάσεις τῆς Κοινωνίας τὰ ν' Ἐθνὼν στὴν πόρτα τῆς... δεσποινίς Ραφοπούλου, τὴν ὁποῖαν, ὅπως λένε οἱ κα-κὲς γλώσσες, ἐθάφτισε ὁ... Δεληγιάννης.

Ἦταν τὸ ζήτημα τῆς... νύχτας.
Πάντα, εἶχε τὸν λόγον ἡ φουρνάρισσα, ξερακιανὴ καὶ μαραμμένη σὰν μαύρη φραντζέλα... ἡμερῶν.

— Ναί, κερά Πηνειώ μου. Θὰ ἐκδρο-μεύσουν στὴν Γλυφάδα. Ἐμένα δὲν με νοιά-ζει δηλαδῆ. Καλὰ νὰ εἶν' οἱ ἀδῶποι... κι' ὅς ἀρρωσταίνουνε! Ἀλλά, πῶς νὰ σὰς ὁ πῶς. Δὲν συμβιβάζονται τὰ μεγα-λεῖα μέ... με τὸ νὰ μᾶς χρωστᾶνε δώδεκα ψωμιά...

Ἀγανάκτησις εἰς τὸ ἀκροατήριον.
Ἡ κερά Πηνειώ, ἡ δασκάλα, ἔφτυσε τὸν κόρφο τῆς—κόρφο πούσιον καὶ ὀλο-στρόγγυλον σὰν κοιλιά καλόγερου.

— Το... το... το... Τὴν ἀνθρώποι, τίέ μου! Δὲν ἐξοφλοῦν τὰ χρέη τους, μόνο θέλουν νὰ γίνουν καὶ ...μπανί μίζιδες!

Τώρα τοῦτῃ χρωστοῦσε τριάντα ψω-μιά.

Μὰ τῷξερε μονάχα ὁ φούρναρης.

Χήρα γυναῖκα ἦταν ἡ καυμένη...

Κι' ἦρθε τὸ Σάββατο, ὅπως γίνεται πάντ' αὐτὴν κατὰ τέτοιες περιπτώσεις.

Ἡ παραμονὴ τῆς μεγάλῃς ἡμέρας!

Ὁ κύρ Κοφομέσης κι' ὁ κουμπάρος του— Γεράσιμος Στεντάτος, ἀνθυπασπι-στῆς ἐκ... γενεῆς— κουβαλοῦσαν ἀπ' τὸ μεσημέρι.

Κιμάδες, πεπόνια, τυριά, κουλοῦρες, περασμένες στὸν σπάγκο, ντομάτες, ...χι-λία δυό.

Ἡ νοικοκυρά, ἀνασκουμπωμένη στὴ κουζίνα, ἔδινε διαταγὰς σὰν ἐπιτελάρχης πρὶν ἔρχισιν ἢ μάχη.

— Μαρία, πὶδ ψηλὸ τὸ κρεμμύδι.

— Ἐλα, κουμπάρε, κάνε καὶ σὺ μιά δουλειά! Βάλε τὴν ψίχα στὸ νερὸ νὰ μουλιάσῃ.

— Ἀχ, αὐτὸς ὁ ἄντρας μου, δὲν εἶνε γιὰ τίποτα!... Καυμένη θανάση, γιὰ νὰ κόψῃς τὸν κῆμ' ἔφερες τὴ μηχανὴ τοῦ Κουρέματος!

— Τάκη, θὰ σὲ δείρω! Μὴν τοιμπᾶς τὰ σταφύλια!

— Μαρία, βάλε τὸ λάδι νὰ κάψῃ!

Καὶ σὲ λίγο στὸ σοκάκι ἀπλώνονταν ἡ ὑπέροχη κνίσσα τῶν κεφτέδων, πού ἀπ' τὸ τηγανὶ σιγοτραγουδοῦσαν ἐρωτικὰ στὴν ὁδὸ.

Τὰ παράθυρα γέμισαν ...μύτες!

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀπέναντι τοαγγάρη, πού ἦταν στὴν ὥρα τῆς, ἔβλεπε τὸν ἥλιο νὰ βασιλεῦη ὀλοκόκκινος πίσω ἀπ' τὸν Αἰγάλεω, καὶ τὸν ἔβλεπε σὰν ξεροψημέ-νο κεφτέ.

Τέτοια μάτια ἔχει ἡ ὁσφρησις.

Ἀκόμα καὶ τὸ τράμι, πού περνοῦσε πιδ πέρα, στάθηκε κι' ἄρχισε νὰ...γλύφεται!

Κυριακὴ πρωτὶ, πέντε ἡ ὥρα.

Ἀνάστα ὁ Κύριος στὸ σπῖτι τοῦ πε-ταλωτῆ. Ὅλοι στὸ πόδι! Ὁ κουμπάρος παρὼν, μετ' ἡ στολή του, σιδερωμένος καὶ ντυμένος, λές κι' εἶχε καταπιῇ τὸ σπαθί του.

Ἡ Μαρία, δεκαπέντε χρονῶν ξεπε-ταρωτῆ, ὀλο χυμούς καὶ φλόγα, εἶχε φο-ρέσει τὸ πὶδ καλὸ τῆς φόρεμα, ἀπ' τῆς τρεῖς. Δυὸ ὄρες δὲν ἔφυγε στιγμή ἀπ' τὸν καθρέφτη.

Ἡ μάννα τῆς, ἔτοιμη κι' αὐτὴ, φρεσκο-σοβαντισμένη, μετ' ἡ κρέμ ντὲ σίν... κουνά-μενη καὶ λυγμένη.

Ὅσο γιὰ τὸν ἄντρα τῆς, αὐτὸς εἶχε βάλε τὰ γαμπριάτικα. Ἐξοχὴ πηγαίνα-νε, κουρελῆδες θάσανε;

Ἡ κουμπάρια εἶχε τακτοποιηθῇ σὲ δέ-ματα, καλάθια, θαλιτοῦδες.

— Μαρία, μὴ ξεχάσῃς τὸ γραμμόφω-νο, καὶ τῆς ἀλλοτινῆς τοῦ Τάκη.

Τάκης, γάρ, ὁ Βενιαμὶν τῆς φαμίλιας, ἐξυπνότερο μεϊράκιον. Πέντε χρονῶν εἶ-χε πῆ... «μπανί»! Τὸ πονηρό!

— Γρήγορα, κουμπάρε. Στὶς ἐξῆς πρέ-πει νάμαστε στὴν Ὁμόνοια. Θὰ μᾶς πε-ριμένῃ καὶ τ' ἀμάξι.

Δὲν ἤθελε νὰ πῇ κάρρο, γιὰ νὰ μὴν πάῃ γρουσουζιά.

Καὶ ἐκίνησαν μετ' ὡνὲς κι' ἀλαλαγ-μούς, σὰ νὰ πῆγαιναν πρὸς κατάληψιν τῆς...Αἰθιοπίας!

Τὸ κάρρο ἦταν ἐκεῖ. Ἀνέβηκαν.

Γκρρρ... Γγράφτ... ντριν... Ἀναστένα-ξαν οἱ ὁδοί, κι' ἄρχισαν νὰ κυλοῦν.

— Ἀν πάμε ἔτσι, θὰ θάσσουμε στὴν Γλυφάδα μετ' ὁ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ!

Ὅλοι γελάσανε. Ἄ! Ἦταν πολὺ ἀ-στεῖος ὁ κύριος ἀνθυπασπιστής.

— Βελόνες πῆρατε, γυναῖκες, γιὰ τὸ γραμμόφωνο;

— Ἀχ! Τὶς ἐχάσα! Ἀλλά δὲν πειρά-ζει. Ἐχῶ δυὸ τρεῖς τοῦ ραψίματος!

— Μὰ δὲν κάνουνε, μαμά, αὐτέξ!

— Σκασιμός, ἐσὺ! Θὰ μᾶς μάθῃς τώ-ρα καὶ μουσικὴ! Ὅριστε μὰς!

Τὸ κάρρο, τρίζοντας κι' ἔτοιμο νὰ δια-λυθῇ κάθε στιγμή, ἔφτασε ἐπὶ τέλος στὰ Δικηγορικά. Ὁ ἥλιος ἔσκιζε πέτρες καὶ ἡ Γῆ γύριζε περὶ τὸν ἄξονά της σὰν ἀρ-νάκι στὴ σοβλά.

Φωτιά καὶ λαθρα! Ἡ παρέα εἶχε μπα-λντισί. Ὅλοι εἶχαν ὄψι...ἀνθρωποφά-νων!

Ξαφνικά, ἡ Μαρία ἔμπηξε τῆς φωνῆς.

— Μαμά! Ἐχάσαμε τοὺς κεφτέδες!

Χαλασμοὶ κόσμοι. Καλάθια ψάχτηκαν, δέματα ἀνοίχτηκαν. Τίποτα. Οἱ κεφτέδες...ἀπὼν!

— Μήπως τοὺς θάλατε στὸ γραμμό-φωνο;

Καινούργια ἔρουνε. Οὔτε κεῖ. Πένθος ἔαρῦ στὸς ἐκδρομείς.

Ἐφτασαν πῖς στὸ τέρμα.

Χιλιάδες κόσμοι στὶς ἀκτέες. Εἰδὼν-εἰ-δὼν. Ἡ θάλασσα γεμάτη πολὺχρωμα ση-μάδια.

Τὸ κάρρο σταμάτησε κι' οἱ ἄντρες κα-τέβηκαν πρώτοι.

— Μαμά! Νὰ οἱ κεφτέδες! Καθότανε ἄπάνου ὁ κουμπάρος!...

Γενικὴ χαρά.

Μὰ δταν κάθισαν κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦ-κο κι' ἀνοῖξαν τὸ δέμα, οἱ κεφτέδες θρέ-σηκαν πῆττα! Τὶ νάκαναν, οἱ φουκαρά-δες; Τέσσερις ὄρες τοὺς πατίκωνε ὁ μι-λιταρισμός.

— Θὰ τοὺς πετάξουμε; ρώτησε ὁ πά-τερ φαμίλιας.

— Καλέ, τί λές, ἄντρα μου; Εἶνε κα-θαρὸς ὁ κουμπάρος!

— Μὰ, αὐτοὶ ἔχουν γίνε ἀλοιφή.

— Μὴ σὲ νοιάξῃ. Ἐφερα κουτάλια ὅυτ' αὐτὸ ζήτημα κανονίσθηκε.

— Κατίνε, θὰ κάνῃς μπάνιο;

— Χριστὸς καὶ Παναγία, θανάση μου! Εἶνε τόσοι κόσμοι! Ἐδῶ θὰ πλυθῶ; Θὰ πᾶω πίσω ἀπὸ κείνο τὸ θράχο καὶ θὰ κάνω μπαιν-μίζτ μόνη μου.

Καὶ ἔγινε.

Μόνον ὁ δυστυχὴς θράχος παρέστη μάρτυς τῶν τρομερῶν ἀποκαλύψεων, πού ἔκανε ἡ κυρία Πηνειώ, ἀνάληψη σὰν ἱ-εροεξεταστής. Κι' ὅταν φάνηκε μετ' ὁ πουκάμισό της ἔτοιμη νὰ ἐκτοπίσῃ του-λάχιστον ὀγδόντα ὀκάδες θαλασσίου ὕ-δατος, ὁ θράχος εἶδε κι' ἔπαθε νὰ συνέλ-θῃ ἀπ' τὴν τρομάρα του.

Ὁ κύριος ἀνθυπασπιστής εἶχε πέσει κι' αὐτὸς, μετ' ἡ κάρρ' σῶφρακο καὶ τὸ πη-λίκιο.

Ἡ Μαρία εἶχε ὀρθὴ κιόλας φιλενάδες κι' ἔπαιζε γουότερ-πόλο.

Μόνον ὁ κύρ Κοφομέσης δὲν τὸ κούνη-σε ἀπ' τὴ θέσι του.

Εἶχε ἀγκυλιάσει τὴ χιλιάρικη μετ' ἡ ρετσίνα... Ἐβάλε καὶ τὸ γραμμόφωνο.

Βελόνες δανείσθηκε ἀπ' τὴν διπλανή πα-ρέα...

Σιγὰ-σιγὰ ἡ θάλασσα ἔρχιζε νὰ ἀ-δειάζῃ. Ὁ κόσμος τώρριζε στὸ φαί.

— Κουμπάρε, δὲν θὰ πῆρῃς μιά κου-ταλιά κεφτέδες;

— Μεροί!...

— Τάκη, κάθισε ἥσυχ'α. Μὴ ρίχνῃς ἄμμο στὴ σαλάτα.

Καίτῃ τὴν στιγμή ὁκ.Στεντάτος ἔφτυ-σε ἕνα βότσαλο.

— Μὰ, εἶδες τί ἔξυπνο παιδί; Ἐτοῖ τὸ κάνει καὶ στὸ σπῖτι. Προχτές στὴ σοῦπα μᾶς ἔρριξε δυὸ κουβαρίστρες!

Ἡ Μαρία νομίζει ὅτι ἔφτασεν ἡ ὥρα νὰ σκάσῃ κἄνα δυὸ Γαλλικά.

— Λέ μερ' ὠζουρντὶ ἔ τρέ γκλασέ.

— Γιέξ! ἀπαντὰ ὁ κύριος ἀνθυπασπι-στῆς, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ ὑστερήσῃ εἰς Γαλλομάθειαν. Τρέ γκλασέ.

Δίπλα τὸ γραμμόφωνο μᾶς παρέας ἔ-παίξε τὸ «Θὰ ξανάρθῃς»

Ὁ κύριος ἀνθυπασπιστής πα ἐξηγήθηκε — Αὐτὸ τὸ κομμάτι δὲν μ' ἀρέσει! Νὰ τὸ σταματήσετε!

Αὐτὸ ἦτανε γιὰ νὰ γίνῃ τὸ γλέντι ρω-μεῖκο.

Ὁ τσακωμὸς γενικεύθηκε.

Οἱ ἄντρες ἦρθαν στὰ χέρια.

Οἱ γυναῖκες μῆξανε τῆς φωνῆς, ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Μαρία, πίσω ἀπὸ κάτι θά-μνους, ἀντήλασσε ἀσπασμοὺς μετ' ὁ κύ-ριον ἀνθυπασπιστήν, ὅστις γενναϊότερα φερόμενος, εἶχε δώσει τόπο στὴν ὀργή.

Τὸ θρόνυ γύρισαν σπῖτι ἀλαφιασμένοι καὶ κατατασκιωμένοι ἀπ' τὴν... ὥρα! ἔκ-δρομή.

Καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα ἔλεγε ἡ κυρά Κα-τίνε στὴν κυρά Πηνειώ:

— Πού λές, γειτόνισσα. Χτές περάσα-με θαυμάσια. Εἶχαμε πάει στὴ Γλυφάδα μετ' ὁ ταξί...

ΖΗΝΟΒΙΑ. ἡ βασιλίσσα τῆς Παλμύρας

Ὁ ἀρχαῖος πολιτισμὸς

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ μεγάλη Σεμίραμι, ἡ Ἀνατολὴ ἢ ὁποία ὑπῆρξε τόσο πολὺ διά-σημη γιὰ τὸ πολιτισμὸ τῆς, δὲν μᾶς πα-ρουσίασε καμμιὰ ἄλλη πιδ ἑακουστή σὲ ὠμορφιά, σὲ ἀγνότητα καὶ γοητεία, ἢ ὁ-ποία μποροῦσε νὰ παραβληθῇ μετ' ἡν Ζη-νοβία, τὴ βασιλίσσα τῆς μυθώδους Παλ-μύρας.

Ἀκόμα καὶ αὐτὴ ἡ Κλεοπάτρα, ἡ ὁ-ποία λέγεταί συγγενὴς τῆς, ὥρριξ μπρο-στὰ τῆς.

Τὸ βασίλειο τῆς Παλμύρας, τὸ ὁποῖον εἶχε τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωμαϊ-κῆς Αὐτοκρατορίας, ἦταν τὸ πιδ ἑακου-σμένο τῆς Ἀνατολῆς.

Καὶ ἡ Παλμύρα, ἡ ἀρχαία Τανμούρ, ἰδρυθῇ ἀπὸ τὸν Σολομῶνα, στὸ κέν-τρον τῆς ἐρήμου, σὲ μιά διασταύρωσι δρόμων πού περνοῦνε καραβάνια, πάνω σ' ἕνα ἔδαφος πλούσιο ἀπὸ νερά καὶ ἀπὸ θάλασσι γεμάτο ἀπὸ φοινικίες καὶ συκο-μαριές, κέντρον ἐμπορίου μεταξὺ Ἀρα-βίας, Συρίας καὶ Παλαιστίνης.

Τὰ σημερινὰ εἰρήνια δεικνύνε, ἐλάχι-στα τὴν πραγματικότητα. Οἱ καμάρες τῆς μετ' ἡς 1450 κολῶνες, ὕψηλές εἰκοσι μέτρα καὶ μετ' ἡς τεράστιες, ὕψιστανται ἀκό-μη καμμιὰ ἑκατοστή.

Τῆς πολιτείας αὐτῆς βασιλίσσα ὑπῆρ-ξε ἡ Ζηνοβία, ἡ ὁποία ἦταν καὶ ἡ τε-λευταία ἐχθρὰ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους στὴν Ἀνατολή.

Ἡ πολιτεία κατεστράφη ἐντελῶς καὶ κατὰ τὸ 1650 δὲν ὑπῆρχε πιδ οὔτε ἡ ἀ-νάμνησις τῆς.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

Ἡ Ζηνοβία ὑπῆρξε πράγματι μιά ἐξα-ρετικὴ γυναῖκα καὶ εἶχε ὅλα τὰ χαρίσμα-τα γιὰ νὰ θριαμβεύσῃ. Οἱ ἱστορικοὶ τὴν περιγράφουν γιὰ τὴν ὠμορφότερη γυναῖ-κα τῆς ἐποχῆς τῆς. Μελοχορινή, μετ' ἡ μαῦρα μάτια. Φωνὴ μελωδική. Ἐκτός ἀπὸ τὰ Συριακά μιλοῦσε καλὰ καὶ τὰ Αἰγυ-πτιακά, ὡς καὶ τὴν Ἀραβική, τὰ Ἑλλη-νικά καὶ τὰ Λατινικά. Συγγραφεὺς, εἶ-χε γράψῃ ἕνα βιβλίον γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ἀνατολῆς.

Δὲν ἦταν μονάχα μιά διανοούμενη. Οἱ στρατιῶτες τῆς θρίασκονε διαρκῶς δίπλα τους μετ' ἡ ἄλογό τῆς ντυμένη μετ' ἡ πολεμι-κά ρούχα.

Ἐπειδὴ ὁ ἄντρας τῆς ἦταν διαρκῶς ἀ-πασχολημένος μετ' ὁ κυνήγ, ἐκείνη ἀπα-σχολεῖτο διαρκῶς μετ' ἡ πολεμικά ζητή-ματα. Ὁ θυρεὸς τῆς ἔφερε τὸν πάνθηρα καὶ τὸ λεοντάρι.

Ἀντιθέτως πρὸς τῆς συνήθειες τῆς Ἀ-νατολίτιδαςς γυναῖκας καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἔκα-ναν οἱ Σεμίραμις καὶ ἡ Κλεοπάτρα, οἱ ἱ-στορικοὶ μᾶς λέγουν, ὅτι δὲν δεχότανε τὸν σύζυγό της στὰ διαμερίσματά της παρὰ μονάχα μετ' ὁ σκοπὸ τῆς τεκνοποιήσεως.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μυστηριώδη οἰκογε-νειακὴ τραγωδία ὁ ἄντρας τῆς σκοτώ-θηκε ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸν του, ἡ Ζηνοβία ἀνέ-λαβε τὴ βασιλεία καὶ τὴ διοίκησιν ἐν ὀνό-ματι τῶν παιδιῶν τῆς, στὰ ὁποία φόρεσε τὴν αὐτοκρατορικὴ πορφύρα ὡς σημεῖον ἀνεξαρτησίας. Ὁ ἄντρας τῆς ἦταν φίλος τῶν Ρωμαίων καὶ εἶχε συμπολεμήσει μα-ζί τους ἐναντίον τῶν Περσῶν.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως σκέφθηκε ν' ἀνεξαρ-τηθῇ ἐντελῶς τῆς συμμαχίας τῆς Ρώμης καὶ νὰ φτιάξῃ ἕνα κράτος ἐλεύθερο.

Μετ' ὁ θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ αὐτο-κράτωρ τῆς Ρώμης ἔστειλε ἀντιπρόσωπο τὸν Ἑρακλιανὸν γιὰ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς διαδοχῆς στὸ βασίλειο τῆς Παλμύρας.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως ἐπανεστῆσεν ἐναν-τίον πάσης ξένης ἀναμείξεως. Τὸν ἐπολέ-μησε, τὸν κατετρόπωσε καὶ γιώρτασε τὰ ἐπινίκια μετ' ὁ αὐξωμῆτικὸς τῆς.

ΚΑΤΑΦΘΑΝΕΙ Ο ΑΥΡΗΛΙΟΣ

Ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴ νίκη αὐτῇ, ἡ Ζηνοβία ἐπέστρεψε ἐπὶ τὴν πόλιν.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως σκέφθηκε ν' ἀνεξαρ-τηθῇ ἐντελῶς τῆς συμμαχίας τῆς Ρώμης καὶ νὰ φτιάξῃ ἕνα κράτος ἐλεύθερο.

Μετ' ὁ θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ αὐτο-κράτωρ τῆς Ρώμης ἔστειλε ἀντιπρόσωπο τὸν Ἑρακλιανὸν γιὰ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς διαδοχῆς στὸ βασίλειο τῆς Παλμύρας.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως ἐπανεστῆσεν ἐναν-τίον πάσης ξένης ἀναμείξεως. Τὸν ἐπολέ-μησε, τὸν κατετρόπωσε καὶ γιώρτασε τὰ ἐπινίκια μετ' ὁ αὐξωμῆτικὸς τῆς.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως σκέφθηκε ν' ἀνεξαρ-τηθῇ ἐντελῶς τῆς συμμαχίας τῆς Ρώμης καὶ νὰ φτιάξῃ ἕνα κράτος ἐλεύθερο.

Μετ' ὁ θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ αὐτο-κράτωρ τῆς Ρώμης ἔστειλε ἀντιπρόσωπο τὸν Ἑρακλιανὸν γιὰ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς διαδοχῆς στὸ βασίλειο τῆς Παλμύρας.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως ἐπανεστῆσεν ἐναν-τίον πάσης ξένης ἀναμείξεως. Τὸν ἐπολέ-μησε, τὸν κατετρόπωσε καὶ γιώρτασε τὰ ἐπινίκια μετ' ὁ αὐξωμῆτικὸς τῆς.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως σκέφθηκε ν' ἀνεξαρ-τηθῇ ἐντελῶς τῆς συμμαχίας τῆς Ρώμης καὶ νὰ φτιάξῃ ἕνα κράτος ἐλεύθερο.

Μετ' ὁ θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ αὐτο-κράτωρ τῆς Ρώμης ἔστειλε ἀντιπρόσωπο τὸν Ἑρακλιανὸν γιὰ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς διαδοχῆς στὸ βασίλειο τῆς Παλμύρας.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως ἐπανεστῆσεν ἐναν-τίον πάσης ξένης ἀναμείξεως. Τὸν ἐπολέ-μησε, τὸν κατετρόπωσε καὶ γιώρτασε τὰ ἐπινίκια μετ' ὁ αὐξωμῆτικὸς τῆς.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως σκέφθηκε ν' ἀνεξαρ-τηθῇ ἐντελῶς τῆς συμμαχίας τῆς Ρώμης καὶ νὰ φτιάξῃ ἕνα κράτος ἐλεύθερο.

Μετ' ὁ θάνατο τοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ αὐτο-κράτωρ τῆς Ρώμης ἔστειλε ἀντιπρόσωπο τὸν Ἑρακλιανὸν γιὰ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς διαδοχῆς στὸ βασίλειο τῆς Παλμύρας.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως ἐπανεστῆσεν ἐναν-τίον πάσης ξένης ἀναμείξεως. Τὸν ἐπολέ-μησε, τὸν κατετρόπωσε καὶ γιώρτασε τὰ ἐπινίκια μετ' ὁ αὐξωμῆτικὸς τῆς.

Ἡ Ζηνοβία ὅμως σκέφθηκε ν' ἀνεξαρ-τηθῇ ἐντελῶς τῆς συμμαχίας τῆς Ρώμης καὶ νὰ φτιάξῃ ἕνα κράτος ἐλεύθερο.

Μετ' ὁ θάνατο τοῦ ἀνδρός τ

Τό τζάκι και η χύτρα

Τό τζάκι ήταν πάντα γεμάτο περιφάνεια όταν από το μπέκ του γκαζιού ξεβγαίνουν όμορφες μπλέ φλόγες, που ζωηρές και εύθυμες χύνανε ολόγυρα μία θαλπωρή.

Μά όταν τό μικρό δουλάκι έσπινε πάνω στη φωτιά τη χύτρα ή κανένα λαδωμένο τηγάνι, τό τζάκι γκρίνιαζε.

— Δέ μπορώ νά καταλάβω, έλεγε, γιατί οί τόσο όμορφες φλόγες μου, που είνε ευγενικές και άγνες, πρέπει νά έρχονται διαρκώς σ' έπαφή με θρώμικα και πασσαλειμμένα τηγάνια. Κί' έπειτα οί χύτρες είνε τόσο βαρείες, κί' άντί νά μου λέν εύχαριστώ που σηκώνω τό θάρρος τους, διαρκώς μουρμουρίζουν όταν θράζουν.

Αυτό τό εϊρωνικό μουρμουρητό, άπέλειπιζε τό τζάκι, και μία μέρα σκέφτηκε νά σκαρώση ένα άσκημο παιγνίδι στις χύτρες και τά τζεντζερέδια.

Μίλησε στη φλόγα και της έίπε:

— Άμα θάλουν επάνω μας τη χύτρα, μεγάλωσε και δυνάμωσε όσο μπορείς, έτσι αυτό τό κακομαθημένο τσουκάκι θά αναγκασθί νά φύγη άπ' εδώ.

Κί' άμ' έπος, άμ' έργον. Μόλις τό δουλικό έστισε την χύτρα, ή φλόγα δυνάμωσε στό μάξιμουμ.

Κί' ενώ τό τζάκι περίμενε νά δει την χύτρα νά φεύγη φοβισμένη, ένα ντούς άπό θραστό νερό χύθηκε πάνω του και με ένα στριγγλό σφύριγμα έσθυσεν ή φλόγα του γκαζιού.

Τό τζάκι έμεινε ντροπισμένο και τιμωρημένο, ενώ ή χύτρα με τό καπάκι μισοσηκωμένο εξακολουθούσε νά χύνει νερό και νά γελά.

Έτσι τιμωρήθηκε ή περηφάνεια του.

★

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΞΕΧΑΣΕΙ

Γιατί κάνεις κόμπο στό μαντήλι σου; — Μ' άρέσει τόπο πολύ, υπό τό κομμάτι πού παίζει τό τηλέφωνο πού φοβάμαι νά μ' άκούσει.

Ένα παιδί θαύμα

Σέ μία πλατεία των αρχαίων Άθηνών, ένας όμιλος παιδιών παίζει. Στην παρέα τους είνε και ένας ήλικιωμένος καμπούρης, ο Αϊσωπος.

Ο περίφημος μυθοποιός θά είχε φαίνεται κουρασθί πολύ εκείνη την ήμέρα, γιατί είχε φύγει από τό σπίτι του, αφήνοντας κάθε του άσχολία με τόν σκοπό νά ξεκουρασθί.

Έτσι, συνάντησε τά παιδιά. — Κάνω κί' έγώ, τους έίπε, μία παρτίδα μαζί σας.

Ψυχή άπλη, είχε στά λογοτεχνικά του έργα πάντα γιά φίλους τά ζώα και τά πουλιά και συγκαί με τους μικρούς πολυ πιδ εύχάριστα άπ' ό,τι θά συναναστρεφόνταν τους μεγάλους.

Κάποιοι τρανός Άθηναίος πέρασε άπ' εκεί, είδε τόν Αϊσωπο νά παίζει και σκανδαλιστηκε. Του φάνηκε άστείο νά βλέπει ένα τόσο μορφωμένο άνθρωπο νά πετά τη σφαίρα, και στη προσπάθειά του αυτή, νά φαίνεται ακόμη πιδ χτυπητά ή καμπούρα του.

Σέ λίγο μαζεύτηκαν κί' άλλοι, κί' άρχισαν νά τόν σχολιάζουν και νά γελούν.

Ο μυθοποιός θυμώνει μ' αυτούς τους χαζούς, παίρνει ένα τόξο, τό στηρίζει κατά γής, τό ξετεντώνει και, γυρίζοντας σέ κείνον που τόν πείραζε πιδ πολύ, του λέγει:

— Άν μπορείς, πές μου, ό έξυπνε άνθρωπε, γιατί έλυσα τό τόξο;

Ο άλλος σκέφτηκε πολύ, έίπε μερικές κουτές εξηγήσεις και τέλος, νικημένος, έσώπασε.

Και τότε ο Αϊσωπος λέγει:

— Τίποτε πιδ φυσικό. Άν τό τόξο έμεινε πάντα τεντωμένο, σίγουρα κάποτε θά έσπαζε.

Οί χαζοί διαλύθηκαν γελώντας γιατί τους φάνηκε άστείο νά μη μπορούν νά σκεφτούν ένα τόσο άπλο πράγμα.

Κί' έτσι από τότε γιά χάρι του Αϊσώπου, καθιερώθηκε ή άνάπαυσι ύστερα άπό την έντατική μελέτη και την κούρασι των μαθημάτων.

★

ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ο Ιππότης του παραμυθιού θέλει νά άνεβί στον πύργο που βλέπετε, γιά νά συναντηθί με την ώραία πυργολέσποινα που διακρίνεται στό άπάνω δωμάτιο του πύργου. Δέν μπορεί όμως νά θρβί εύκολα τό δρόμο που θά κάνει μέχρις εκεί. Μπορείτε νά τόν θρήτε σεις;

Αί λύσεις πρέπει νά φτάσουν στό γραφεία μας μέχρι της 14 Σεπτεμβρίου.

Μεταξύ εκείνων που θά στείλουν σωστές λύσεις, θά γίνη κλήρωσις και θά δώσωμε στόν Α' μία έτησία συνδρομή, στόν Β' μία εξαμηνία.

Θυσία ως τό τέλος

Κουρασμένος, τρομερά κουρασμένος, όγνηκε εκείνο τό θράδυ από τό καπηλειό ο Πιέντρο. Δέν ήξερε κί' ο ίδιος γιατί εκείνο τό θράδυ είχε πη τόσο πολύ, κί' ακόμα περισσότερο άγνοούσε γιατί μέσα στό μυαλό του στριφογύριζαν ένα σωρό άναμνήσεις γιά πράγματα παλιά, λησμονημένα, θλιβερά...

Μά, νά πάλι... Γιά τρίτη, τέταρτη φορά έρχόταν μπροστά του ή είδυλλακή εκείνη εικόνα. Μέσα στό χωράφια, άνάμεσα στό άνθισμένα δέντρα και στό μοσχομυρισμένα άγριολούδα, ήταν αυτός καθισμένος μαζί με την Άννα-Μαρία...

Η Άννα-Μαρία!... Πόσο την είχε αγαπήσει άλλοτε την γυναίκα αυτή ο Πιέντρο! Της είχε δώσει ήλη εκείνη την λατρεία που μπορούσε νά διαθέσει ή ευαίσθητη καρδιά του.

Μά κί' εκείνη τόν λάτρευε. Φαινόταν τόσο ευτυχισμένη, όταν της δινόταν ή εύκαιρία νά μιλή μαζί του, έαπλωμένη κοντά του στό χορτάριο... Τότε λημονούσαν κί' οί δυο τίς ώρες και πολλές φορές χρειαζόταν νάρθ ή αυγή γιά νά τους θυμίσι πως πλέκονται κί' άλλα δεινείρα έκτός από τά έρωτικά...

Υστερα όμως... Ο Πιέντρο είχε φύγει γιά νά έκτελέσει τά καθήκοντά του προς την Πολιτεία. Μία μέρα γύρισε. Μοναδική του σκέψι ήταν Έκείνη, που είχε άφήσει.

Δέν τη θρήκε όμως!... Και μονάχα ένας φίλος του του είχε πη πως, καθώς λέγανε στό χωριό, την Άννα-Μαρία την κατέστρεψε κάποιος, που την πήρε ύστερα μαζί του.

Από τότε δέν την ξανάδε...

— Ούφ! Έκανε ο Πιέντρο, φέρνοντας τό χέρι έμπρός στό μάτι του, σάν νά θελε νά διώξη κανέναν εφιάλτη. Φταίει τό κρασί, άπόψε!...

Ένα μακρινό ρολόι χτύπησε τρεις φορές.

— Τρεις μετά τά μεσάνυχτα, μουρμούρισε ο Πιέντρο. Αυτή την ώρα οί καλοί άνθρωποι κοιμούνται... Κί' έγώ...

Μιά παραξενή έπίκλησι τόν διέκοψε: — Ψτ! Ψψτ!...

Γύρισε και είδε στό άσθενικό φός του λαμπριού την σιλουέττα μίας γυναίκας. Ήταν εύκολο νά καταλάβει κανείς από τό σουλούπι της πως ήταν τροτέζα.

— Όραία! έίπε ο Πιέντρο. Νά και μία συντροφιά που δέν περίμενα νά θρώ... Πάμε, μικρούλα μου... Πήγαινε μπροστά και θά έρχωμαι έγώ...

Δέν άργησαν νά φτάσουν στό φτωχικό δωμάτιο της γυναίκας. Έκείνη, που πήγαινε συνεχώς μπροστά, μπήκε πρώτη στό δωμάτιο και άναψε τό φός.

Ο Πιέντρο χωρίς νά κυτάξει άλλο τίποτα πήγε και κάθισε στό κρεβάτι,στηρίζοντας τό θάρύ άπ' τό πιότο κεφάλι του στις δυο του παλάμες. Η φωνή της γυναίκας τόν έκανε νά διακόψι τόν πρόχειρο ύπνο του.

— Γδύσου, λοιπόν!... Δέν θά γδυθής;

Ο Πιέντρο σήκωσε τό κεφάλι του, με ύφος που έδειχνε πως τόν κούραζε πολύ ή κίνησι αυτή. Μόλις όμως αντίκρυσε τό πρόσωπο της γυναίκας, τινάχθηκε έπάνω.

— Άννα-Μαρία!... φώναξε.

Τό πρόσωπο της γυναίκας έγινε άσπρο σάν πανί. Όστόσο, μπόρεσε άμέσως νά ξανάθρη την "χραμιά της.

— Άννα-Μαρία! της έλεγε ο Πιέντρο. Νά!... Νά!... Δέν γελιέμαι έγώ!... Δέν έ θυμάσαι;... Ο Πιέντρο... Είμαι ο Πιέντρο...

— Ο Πιέντρο; Έκανε ή γυναίκα, άπολασμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον λημονούσαν τίς ώρες που περνούσαν

Τραγούδια Μερακλή

ΤΑ ΖΟΡΙΑΚΙΑ ΤΗΣ ΛΕΝΙΩΣ

Σέ ούληνε τη γειτονιά γιά τη τρανή της τσαμπινιά ήταν πασίγνωστη ή Λενιώ, σάν κάπικη (δεκάρα.

Ήταν πάντα γελαστή σεινάμενη και κουνηστή έτσι, που σάν την έθλεπες, γινόσουν (μαντάρα.

Γι' αυτό, κί' ο κάθε μορφονεύς, κάτ' άπ' τό σπίτι της Λενιώς, ξενύχταγε, σφουρίζοντας έρωτικά κομμάτια (για

Μ' αυτή ή σκρόφα 'πιδ τσαρδί δέν έβγαине ούτε νά τους δει. Βλέπεις, τό πήρε 'πάνω της και τους (ποιεί τη πάπια!

Η μάννα της δέ ή Μαργώ γούσταρε άντρα Υπουργό νά δώση στη κοπέλλα της. Κί' έλεγε: (Τόσα κάλλη

ταιριάζουν μοναχά σ' αυτούς —σέ βουλευτάς, σέ ύπουργούς— ή σέ κανένα πλούσιο, της γειτονιάς μπα (κάλη.

Κί' "τσι, γιά πείσιμα ους κί' έγώ χωρίς ούτε στιγμή ν' άργώ προφές σαντούρια μαζεψα, μπουζούκια, (μπαλαμάδες.

κλαρίνα, ούτια κο'... λιά και στην απέναντι μεριά του σπιτικού της τό 'σθησα κί' άρχισα τις (καντάδες.

Κί' άρχισε, ρέ, ο άμανές, με κουρδισμένες τίς φωνές, τέτοιος, ρέ, που ή γειτονιά δέν άκούσ (άπό χρόνια.

άφοι θαυμάσαμε κί' έμεις άπ' τίς γαργάρες της φωνής" — Κρίμα, που δέν μας έπλάσε ο "γυμ (στος άηδόνια.

Ξάφνου, λοιπόν, κάποια στιγμή άκούγοντ' άναστεναγμοί μέσα στό σπίτι της Λενιώς, και νάτην, (δγαίνει μόνι.

μ' ένα μπουκέτο διαλεχτά λουλούδια που μου τά πετάρ με δυο άεροφιλήματα ψηλά 'πιδ τό μπαλ (κόνι.

Την άλλη μέρα ή Λενιώ νά και μου στέλνει προξενειό με μία γρηά γειτόνισσα, κάποια παλιά (Νταρντάνα.

Συγχρόνως, ρέ, μία πιστολή μούφερε κάποιο κεί παιδί. Μούγραφε λόγια έρωτικά και ή... Μαρ (γώ ή μάννα!

Ο ΝΤΙΝΟΣ

Β. ΡΩΜΙΑ

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ. ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Το ιπποϊκό μυθιστόρημα ΤΟΝ ΣΟΝΑ ΚΑΡΗΤΟΣ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Μετά μίλησε με τη γλυκερά εκείνη φωνή που μιλούσε στα πρόσωπα που άγαποσε.

—Μικρή μου Ίωάννα, είπε, δεν θέλω πιά να σε βλέπω πολύ ώρα έτσι στενοχωρημένη... Γιατί θα ήσουν στενοχωρημένη σήμερα, αφού ο πατέρας σου δέχεται να παντρευθείς τον Μαθουρέν;

Τά λόγια που είπε η Μαγδαληνή τόσο απλά, έκαναν την Ίωάννα να φωνάξει με έκπληξη και τρόμο.

Κατόρθωσε όμως να κρατηθεί, αλλά ήταν αδύνατον ν' απαντήσει. Χαμήλωσε τα μάτια της κι έφοβότανε μήπως συναντήσει τα βλέμματα της Μαγδαληνής.

Κάθε δύναμης και θάρρος έχουν όρια και η δυστυχισμένη νύνα είχε απελπισθεί, την είχαν αφήσει οι δυνάμεις της. Γιατί πριν να το καταλάβει, η αλήθεια, μία φρικτή αλήθεια, τάραιζε το πνεύμα της, και όμως δεν ήθελε να την πιστέψει, γιατί την έκανε να μην έχει ελπίδα για το παρόν και την ετρόμαζε για το μέλλον.

«Εδίωνε την σκέψη που την στενοχωρούσε. Ήθελε να πει τον έαυτό της ότι δεν είχε ακούσει καλά.

«Η φωνή της Μαγδαληνής την απέσπασε πάλι από την τραγική κατάσταση που βρισκόταν πριν λίγη ώρα.

—Γιατί δεν μου μιλάς Ίωάννα, έλεγε η δυστυχισμένη νύνα γιατί δεν απαντάς όταν σου μιλάω για τον Μαθουρέν;

Και εξακολούθησε με γλυκύτητα.

—Ξέρεις καλά πως ο καλός μας πατέρας ο Κλαύδιος, τον έσυγχώρησε, έπειδή τον παρακαλέσαμε πολύ και έπειδή έπιασε ο έρμητης Ίωάννης Βαπτιστής ενώθηκε με μας και έδωσε τον λόγο του να παρατηρήσει πολύ τον Μαθουρέν.

«Επί τέλους, εξακολούθησε η Μαγδαληνή, θα δοίμε σε λίγο τον πατέρα σου και τον Μαθουρέν, αφού μας περιμένουνε στο ερημίτου. Τό ξέρεις καλά πως διάζομε να φθάσουμε, γιατί θα μιλήσουνε έπίσης λιγάκι και για μένα στο ερημίτου και... για τον Λουδοβίκο! είπε χαμηλώνοντας τα δειλά τα μάτια της. Και εξακολούθησε μετά μία στιγμή σηκώνοντας το κεφάλι.

—Γιατί δεν θα παντρεύη μονάχα εσένα. Την ίδια μέρα, ενώ θα είσαι μπροστά στον έρμητη, ο Λουδοβίκος και εγώ θα γονατίσουμε κοντά σας και... ο μοναχός θα μας δώσει συγχρόνως με σας την εύλογια του γάμου.

«Αφού λοιπόν είμαι ευτυχισμένη, θέλω να είσαι χαρούμενη και σύ! είπε η Μαγδαληνή μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

«Η Ίωάννα έφερε το χέρι στο στενοχωρημένο στήθος της.

Τό γέλιο αυτό είχε προξενήσει διαπεραστική έντοψη, σαν να της κάρφωναν μαχαίρι στην καρδιά.

«Η Ίωάννα έσκυψε το μέτωπό της σαν να είδε σε ότι συνέβαινε τη θέληση του Θεού.

«Εσκέφθη ότι ο Παντοδύναμος ήβλησε να περικαλύψει με πέπλο το μυαλό της δυστυχούς συζύγου, της ταλαιπωρού μητρος, για να της αποκρύψει την ένθυμη του παρελθόντος.

«Η Μαγδαληνή μετά την τρομερά συγκίνησι την οποία είχε υποστεί κατά την άλεθρία εκείνη νύχτα, είχε δοκιμάσει πρόσβολη, η οποία της παρέλυνε το λογικό.

«Περπατούσε με χαμηλωμένα τα μάτια.

«Ο,τι κι' αν είχε συμβεί από την εποχή του γάμου της με τόν Λουδοβίκο, είχε εξαφανισθεί από τη μνήμη της.

Και τό ξέχασμα αυτό της υπάρεξέας της την έφερνε στους ευτυχισμένους χρόνους, κατά τους οποίους είχε γεννηθεί ο έρωας στην καρδιά της, και τους οποίους έμελλε να δει να πραγματοποιούνται αι έλπίδες της στην εύλογια του γάμου.

Καθώς είχε καταλάβει η Ίωάννα, ο Θεός της είχε αφαιρέσει τό λογικόν της, για να την απαλλάξει από την απελπισίαν και την θανάσιμη αγωνία.

Τήν φοράν αυτήν η Ίωάννα δεν μπορούσε ν' αμφιβάλλει και θλιβερά η πραγματικότητα παρουσιάζονταν σ' αυτήν.

Μπροστά στα τραγικά αυτά γεγονότα, τα οποία συνέβαιναν, σκεπτότανε η δυστυχισμένη κόρη του ευλοκόπου μήπως θα είχαν και σοβαρώτερας συνεπειάς και μήπως κι' αυτή έπίσης θα γινότανε τρελή!

«Όσο για τη Μαγδαληνή, αφού μίλησε έτσι, την κατέλαβε πάλι η νύρκη, από την οποία για λίγο την είχε αφήσει, όπως έυνθη κανείς από έναν ύπνο για να κοιμηθεί πάλι θαύτοτερα.

«Η Ίωάννα άδικα την φιλούσε, δεν κουνιότανε πιά. Προσπάθησε να της μιλήσει, αλλά φαινότανε πως δεν άκουγε.

Τήν ώραν αυτήν άλλως τε τό άμάξι έφθασε εις την κινήτην γέφυραν της Πύλης του Αγίου Ονωρίου. Τό Παρίσι έυπνόνε μόλις. Χρειάστηκε να περάσουν δρόμους γεμάτους από λαχανοπώλας, από άκονιστάς μαχαίρων, από άνδρώπους τρέχοντας να πάνε στην καθημερινή τους δουλειά.

Είκοσι και περισσότερες φορές οι οδηγόι της συνοδείας θρεθήκανε στην άναγκη να σπρώξουν τα άλογα επί των περιέρων, οι οποίοι χαζεύοντες, θλέπανε να περνά τ' άμάξι. Και όταν φθάσανε στους κεντρικούς δρόμους, έτρεχαν γρηγορώτερα.

Περάσανε καλπάζοντες μπροστά απ' τόν Λουδρό. Και ο μαρκήσιος ντέ Κριβεγί έρριξε ένα βλέμμα στο μεγαλοπρεπές οικόδομημα, και σκεπτότανε πως μέσα έτοιμάζονταν τα πάντα για τό σήκωμα του βασιλέως.

Τέλος σταματήσανε στην είσοδο του Αγίου Μαρτίνου, όπου ο μαρκήσιος ευχαρίστησε τους φίλους του, οι οποίοι τον βοηθήσανε και τον συνωδύσανε. Μετά έδιωξε την συνοδεία.

Ο άμαξήλάτης ώδήγησε τό άμάξι έως την όδόν του Μοναστηρίου του Αγ. Μερύ, στη μέση της οποίας βρισκότανε τό μεγάλο που κατοικούσε ο μαρκήσιος ντέ Κριβεγί.

«Εκεί έπρόκειτο να μείνη η Μαγδαληνή υπό την φύλαξιν μιας γρηάς συγγενούς του μαρκησιού, η οποία θα ήτανε γι' αυτήν μέγαιρα έως την ημέρα του γάμου.

«Όταν χρειασθήκανε να κατεβούνε οι δυο νέες απ' τ' άμάξι, η Ίωάννα πήδησε πρώτη για να βοηθήσει τη φίλη της, φοβότανε όμως μήπως η Μαγδαληνή ξαναρχότανε άφρονικά στο λογικό της και έκανε καμιά απελπιστική πράξι.

Δέν έγινε όμως τίποτα.

«Η Μαγδαληνή κατέβηκε μηχανικά, χωρίς να δώσει άπάντησι στα συγκινητικά σχόλια της φίλης της. Δέχθηκε χωρίς να δειχνη την άποστροφήν της τό χέρι που της έδωσε ο μαρκήσιος ντέ Κριβεγί για να την ώδήγησει στο μέγαρο.

«Περπατούσε με χαμηλωμένα τα μάτια.

ήσαν θαυμένοι σε δυο σειρές κατά την διάβασί της, η Μαγδαληνή τους κύτταξε άδιόφορα και πάλι χαμήλωνε τα μάτια της.

«Η Ίωάννα την άκολουθούσε και φοβότανε και έμενε έκπληκτος απ' αυτήν την στάσι, η οποία έτοιμάζε τόσα έπεισόδια και τόσους κινδύνους. Και έάν ως τη στιγμή αυτή είχε κάποια έλπίδα, τώρα την έχανε.

«Ο μαρκήσιος πριν φύγει για να άναζητήσει την άρραβωνιαστική του, την όποιαν τού έδινε ο Βασιλιάς, είχε διατάξει ούτως ώστε να φανωνται όλα έτοιμα για την υποδοχή της μελλούσης ντέ Κριβεγί.

«Η γρηά συγγενής—συγγενής φτωχιά, η οποία είχε την διεύθυνσιν του σπιτιού του νεαρού επάτρίδου, περιμενε την Μαγδαληνή εις την είσοδον του δωματίου της τιμής. Και πίσω της μένανε δυο καμαριέρες προσωριμένες μόνον για την τουαλέττα της μικρής μηστιχς.

«Επίσης στο δεύτερο πάτωμα άλλες υπηρέτριες είχανε άλλες δουλειές.

Φαινότανε πιά πως ο ευνουχισμένος του βασιλέως επάτρίδης, είχε μαζέψει όλο αυτό τό προσωπικό για να κάνει όσο μπορούσε μεγαλειότητα κατάπληξη στη φαντασία της νέας, η οποία σε λίγες μέρες έπρόκειτο να γίνη γυναίκα του.

«Αλλά τό αποτέλεσμα που περιμενε δεν έπέτυχε.

«Η Μαγδαληνή περπατούσε σιωπηλή, ρίχνοντας δεξιά και άριστερά λίγα βλέμματα, τα οποία δεν δειχνανε ούτε έκπληξιν, ούτε ευχαρίστησιν. «Αν την έβλεπε κανείς, θα νόμιζε πως δεν καταλάβαινε τίποτα απ' όλα όσα γύρω της γινόντουσαν.

«Η γρηά που θα την φύλαγε ώνομάζετο Πετρονίλα, ήτανε απ' την Ίταλία κι' είχε έλθει μαζί με τον μαρκήσιο ντέ Κριβεγί. Στα νείατά ήτανε πολύ ζωηρή, αλλά από τότε που καθότανε στη Γαλλία είχε προσποιηθεί σαν νάτανε καλογρηά.

Ζούσε πολύ περιωρισμένα, δεν είχε πάει ποτέ στην Αύλην, αν και είχε πολύ εύνονια, καθώς και ο νεαρός μαρκήσιος απ' τόν Βασιλιά. «Η Πετρονίλα έκτός απ' αυτά, της δώσανε και τόν τίτλο της κομήσης.

«Η κόμησσα Πετρονίλα θεώρησε λοιπόν καθήκον της να βάλει υπό την έξουσίαν της από την πρώτη στιγμή αυτήν που θα της έδιδαν στίς φροντίδες της και στην επιτήρησί της.

Δέν προσπάθησε καθόλου να πλησιάσει την Μαγδαληνή.

Και όταν η Μαγδαληνή έφθασε κοντά της, έκίνησε έλαφρά τό κεφάλι της, λέγουσα:

—Εύχομαι τό καλώς ήλθεν σ' εκείνη που θα γίνη μέλος της οικογενείας μας, της οποίας ο μαρκήσιος ντέ Κριβεγί είναι σήμερα ο άρχηγός της.

Μετά έπείρμενε, έλπιζοντας ότι η άρραβωνιαστική του άνεψιού της θα άπαντούσε με προσποιητόν σεβασμόν και χάραν.

«Αλλά για μεγάλη της δυσαρέσκεια κατόρθωσε να καταλάβει ότι ούτε τα γυ-

λοπιάσματα της είχανε κάνει έντύπωσι στη νέα, την όποιαν ώδήγούσε ο μαρκήσιος.

Είδε όμως ένα χαμόγελο στα χείλη του κ. ντέ Κριβεγί. Κατάλαθε την σημασίαν του και έπτε πειρακτικά:

—Ανεψιέ μου, περιμένα να μου παρουσιάσετε τό πρόσωπο που πήγατε και ζητήσατε κατά διαταγήν του Βασιλέως.

«Αλλά ο μαρκήσιος δέν ήτανε διατεθειμένος να παίξει την κωμωδία που ήθελε η κόμησσα Πετρονίλα.

«Εκαμε μόνον νεύμα στη γρηά, για ν' άρχισι τόν ρόλον της ως φύλαξ.

Βιάζότανε έν τούτοις για να βρísκεται στο εύννημα του Βασιλέως.

ΤΟ ΕΥΝΗΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΗΛΙΟΥ

«Ένας μήνας είχε περάσει από τότε που ο Βασιλιάς της Γαλλίας είχε παντρευτεί.

«Η άφιεξις της νεαρής Μαρίας Θηρεσίας ύπήρξε για τούς βασιλείς η ευκαιρία μιας έπίσημου εισόδου στην πρωτεύουσα.

Δέν είχανε δι' άλλου τόση πολυτέλεια. Οι μεγιστάνες τού Βασιλείου άμυλλάντο διά την έπίδειξιν του πλούτου, οι μόν για να εξακολουθήσουν να κολακεύουν ως συνήθως τόν Βασιλέα, οι άλλοι για να κάνουν να ξεχασθί ότι πριν από λίγο καιρό ως σφεδρονιστάι πολεμούσαν τα Βασιλικά στρατεύματα.

«Η Βασίλισσα Μαρία Θηρεσία γίνηκε δεκτή με φανερή εύννοια απ' όλο τό Έθνος. Και από τριών έβδομάδων, κατά τάς οποίας έθασίλευε στο πλευρό του βασιλικού της συζύγου, είχε γίνη τό άντικείμενο κάθε κολακείας από όλους τούς επάτρίδας.

«Ο Μαρκήσιος Ίδαι—όως έδειχνε μεγάλο σεβασμό στη νεαρά Βασίλισσα με την όποιαν κολακεύοντανε ότι έπρόκειτο τη Γαλλία.

Και έν τούτοις ο καρδινάλιος ύπουργός ήτανε τόσο άρρωστος και θα έπρεπε μάλλον να φροντίει, για τα ούράνια παρά για τα έπίγεια.

Ξερνότανε πραγματικά και τόν λυπότανε κανείς θλέποντας τον ν' σέρνεται, αλλά πάντα πρόσεγε να βρísκεται στο εύννημα του Βασιλέως.

«Ο Λουδοβίκος ΙΔ' ως γνωστόν δέν τού ήτανε εύχάριστο να μείνη στο μεγαλοπρεπές ανάκτορο τού Αγίου Γερμανού.

Σε μία στιγμή φαιδρότητας είχε πη στους αλικούς του.

—Γεννήθηκα σ' αυτό, αλλά δέν θα πεθάνω.

«Ήβλησε λοιπόν να περάσει τόν μήνα τού μέλιτος στο Λουδρό και άναγκάσθηκε η Αύλη να έλξη να μείνη στο μεγαλοπρεπές ανάκτορο, τό όποιον άρεσε κατά προτίμησιν στον Φραγκίσκον Α' και τόν Έρρίκον τόν Δ'.

Μία απ' τάς μεγαλειέτας φροντίδας τού Βασιλέως ήτανε προς τό παρόν να περιστοιχίσει την Μαρίαν Θηρεσίαν από ώραιες και νέες κυρίες της Αύλης και δεσποινίδες της τιμής.

Πρέπει να άναγνωρίσωμεν ότι επί του παρόντος ο μονάρχης, ήτανε άπολύτως πρότυπον συζύγου.

«Αφού έμεινε άρραβωνιασμένος επί δύο χρόνια με μία άλλη πριγκίπισσα η οποία έμεινε για άρκετό καιρό στο παλάτι των Βερσαλλιών, την είδε να φεύγει χωρίς να λυπηθί καθόλου.

Τήν ημέρα που είδε για πρώτη φορά τη γυναίκα του ο Λουδοβίκος ΙΔ', αισθάνθηκε θαβεία συγκίνησι και μπορεί να πη κανείς πως την άγάπησε απ' την πρώτη στιγμή.

«Η Μαρία Θηρεσία δέν ήτανε ώραία, αλλά έν τούτοις δέν μπορεί κανείς να πη πως δέν είχε και θέλητρα, η μεγάλη γλυκύτη που έβλεπε κανείς στα όχι κανονικά χαρακτηριστικά της, έλκυεν άμέσως.

«Ο Γαλλικός λαός μόλις την είδε να περνά, είπε:

—Θά την άγαπήσουμε!

«Ο Λουδοβίκος ΙΔ' θέλησε να περάσει τόν μήνα τού μέλιτος μακριά τού Αγίου Γερμανού και έδιάλεξε ως φωλιά του τό Λουδρόν.

Οι Αύλικοι κολακεύανε πολύ τό βασιλικό ζευγάρι και έδειχναν στον Λουδοβίκο τόν σεβασμόν των προς την βασίλισσαν, η οποία έσυγκινείτο και έκολακεύετο πολύ από την υποδοχήν, που της έκανε τό έθνος δόλοκληρον και ήθελε να φανή εύγνώμων και έξία και να βοηθήσει τόν βασιλέα να κάνει εύτυχισμένο τόν λαόν του.

Προς τό παρόν η μεγαλειέτα φροντίς τού βασιλέως ήτανε να δαλέξει μεταξύ των πλουσιωτέρων, ώραιωτέρων και άνωτέρων, την άκολουθίαν των κυριών της τιμής για να δώσει στην Μαρία Θηρεσία.

Μεταξύ των επάτρίδων που βρισκόνητανε κατά την ώρα της υποδοχής, είδε άμέσως τόν μαρκήσιον ντέ Κριβεγί, και τόν έκύτταξε εύννοικα κάνοντας σ' αυτόν νόημα να πλησιάσει.

«Ο Μαρκήσιος υπεκλίθη προς μεγάλην δυσαρέσκειαν των άλλων επάτρίδων. Ο βασιλεύς τού είπε σε τόνο που την έννοιαν καταλάβαινε οι αλικόι.

—Μαρκήσιε, θα μείνετε τώρα για λίγο. Ήταν σχεδόν μία διαταγή άναχωρήσεως διά τούς επάτρίδας οι όποιοι ήτανε στην υποδοχήν.

«Αμέσως έφυγαν όλοι, ρίχνοντες θλέμματα μίσους και όργης στο πρόσωπο αυτό της Ίταλικής καταγωγής, τού ο βασιλεύς έδειχνε την εύννοιά του, παραβλέπων τούς πιδ μεγάλους και περισσότερον ένδόξους άντιπροσώπους της γαλλικής εύννείας.

«Ο μαρκήσιος έμεινε με χαμηλωμένο τό κεφάλι, σαν να περιμενε να τόν άπαλλάξει ο βασιλεύς από την διαταγήν της έπίσημου έθιμοταξίας.

«Επειτα, αφού ο θυρωρός έκλεισε την πόττα πίσω απ' τόν έξελθόντα τελευταίον αλικόν, ο ντέ Κριβεγί σηκώθηκε και άπεκρίθη με χαμόγελο στο χαμόγελο τού βασιλέως.

—Κάνετε γρήγορα τη δουλειά σας, μαρκήσιε, εί.ε ευθυμα ο βασιλεύς, όταν πρόκειται να άποκτήσετε εκείνην που άγαπάτε...

«Η Μεγαλειότης Σας με διάταξε να σπεύσω.

—Και έπέτυχате;

«Η δεσποινίς ντέ Μπλανζίς είναι στο μέγαρο ντέ Κριβεγί όπου περιμένα να όρίσετε την ημέρα τού γάμου της.

«Ο Λουδοβίκος δέν έσκέφθηκε, άλλο είπε.

—Απεφάσισα πως η μαρκησία ντέ Κριβεγί άναλάβη την ύπηρεσίαν της άκυρία της τιμής στην άκολουθία της βασιλίσσης σε όκτώ ημέρες.

«Ο κ. ντέ Κριβεγί υπεκλίθη, είχε καταλάβει ότι τού δινότανε ρητή διαταγή.

—Σε όκτώ ημέρες, άπήντησε. η δίσ Μαγδαληνή την Μπλανζίς θα είναι μαρκησία ντέ Κριβεγί.

Μόλις τέλειωσε, ένα καινούργιο πρόσωπο παρουσιάζονταν χωρίς ν' άναγγελθί στον βασιλέα, αφού οι ύπηρετάι που τόν είχαν άδηγήσει, έφυγαν σ' ένα τού νεύμα.

Μόλις τόν είδε ο Λουδοβίκος έκανε δήθε' πως ήθελε να τρέξει να τόν βοηθήσει γι' τό πρόσωπον αυτό φαινότανε πως ήτανε έτοιμο να σωριασθί.

«Αλλά ο καρδινάλιος Μαζαρίνος (γιατί αυτός ήτανε) προσπάθησε να νικήσει την λιποψυχία που τόν κατέτρεχε.

Και έπειδή ο βασιλεύς τόν κυττούσε με στοργή, γιατί δέν έπείρμενε να τόν έπισκερβή στο διαμέρισμα που είχε διατεθί έπίτηδες γι' αυτόν στο Λουδρόν, ο καρδινάλιος άπεκρίθη με χαμόγελο.

—Τό καθήκον με καλούσε κοντά στην Μεγαλειότητά Σας σήμερα καθώς και τίς άλλες ημέρες, και τό καθήκον αυτό θα τό κάνω όσον θα άρέσει στην Μεγαλειότητά Σας και όσον θα άρέσει εις τόν Θεόν.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο).

ΜΟΛΙΣ ξυπνήση μέσα στο μπουντουάρ της κι' άφου δε-
χθῇ τὸν κουρέα καὶ τῇ μανικουρίστα της, ὁ «άστήρ», ἡ
δόξα αὐτῆς τῆς ὀθόνης, θά τυλιχθῇ μέσα στὰ μεταξωτά καὶ
στὶς νιαντέλλες νά στολίσῃ καὶ νά περιποιηθῇ τὴν ἐμφά-
νισί της.

Ὁ κῆπος τὴν περιμένει γιὰ νὰ ξαπλώσῃ μετὰ τὸ πρό-
γευμα κάτω ἀπὸ τὶς ὀροσόλουστες σκιὰς τῶν δένδρων καὶ
νὰ δειροπολήσῃ τὰ μεγαλεῖα τῆς ἐπιτυχίας τῶν μεγάλων
σουζέ τῆς ἐποχῆς ποὺ πρωταγωνίστησε.

Κανέναν πόνον, καμμιά στενοχώρια δὲν χωρεῖ στὴν ἀ-
πλὴ σκέψι ποὺ θά κάνῃ ὅτι οἱ θαύμασταί της ἐτοιμάζουν
κοσμήματα καὶ μεταξωτὲς τουαλέτες.

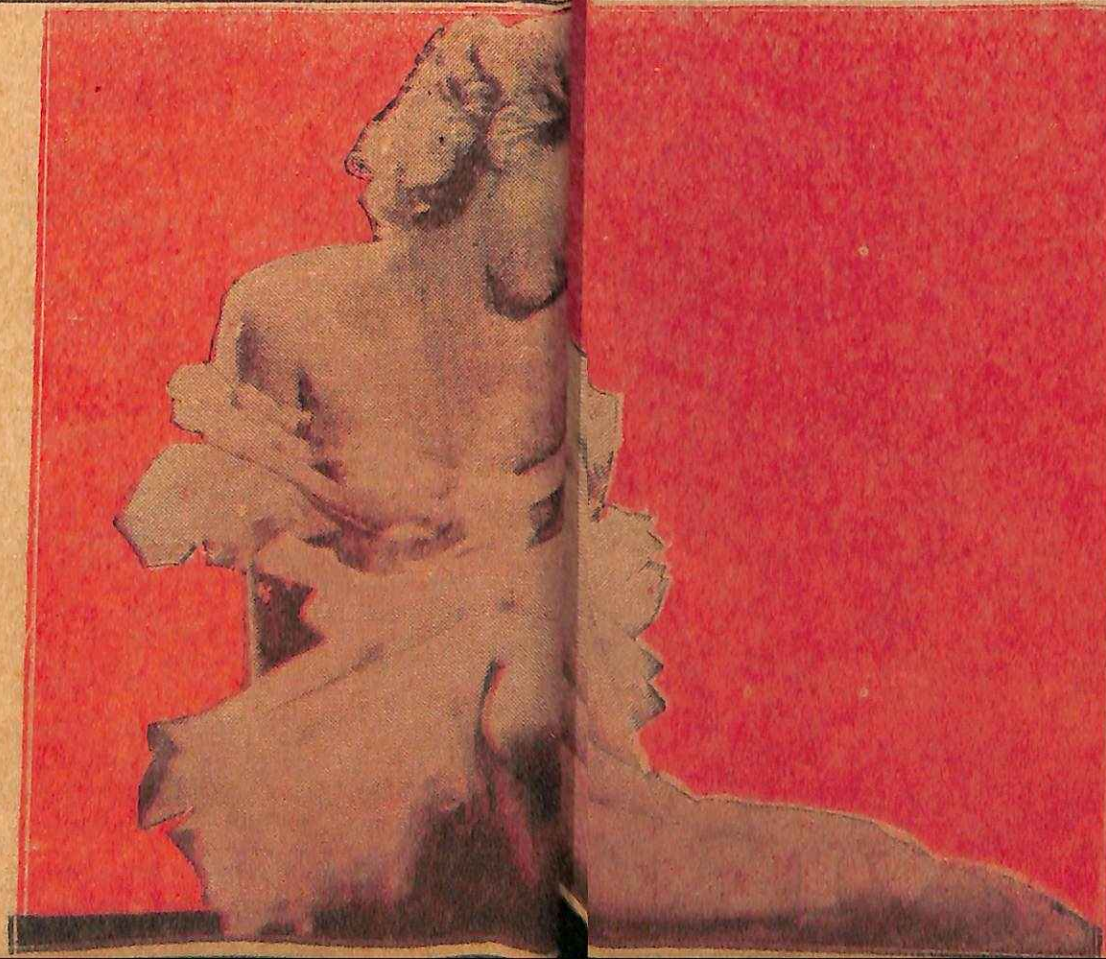
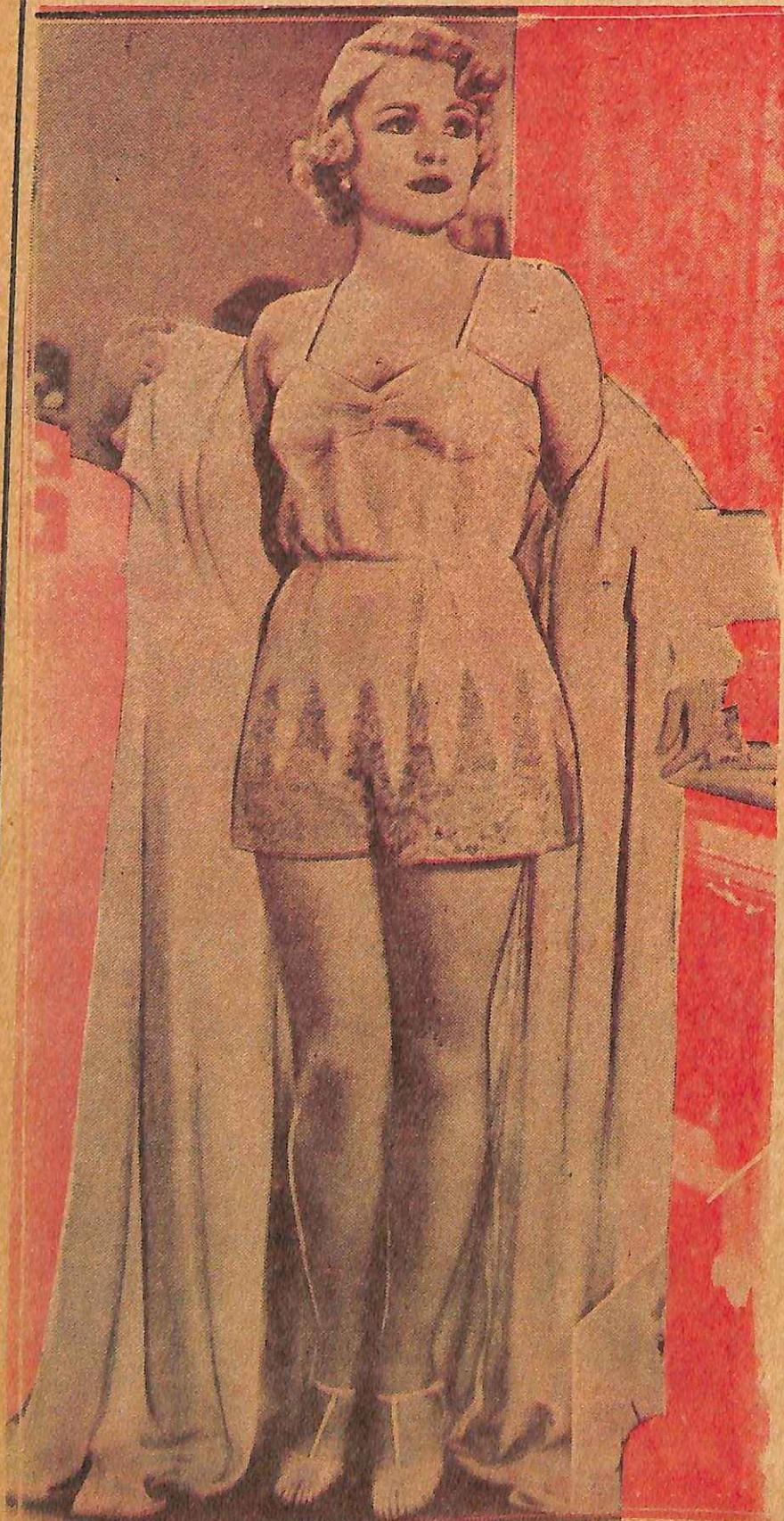
Ἐνα γεῦμα στὸ πιτάκι της κι' ἕνα δείπνο σ' ἕνα ἀπό
τὰ πολυτελέστερα ἐστιατόρια τοῦ Χόλλυγουντ.

Φῶτα, πολλὰ φῶτα, ἄνθη καὶ μυρωδιές στολίζουνε τὴν
ὑπαρξί της ποὺ περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἐξοχές, λουτρά,

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΔΕΟΤΕΡ ΤΩ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΕΒΙΣΤΕΥΟΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΠΩΣ ΠΕΡΝΑΕΙΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΝΑΣ ΑΣΤΗΡ ΤΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

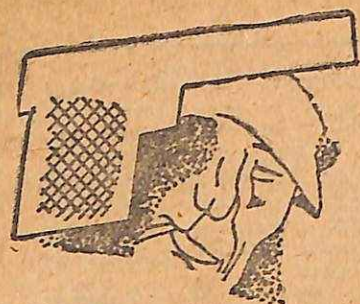
σαλόνια, δεξιώσεις, περιπάτους, νιορτές, χαρά ποὺ πλημ-
μυρίζουν τὴν ὑπαρξί της.

Ἐπειτα... ἔπειτα ἔρχεται ἡ στιγμή τοῦ καμαρινοῦ, τῆς
μυστικῆς αὐτῆς φωληᾶς, ποὺ θ' ἀλλάξῃ τὴ μορφή, τὴν
κορμοστασιά, ὁλόκληρο τὸ εἶναι της καὶ θά παρουσιασθῇ
ἀλλοιώτικη: Γοητευτικὴ ἢ ἀποκρυπτικὴ στὸ κοινό. Πάν-
τως μεγάλη στὴν ἡθοποιία καὶ στὸ ρόλο ποὺ ἀναλαμβάνει,
ἀντάξια τῶν ἀλπίδων τοῦ ἱμπρεσάριου καὶ τοῦ θαυ-
μασμοῦ τοῦ κοινοῦ τοῦ τὴν λατρεύει.

Εἶνε ἡ ἀρτίστα, ἡ γυναῖκα ποὺ ἀνήκει σ' ὅλα τὰ μάτια,
σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ δὲν ἐξουσιάζει γιὰ τὸν ἑαυτὸ της
παρὰ μονάχα τὶς λίγες στιγμὲς τῆς μοναξιάς της, ἐλευ-
θερῇ, νενκλιζέ μέσα σ' ἕνα πάρκο ἢ μιὰ πιώνα, στὴ σκιά
ἢ στὸν ἥλιο, ἀπόλυτα μονάχη κι' ἐλεύθερη στὶς σκέψεις
της καὶ στὶς πράξεις της.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρτίστα, ὁ «άστέρης τοῦ κινηματογράφου».

Μεσάνυχτα στο σπίτι του Πάρκερ

Το ρολόγι που σκοτώνει

— Αυτό είναι πολύ έντονο... ν. Το κούρ-
διζε μόνος του κάθε βράδυ...

Χαιρετήσαμε και φύγαμε.

Το βράδυ φάγαμε στο Σαβόι και δ-
ταν γυρίσαμε σπίτι μου είπα, ότι η μητέ-
ρα του Χάμιλτον τον ξόρκιζε να αναλάβει
την Εισαγγελία και θα είχε κρίμα αν εί-
νε άθωος... α προφυλακισθή και να πε-
ράσει έστω και λίγες μέρες φυλακή.

Το πρωί στην Εισαγγελία έπηγα μαζί
με τον Μπάριμφορ.

Ο εισαγγελέας εφώνασε τον Μπάρι-
μφορ και κουβέντιασε ιδιαιτέρως.

— Έχω την πεποίθηση, είπε ο φίλο-
ντέκτιν, ότι ο Χάμιλτον είναι άθωος.

— Έναποκέιται να μάς το αποδείξει
τε, γιατί, όπως ξέρετε, έκτιμουμε ιδιαι-
τέρως τη γνώμη σας.

— Κύριοι, είπε ο Μπάριμφορ, έκτελω τι-
καθήκον μου έναντι της ανθρωπότητας.

Λοιπόν όλοι ξέρετε, ότι ο δυστυχισμέ-
νος Πάρκερ θρέθηκε σκοτωμένος μετα-
ξύ κρεβάτι και τζάκι.

Η αφάιρα τον χτύπησε στο κούτελο
Ο δολοφόνος άρα έπρεπε να θριαυόταν
όρθιος και με τη ράχι στο τζάκι. Και
Πάρκερ έπρεπε να ήταν όρθιος και με τη
ράχι στο κρεβάτι.

Για να τον χτυπήσει ο δολοφόνος, έ-
πρεπε να σηκώσει το όπλισμένο του χέρι
μέχρι το μέτωπο του θύματος, με την
προϋπόθεση ότι και οι δύο τους είχαν τι-
τίδιο ανάστημα.

— Αν λογαριάσωμε το στενόχωρο του μέ-
-

— Πιστεύεις ότι ο Χάμιλτον σκότωσε
τον θείο του;

— Όχι, απάντησα έτσι άσυναίσθητα
— Όταν πήγαμε σπίτι μου είπε.

— Έχω να κάνω πολλά τηλεφωνήμα-
τα, για να θεσπαιωθώ για όρισμένα πρό-
γματα. Αύριο ο Χάμιλτον θα περάσει από
την Εισαγγελία και θα είναι κρίμα αν εί-
νε άθωος... α προφυλακισθή και να πε-
ράσει έστω και λίγες μέρες φυλακή.

Το πρωί στην Εισαγγελία έπηγα μαζί
με τον Μπάριμφορ.

Ο εισαγγελέας εφώνασε τον Μπάρι-
μφορ και κουβέντιασε ιδιαιτέρως.

— Έχω την πεποίθηση, είπε ο φίλο-
ντέκτιν, ότι ο Χάμιλτον είναι άθωος.

— Έναποκέιται να μάς το αποδείξει
τε, γιατί, όπως ξέρετε, έκτιμουμε ιδιαι-
τέρως τη γνώμη σας.

— Κύριοι, είπε ο Μπάριμφορ, έκτελω τι-
καθήκον μου έναντι της ανθρωπότητας.

Λοιπόν όλοι ξέρετε, ότι ο δυστυχισμέ-
νος Πάρκερ θρέθηκε σκοτωμένος μετα-
ξύ κρεβάτι και τζάκι.

Η αφάιρα τον χτύπησε στο κούτελο
Ο δολοφόνος άρα έπρεπε να θριαυόταν
όρθιος και με τη ράχι στο τζάκι. Και
Πάρκερ έπρεπε να ήταν όρθιος και με τη
ράχι στο κρεβάτι.

Για να τον χτυπήσει ο δολοφόνος, έ-
πρεπε να σηκώσει το όπλισμένο του χέρι
μέχρι το μέτωπο του θύματος, με την
προϋπόθεση ότι και οι δύο τους είχαν τι-
τίδιο ανάστημα.

— Αν λογαριάσωμε το στενόχωρο του μέ-
-

ρους και τη θέσι των δύο ανδρών, ο Πάρ-
κερ μπορούσε να επιβλέπει εύκολάτα τις
κινήσεις του άνεψιού του και τουλά-
χιστον να προλάβει τον πυροβολισμό.

Το χέρι ενός ανθρώπου σηκωμένο πά-
νω από τον ώμο ενός άλλου, είναι εύκο-
λο να το εμποδίσει κανείς. Και ρωτώ για-
τί τότε ένας πυροβολισμός έξ έπαφής δεν
άφησε σημάδι;

Και ρωτώ γιατί το ρολόγι να σταμα-
τήσει στις 12;

Μιά αγωνία έπιασε το άκροατήριο.

— Βλέπετε πόσες άμφιβολίες άρχίζουν
να διαφαίνονται. Έγώ όμως υποσχέθη-
κα να αποδείξω. Όταν ο Χάμιλτον βγήκε
από το δωμάτιο του θείου του, ο σέρ Πάρ-
κερ ήταν ακόμα ζωντανός. Περπάτησε
λίγο στο δωμάτιο θυμωμένος, είδε τα γάν-
τια και μιά έφημερίδα που τάχε ξεχάσει
σέ μιά γωνιά ο Χάμιλτον.

Τά πήρε και τά τοποθέτησε πάνω στο
τζάκι, όπου παρέμεινε η έφημερίδα και
ένα κουμπι από τά γάντια.

Ο σέρ Πάρκερ έπειτα πλησίασε το ρο-
λόγι, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε βρά-
δυ πριν κοιμηθή, πήρε το κλειδαράκι για
να το κουρδίσει. Και τότε...τότε έπεσε χά-
μα σκοτωμένος.

Κανείς δεν είπε τίποτα, περίμεναν την
συνέχεια της περιέργης αυτής καταθέ-
σεως του Μπάριμφορ.

— Ένα πιστόλι με πεπιεσμένο αέρα εί-
χε προσκολληθή στο ρολόγι, κρυμμένο
πίσω από τις φρίζες του ρολογιού. Ένα
ελατήριο ήταν προσκολλημένο πάνω του,
που με την πρώτη κίνηση του κουρδισμα-
τος θα ξεκάνανε τη σφαίρα.

Ρολόγι και κούτελο του Πάρκερ θρι-
σκονταν στο ίδιο ύψος.

Ο όρολογιοποιός Σμίθ, του Οίκου
Σμίθ και Σία ήταν έπιφορτισμένος να
προετοιμάσει το παχινιάκι. Τού είπανε
πώς θα γινόταν κάποιο άστείο...Και τό
έκανε.

Μιά φωνή ακούσθηκε από την γωνιά.
— Έν μίς Ρέρκινς λιγοθύμισε.

— Παρακαλώ τον κύριο εισαγγελέα να
μην αφήσει την δεσποινίδα Ρέρκινς να φύ-
γει μέχρι ότου τελειώσω.

Εκείνη διέταξε τον ρολογιό να τό φτιά-
ση. Τό γιατί; Θά σάς τό πώ. Ο Πάρκερ
είχε διαφθείρει την μίς Ρέρκινς και ήρ-
νείτο να την παντρευθή. Εκείνη παρεδό-
θη σ' αυτόν με ύπολογισμούς και τώρα...
είνε μητέρα.

Ο ιατρός Σέυμφορ μπορεί να σάς τό
διαβεβαιώση.

Ο Χάμιλτον άφέθη έλεύθερος και συ-
νελήφθη ή μίς Ρέρκινς.

— Άλλά γιατί, ρώτησα τό φίλο μου, ο
Χάμιλτον συνελήφθη φεύγοντας για τη
Γαλλία;

— Άπλουστάτα, γιατί τό χάσιμο του
χαρτοπαιγνίου ήταν κόλπο. Τά λεπτά δεν
τά ήθελε γιατί έχασε, αλλά γιατί είχε
μιά φιλενάδα στο Παρίσι που τον πε-
ρίμενε. Τάχε όμως κανονίσει αν ρωτού-
σε ο θείος του, να πούμε, ότι έχασε στα
χαρτιά.

ΤΖΙΜ ΦΛΕΣΣΕΡ

Η φωνή της σελήνης

Τό άστρονομικό παρατηρητήριο της
Πράγας κατέρθωσε να συλλάβει την φώ-
νη της Σελήνης.

Με ποιά τρόπο;

Μιά άχτίδα της Σελήνης μετεφέρθη κι'
έπεσε πάνω σε μιά φωτοηλεκτρική αλυσου-
σα, όπου διά μέσου ενός μηχανήματος
μεταφέρεται πάνω σ' ένα δίσκο.

Ο δίσκος αυτός έπειτα μετεδόθη ρα-
διοφωνικώς.

Ο ήχος, ο οποίος παράγεται από τό
φως της Σελήνης είναι δυνατόν και καθα-
ρός. Με τό ίδιο κίνημα κάτι γράφει και

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΒΙΟΛΟΓΙΑ

Πόσο τοίς εκατόν νερό περιέχει ο άνθρωπος όρ-
γανισμός;

Κατά τὰ πειράματα των επιστημόνων τὸ ἐπὶ τοῖς
εκατόν ποσοστὸν τοῦ ὕδατος εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὁρ-
γανισμόν εὐρέθην ἀνερχόμενον σὲ 63%. Εἰς τὰ θέρση
τὸ ποσὸ αὐτὸ εἶνε μεγαλύτερον, 69%, περίπου, ἐ-
λαττούμενον κατόπιν διὰ τῆς αὐξησεως τοῦ ποσοῦ
τοῦ λίπους.

Δίδουμε ἕνα μικρὸν πίνακα μερικῶν ὀργάνων τοῦ
ὁργανισμοῦ γιὰ τὴν περιεκτικότητά τους σὲ νερό.
Σκῆτι 70%, δερμὰ 72%, καρδιά 79%, ὀδὸν 22%
αἷμα 80%.

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

Ποῖται εἶνε αἱ ταπεινότεραι ἀνθρώπιναι φυλαί;
— Ἀπὸ πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἀναπτύξεως αἱ
πιο ταπεινὰ φυλαὶ τῆς γῆς εἶνε αἱ φυλαὶ τῆς Αὐ-
στραλίας, οἱ Βέδδας, οἱ Ἀνδομάνεζοι, οἱ Βουρμα-
νοὶ καὶ οἱ Κάκοκοι τῆς γῆς τοῦ ποταμοῦ.

Εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικῇ καὶ Νότιον Ἀφρικῇ ποὺ
κατοικοῦν αὐταὶ αἱ φυλαὶ ὀπαρουν καὶ περιεργό-
τητα εἰς ὅσον οὐκ ἐπιδόκουν ἐξελίξεως, ὁ ἐλαφρε-
ρὸς ἀγρίοχοιρος, ὁ μυρμηκόφρων, τὰ μαστοδόρα
καὶ στρουθοκαμηροειδῆ πτηνὰ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐβίδαν καὶ αὐτοὶ διάφορα
παροιμιοκλίτα τὰ ὁποῖα ἐσήμαιναν τὴν ἰδιότητα ἢ
τὸ ἐπάγγελμα.

Ὅταν οἱ Ἀχιλλεύς, ὁ ὁποῖος ἐπόλεσε τὸν νεκρὸν
τοῦ Πάριος ποῦ ἐβόνησε ἐκδικούμενος τὸν φίλον
τοῦ Πατρόκλο, ὠνομαζέτο Νεκροπέρνας — ὁ νεκρὸς
περνάς ὅλην πολύν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἀρχαῖο εἶνε καὶ
τοῦκοιτις ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον κτεῖται ἢ οὐ καίτοις. Με-
γαρόντης κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ μεῖς οἱ νέοι Ἕλληνες
ἐχομε παροιμία, ὅπως τὰ δημόδια: ὁ Ποσάποιος,
ὁ Νειροσκοπῆς, ὁ Σηναδέλων, ὁ Δοξαπατῆρς
(δῶς πατρί) ὁ Καταναγκῆς ἀπὸ τὸ κατ' ἀνάγκη-
ν, ὁ Μουροζῆς, Μαρούλης, τὰ ὁποῖα φαίνεται
ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐβόθησαν εἰς τοὺς κατοικοὺς των
ἀπὸ μίαν τυχερίαν σύμπτωσην καὶ παρέμειναν ἔκτοτε
οἰκογενειακὰ ὀνόματα.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὅταν οἱ Κορίνθιοι ἐβίδαν ὅτι ὁ Φίλιππος ὁ βα-
σιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἤρχετο με στρατὸ ἐναντίον
των, ἐταράχθησαν καὶ ἄρχισαν ἐντατικὰ νὰ προε-
τοιμάζωνται, ὁ μὲν νὰ ἐπισκευάσῃ ὅπλα, ὁ δὲ νὰ ἐλ-
κοδόμη τὰ τεῖχη καὶ ὁ καθ' ἕνα ἔκανε ὅτι μπο-
ρεῖτο. Ὁ φιλόσοφος Διογένης ἐλέπεν αὐτὰ, ἐπει-
δὴ κανεὶς δὲν τὸν μεταχειρίζετο ὡς τῆς πόλεως,
ἀρχισε νὰ κυλάῃ τὸ πιδάρι τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοῦ-
σε γιὰ κατοικία του, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ὅτι ἀρ-
γεῖ αὐτὸς μόνος. Κάποιος δὲ πρὸς τὸν ἐρώτησε τί
σκοπὸν εἶχε αὐτὴ ἡ ἐργασία, ἀπάντησε «Κυλάω κι'
ἐγὼ τὸ πιδάρι γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ὅτι ἀργῶ μόνος
εἰς τοσούτους ἐργαζομένους».

Ποῖός ἦταν ὁ πλουσιώτερος Ρωμαῖος;
— Κατὰ τὸν Πλούταρχον ἦτο ὁ Πάρος ὁ ὁποῖος
στὴν ἀρχὴ εἶχε μιά μετρία πατρικὴ κληρονομία ἀπὸ
3.000 τάλαντα (1.800.000 φράγκα). ἄφησε ὅμως
πεθαίνοντας μιά περιουσία πού λογαριάζετο 170
ἐκατομμύρια σιστερτηρίους (48.750.000 χρυσὰ φρά-
γκα).

Τὸ μεγαλύτερον μέρος, γράφει ὁ Πλούταρχος, τὸ
ἀπέχτησε με τὴν φονίαν καὶ τὸ αἵμα, ἀπὸ τῶν
μεγάλων περιουσιῶν τοῦ τίς εἶχε ἄρει ἀπὸ θηρό-
σις συμφορῶν.

Τὸ τέλος του ἦταν οἰκρὸν, ἐκοιτάθη σὲ μιά ἐκ-
στρατεία με τὸν υἱὸν τοῦ ἐναντίον των Πάρθων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἐάν λάβωμε ὑπ' ὄψιν τὰ διάφορα εἰσαγγεῖα τὸν
διαφόρων θρησκειῶν, θά ἴδωμεν παντοῦ ὅσον πνεύ-
μα, δύο δυνάμεις ἢ τάσεις εἰς αἰώνια πάλην με-
ταξύ τους. Ἡ θρησκεία τὸν Περσὸν τὴν ὁποία ὁ
Χαράουστρα ἐβελώισε 2.000 χρόνια π. Χ. πι-
στεύει εἰς τὸν Ὁσίον, τὸ ὅπὸ τοῦ φωτός καὶ τοῦ
καλοῦ καὶ τὸν Ἀρχιμὸν τὸν Θεὸ τοῦ σκοτοῦ καὶ
τοῦ κακοῦ, εἰς τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον ὁ κρῶς Θεὸς
ἴσους καταπολεμῇ τὸν κακὸν Τύφωνα, εἰς τὴν ἀρ-
χαίαν Ἰνδίαν ὁ Βιόγνου, ὁ αὐτὸς διατελεῖ εἰς δια-
μάχην πρὸς τὸν Σία τὸν Θεὸν τῆς καταστροφῆς.

ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ἀπὸ ποῦ κατάγονται τὰ οἰκτικὰ πουλιά, κότες,
φραγκόκοιτα, ἰνδῖνες.

Ἡ οἰκτικὴ κότες κατάγεται ἀπὸ τῆς Ἰνδίας ὅπου
ἔχ' καὶ σήμερα σὲ ἀγρία κατάστασι.

Ο χρόνος τῆς ἐξημερώσεως τῆς δὲν εἶνε γνω-
στός.

Ἀπὸ τῆς Ἰνδίας τῆς μετεφέραν στὴν Κίνα, καὶ
εἰς ἄλλες πρὸς βορρὰς χώρας. Ἐκ τῆς Ἀσίας δι-
δόθ' στὴν Ἀμερικὴ καὶ τελευταία στὴν Εὐρώπην. Ἡ
οἰκτικὴ κότες ἀναφέρεται ἐπίσης καὶ στὰ ἑλληνικά
συγγράμματα κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ.

Ἡ φραγκόκοιτα κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀσίαν Ἀφρι-
κῇ. Πρὸ 2.000 ἐτῶν διετρίετο ὡς οἰκτικὸ πτηνὸν.
Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι ἀναφέρουν περὶ αὐτῆς. Ὁ
Καλομέλας τὸ 50 π. Χ. διέκρινε δύο ράτσας, μιά
μὲ λευρὰ κόκκινα τὴν ὁποία ἀνέμασε ἐμελαγρὶς
καὶ ἄλλην μὲ λευρὰ κυανόχρως, τὴν ὁποία ἀπεκά-
λεσε ἐνωμίδα. Τὸ αὐτὸ τῆς εἶνε τὸ νοτιώτερον
ὄχιον τὸν ἀντιπροσώπων γι' αὐτὸ τὴν τιμὴν τὴν εἰς τὰς
μεγαλοπολεις εἶνε τετραπλασία καὶ πενταπλασία.

Ο Ἰνδῖνος (γάλλος) κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀμε-
ρική.

Πότε τὴν πιστεψε "Όταν ἡ ζωὴ περνᾷ

Ὁ Γιδώργος καὶ ἡ Νούτσια, μιά γνωρι-
μία τοῦ δρόμου. Αὐτὸς, γιατί ἐβλεπε στὰ
μάτια τῆς, στὸ κορμί τῆς, σ' ὅλα τῆς, μιά
γυναικὰ θερμὴ, ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο
σκέφθηκε: Θά περάσωμε κάμποσο καιρὸ
καλὰ... Αὐτὴ, με τὴν ἀτέλειωτὴ δίψα τῆς
ἡδονῆς πού ἀπ' τὰ μικρὰ τῆς χρόνια εἶχε
φωλιάσει μεσ' τὴν ψυχὴ τῆς, σκέφθηκε
πὼς αὐτὸ τὸ ὡμορφό παλληκάρὶ με τὰ
νοσταλγικά μάτια, θά τῆς ἔδινε κάτι και-
νούργιο γιὰ λίγο καιρὸ.

Ἐταῖ γνωρίζεθκαν καὶ πέρανε ὁ και-
ρὸς, πέρανε ὁ καιρὸς, μὰ ὁ πόθος αὐτὸ
νὰ οὐστὴ μεγάλωνε, μεγάλωνε καὶ γίνη-
κε θερμὸ. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ γίνη-
κε καὶ τὸ μεγάλο θαῦμα, ἡ γυναικὰ αὐτὴ
πού ὡς τώρα δὲν εἶχε νοιώσει τὴν ἀγάπην
παρὰ στὰ χάρδια τὰ ἀμαρτωλά, ἀγάπησε
τὸ Γιδώργο με πάθος, με στοργὴν, με πό-
νο, δὲ ζοῦσε παρὰ μόνον νι' αὐτόν. Ἐνοίω-
θε ἕνα καινούργιο ἄνθρωπο μέσα τῆς. Τι-
ποτα δὲ θυμόταν ἀπὸ τὰ περασμένα, ὅλη
ἡ ἀμαρτωλὴ ζωὴ τῆς εἶχε πεθάνει καὶ ὅ-
ταν κάποτε τῇ ρώτησε ποιά μέρα εἶχε
γεννηθῇ, τοῦπε τὴ μέρα τῆς γνωριμίας
τους καὶ τὸ πίστευε ἀπόλυτα καὶ ἦταν
εὐτυχισμένη πού δὲ θυμόταν τίποτα.

Ὅτι, όμως μπόρεσε νὰ ξεχάσῃ ἡ Νού-
τσια τὸ θυμόταν ὁ Γιδώργος καὶ ἡ Ζήλεια
τὸν ἐπνιγε, τὸν θυμόταν σὲ κάθε στιγμὴν,
στὰ φιλιά τῆς τὰ παθίαικα, στὰ ἀγκα-
λιάσματά τῆς, στὰ λόγια τῆς, σ' ὅλα...
καὶ πόσες φορὲς δὲν τῆς εἶχε σπαράξει
τὴν καρδιά σὰν τῆς ἔλεγε: Δέ μ' ἀγαπᾷς,
δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσῃς, καὶ πὼς θά
μπορούσες ἐσύ, ἐσύ, πού γνώρισες τό-
σους ἄνδρες, πούδωσες τὸ κορμί σου σὲ
τόσους καὶ τὰ γλυκὰ του μάτια τὰ γε-
μάτα καλωσύνη, γέμιζαν ἀπὸ κακία καὶ
περιφρόνησι. Πόσο πονοῦσε πού τὸν ἔ-
νοιωθε νὰ ὑποφέρει καὶ πόσο ἤθελε νὰ
τὸν κάνῃ νὰ πιστέψῃ στὴν ἀγάπην τῆς.

Καὶ νὰ μιά μέρα ἀρρώστησε θάραϊδ ὁ
Γιδώργος, καμιά ἐλπίδα γιὰ τὴν ζωὴ του,
τῆς τῶπαν οἱ ἰατροὶ καὶ πιδ πόλῃ τῆς
τόλανε τ' ἄγχρὸ του πρόσωπο, με τὰ θα-
σοδικά ματια πού ἐβλέπαν τώρα μα-
κρὰ, ἴσως σ' ἕνα καινούργιο κόσμον καὶ
πιδ στὰ τυφρὰ τῆς λόγια, τὰ γεμάτα
λατρεία καὶ ἀπὸνῶσιν δὲν ἀπαντοῦσε
πιδ. Καὶ μαζί του ἔλυωνε καὶ ἡ Ἰδία, μὰ
περίμενε καὶ παρακαλοῦσε ὅπως μόνον μιά
ἀτελείωτη ἐρωμένη μπορεῖ νὰ παρακα-
λέσῃ, παρακαλοῦσε νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα νὰ
ζήσει ὁ ἀγαπημένος. Περίμενε ὡς πού ἕνα
βράδυ πού ἀκούοντας τὸν ἰατρό τῆς κλι-
νικῆς νὰ λήῃ στὴ νοσοκομεί: «Πρόσεχε
στὸ Νο 7 μὴν κοιμηθῇς καὶ δὲν πρὴς εἰ-
δῇς... λίγες ὥρες τοῦ μένου». Τότε πιδ
δὲ θάσταξ, πήρε στὰ χέρια τῆς τὸ ὡ-
μορφό κεφάλι καὶ ἀφοῦ τὸ φίλησε στὸ
στομάχι ἕνα φιλί, λές καὶ γύρευε νὰ τοῦ
δοῦν ὅλη τῆς τὴ ζωὴ, ὕστερα σὰν τρελλὴ
πέφτοντας ἀπ' τὸ παράθυρο ἔγινε κομ-
μάτια.

Καὶ ὁ Γιδώργος πούλησε — πόσες φο-
ρὲς δὲ θύαντον γελασμένοι οἱ ἰατροὶ —
καὶ πιδ ποτὲ δὲν παρηγορήθηκε γιὰ τὸ
χαμό τῆς, συχνὰ κλαίει ἀπαρηγόρητα,
φέρνοντας στὰ μάτια του τὸ ὡμορφό προ-
σῶπάκι τῆς — πόσο ἀγνό τώρα τοῦ φαίνε-
ται — πιδ τὸν κυτὰ θλιμμένα ρωτῶντας
τον: Μήτε τώρα πιστεύεις πὼς σ' ἀγά-
πησα;

TANIA

Ἀλληλογραφία Ε.Φ.Α.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ Δ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΝ, Θεσσαλονίκη.
ΑΡΙΣΤ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ, Βόλον. Π. ΧΡΙ-
ΣΤΟΦΟΡΑΤΟΝ, Κεφαλληνία. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡ-
ΔΑΜΗ Σ., Κέρκυρα. ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΩΤΗΣ Σ.,
Μεσολόγγιον. — Γιά τὰ θεματὰ συγκαληθῆναι ὅας
ἐυχαριστοῦμε πολύ. Παρακαλοῦμε νὰ λάβετε προ-
σοψία νὰ ἱσχυρῆτε στὸν τόπον σας παραρτήματα
τῆς Ε. Φ. Α. Πάντως με κρατεῖτε ἀνήμερον τὸν Ε-
νεργειῶν σας.

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΕΦΑΛΑΝ, Χίον. — Παρακαλῶ δ-
πως ἀνταλλάξετε τὰ παραρτήματα μετὰ τὰς

Ο ἄνακριτς Ὁκόνου ἔπειρνε σημειώσαι ἀπὸ τὸ βιβλίου πού εἶχε διαπασθῇ

«Τὸ κάτι ἄλλο»

Πετρᾶ - Κιούση

Τὸ «Κάτι ἄλλο», ποὺ παίζεται στὸ θέατρο «Περοκέ», ἀπ' τὸν θίασο Αὐλωνίτη-Φιλοσόφου, εἶνε ἐπιθεωρήσις, εἶνε κάτι καλὸ ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως καὶ ἐξυπνάδας, ἀλλὰ... «κάτι ἄλλο»...δὲν εἶνε! Ἀς μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὴν διαπίστωσιν αὐτὴ ὁ κ. Πετρᾶς καὶ ὁ συνάδελφός του κ. Κιούσης.

Ἡ παρατήρησις, ἄλλωστε, δὲν ἀφορᾷ μονάχα αὐτοὺς καὶ τὴν ἐπιθεωρήσιν τους, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν συγγραφέων τοῦ εἴδους τῆς ἐπιθεωρήσεως.

Τὸ εἶδος τῆς ὑπερέττας ἔπρεπε, ἐξ ἀφορμῆς ἀκριβοῦς τῆς ὁμοιομορφίας ποὺ παρουσιάζει ἡ μία ὑπερέττα μετὰ τὴν ἄλλη. Ἐβγαίνει τὸ μπαλλέτο στὴν ἐναρξιν—οἱ μπαλλαρῖνες ἦσαν ντυμένες κατὰ κανόνα καμαριέρες ἢ γκρουὺ—ἐπλέκετο στὴς δύο ἐπόμενες πράξεις ἕνα εἰδύλλιο καὶ ἐδημιουργεῖτο συγχρόνως μιά παρεξηγήσις, ἢ ὁποία ἐλύετο στὴ τρίτη πράξι καί... ἔπαυσε ὁ τένόρος τὴν πριμαωντόνα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πλάνο ποὺ ἀποτελοῦσε γιὰ τὴν ὑπερέττα κανόνα, μετὰ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις.

Δυστυχῶς τὸ πλάνο αὐτὸ τὸ κληρονόμησαν καὶ οἱ ἐπιθεωρήσεις. Οἱ Μενιδιάτες, οἱ φαντάροι καὶ ἡ δοῦλα, οἱ καλοῖ γέροι, ὁ Χιώτης κλπ. κλπ. Οἱ ἴδιοι ἦσαν παρελθόντων συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἐπιθεωρησιακὴ σκηνὴ γιὰ νὰ ποῦν σχεδὸν τὰ ἴδια πράγματα, ποὺ φιγουράρουν ἐπὶ σὺν ἐναρξέσασιν μισακαρόνια!..

Βέβαια, τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς ἐπάνω σὲ «πλάνο» εἶνε εὐκόλο καὶ κάποτε ἄλλοτε ἀπέδιδε καὶ ὕλικά. Σήμερα ὅμως τὸ Κοινὸ θέλει νὰ βλέπῃ κάτι καινούργιο. Γιὰ τὸ αὐτὸ δὲν πᾶει στὸ θέατρο καὶ ζημιώσιν ἔτσι καὶ τὸν συγγραφέα καὶ τοὺς... ἀθώους ἡθοποιοὺς περισσότερο. Καὶ ὁ κ. Πετρᾶς καὶ ὁ κ. Κιούσης ἔχουν παρουσιάσει μέχρι σήμερα ἄρκετὰ ἐπιτυχημένα πράγματα.

Δὲν φτάνει ὅμως αὐτό. Σήμερα εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ πρωτοτυπήσουν. Ὅτι μποροῦν νὰ πρωτοτυπήσουν εἶνε κάτι ποὺ δὲν ἀμφισβητεῖται. Ἀς τὸ κάνουν, λοιπόν, καὶ ὅς εἶνε βέβαιον πὼς δὲν θὰ χάσουν ἀπολύτως τίποτε ἀντιθέτως δὲ θὰ κερδίσουν ἕνα σωρὸ ὠφελήματα.

★

Τώρα, βέβαια, δὲν λείπουν ἀπὸ τὸ «Κάτι ἄλλο» καὶ καλὰ πράγματα. Ἀναφέρο-

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

με ἕνα χαρακτηριστικὸ διάλογο τοῦ κομπέρ (κ. Α. Καθαφάκης) μετὰ ἕνα γυναικῶν.

—Ἐχτίσα, φίλε μου, ἕνα σπῆτι πανύψηλο, λέει ὁ Λεάνδρος, καὶ σὲ προσκαλῶ νὰ φάμε ἐκεῖ.

—Μὰ εἶνε πολὺ ψηλὸ; ρωτᾷ ὁ ἄλλος.

—Βέβαια. Καὶ ξέρεις ὅτι μᾶς συνέθη προχθὲς καὶ ἕνα δυστύχημα. Ἐπρεσε ἕνας ἐργάτης ἀπὸ τὴν ταράτσα.

—Σοβαρῶς; Καὶ τί ἐγινε;

—Δὲν ξέρουμε γιατί... πέφτει ἀκόμα!

Ἡ μικροῦλα Ντέντυ Φιλοσόφου, ἡ ὁποία παρουσιάζει συνεχῶς μεγάλη ἐξέλιξις, εἶνε ἐξαιρετικὰ καλὴ στὸ νουμέρακι μετὰ τὰ θεατρικὰ τραγούδια, τὰ ὁποία χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ... συμβουλευθοῦν τοὺς ἐρωτευμένους. Ἐπὶ παραδείγματι, σὲ κάποιον ἐρωτευμένο γέρο συνιστᾷ:

«Μὴ ζητᾷς φιλὶν
οὔτε ἀγκαλιά...».

καὶ ἀλλάζοντας τραγούδι διαπιστώνει πὼς

«Δὲν σηκώνεται ψηλὰ
τ' ἀεροπλάνο, τ' ἀεροπλάνο...».

Ἄρκετὰ ἐπιτυχημένον τὸ νούμερο μετὰ

PENNIES

—Ἡ περίεργη «συνέχεια» ἐνός περιεργότερου θεατρικοῦ—καὶ μὴ—εἰδυλίου, εἶναι ἀφορμὴ δημιουργίας περιεργωτάτων καὶ ὀρασιζήτων συγχρόνως πραγμάτων.

—Μεταξὺ τῶν πραγμάτων αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ ἕνα ἄρκετὰ γριφώδες τετραστίχον ἔχον ἐν... παραφράσει—καὶ μὴ—οὕτω:

—Φίλος πῆρε ἀπὸ φίλον... μπαλλαρῖναν ἀνέυ φίλον καὶ παρήγγειλε στὸν φίλον πῶς... «συνέχεια» ὀφείλων, θὰ συνέζη μετὰ τὸ φίλον (γένους... θηλυκοῦ) μέχρι πτώσεως τῶν... φύλλων!

—Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ «συνέχειας», ἀεῖζει νὰ ἀναφερθῇ ἐπὶ τὸ ἐπιθεωρήσειν τοῦ «Μιμίκου τοῦ γιαντοῦ» μετὰ τὸ λουκούμι δὲν ἔμεινε καὶ αὐτὸ χωρὶς συνέχειαν.

—Τὴν ἐπομένην τοῦ... πράξικου, ὁ μιμητὴς τοῦ τραγουδοῦ Μιμίκου, ἐφορᾷ ἐπὶ δάνειον πρὸς ἀγοράν... ἐπράσσειν τὸ ὅποιον θὰ ἐκρημασθῇ πρὸς ὀριστικὴν νοθεύσειν τῶν ἀναγώνων... θαυμασμάτων τοῦ!

—Εὐτυχῶς, τελικῶς ἀνεκαλύφθη ὁ... δράστης, πρᾶγμα ποὺ συνέτελεσαν εἰς τὴν ἐπικράτησιν ψυχραιμότερων σκέψεων καὶ ἀποδόσεως τῶν ἀπειληθειῶν... ἀνωμάτων λύσεων...

—Τὸ ἐφετινὸν θεατρικὸν καλοκαίρι ἀπέδειξε νικητὰς εἰς μὲν τὴν πρόδον τὸν κ. Σπύρον Μετάν, εἰς δὲ τὴν ἐπιθεωρήσειν τὸν κ. Δ. Γιαννοκόνην.

—Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τῆς... διαπιστώσεως ἐβλήθη καὶ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ δύο νικηταὶ φιγουράρουν μετὰ ἑαυτῶν ἐνθυμίζοντες τὸν... πολυδύναμον μετρητικὸν ἔμπορον, παλαιῶν κακοτήτων πινάκων!

—Μὲ τὰ νέα νούμερα ποὺ προσετέθησαν πρὸ ἡμερῶν στὴν «Νυκτερίδα», τὸ «Καὶνὸν» ἐξελήθη τὸ... προβάσιμον μέχρι τοῦ τέλους τῆς αἰῶνος.

—Σὲ ἐπιτυχία δὲν ὀστεροῦν καὶ αἱ παραστάσεις τῆς ἐπιθεωρήσεως «Πράσινο Μόλο» τοῦ κ. Εὐαγγελίδου, στὸ θέατρο Σαμαρτῆ.

ΓΑΛΕΡΙΟΣ

..στὸ «Περοκέ»

Παπαδοπούλου

τοὺς Μενιδιάτες ποὺ θέλουν νὰ πᾶνε, γὰρ μὲς στὰ ἐκδρομικὰ τραίνα, στὸ Παρίσι... ἕνα ἑκατοστάριον! Ὅχι λιγώτερον ἐνδιαφέρον τὸ... «ξύλον» ποὺ πέφτει σκηνῆς μεταξὺ τῶν ἐκτελεστῶν, δηλαδὴ τῆς Δώρας Βός, τοῦ Σπαρίδου καὶ τοῦ Δαμασιώτη.

Ὁ Αὐλωνίτης ὡς καθηγητὴς τῆς μουσικῆς διδάσκει τὴν μαθητήριόν του ὅτι

«ἡ θουτὶά λέγεται πάτωμα
καὶ τὸ ραντεβού... ξεπάτωμα...».

Εἶνε πολὺ καλὸς, ὅπως καὶ στὴς λοιπὰς ἐμφανίσεις μαζί μετὰ τὴν κ. Ροζίτα Ροζιτῆ ἢ ὁποία παρουσιάζει ἐνδιαφέρουσα λιζι. Καλλιτέρο τὸν νούμερο τὸ «γούρνο», στὸ ὁποῖο μᾶς ἐξιστοροῦν τὴν νύκτα ποὺ ἀνθρώποι στὴς διάφορες πόλεις τῆς ἡμέρας. Κατὰ τὸ νούμερο αὐτὸ μὴ παντρεμένη

«...δέκα ὥς ἐνδεκά κάνει
τὸ γύρο τῆς πόλεως
καὶ ἐνδεκά ὥς δώδεκα
τὸ κ... τοῦ σύζυγος τῆς χιτυπᾷ
τὴν καμπάνα τῆς... Μητροπόλεως!...».

Ἄρκετὰ πρωτότυπον τὸ φινάλε, στὸ ποῖο ὁ κ. Βλάχος—ὄνομα καὶ πράγμα—παρουσιάζει τὰ διάφορα ἔργα τοῦ «Θεοῦ» μετὰ πολιτικὴν καὶ μὴ χροιάν. Τὸ «Φοιτητὰς» τοῦ κ. Ξενοπούλου—προσποιοῖ ἢ Δ.Βός, τὸ «Ποῖο ταξιδεύει» τῆς κ. Καζαντζάκη ὁ κ. Κατσηκυριάκος, τὸ «Φιντανάκι» τοῦ κ. Χόρν ἢ κ. Ντ. Φιλοσόφου, τοὺς «Γάμους τοῦ Φιγκαρό» τοῦ κ. Τσαλδάρη, τὸν «Βασιλικὸν» ὁ κ. Ταζᾶς καὶ τὸν «Ἰούλιο Καίσαρα»—ποὺ ἄλλος—ὁ κ. Κονδύλης.

Αὐτὰ εἶνε τὰ ἀξιολογώτα τῆς ἐπιθεωρήσεως «Κάτι ἄλλο» τὰ ὁποία «πέφτει» κανεὶς μετὰ τὴν πρώτην ματιὰ. Καὶ δὲν ἔρριψεν ὅμως κανεὶς πῶς αὐτὰ ἐν ὅσῳ δισκοῦ μετὰ τὰ καινούργια νούμερα προστίθενται τείνουν νὰ δώσουν στὴν ἐπιθεωρήσει αὐτὴ τὴν πρωτοτυπία ποὺ εἶχε.

Γιὰ τὸν θίασον ἀποτελούμενον ἀπὸ κυρίες Νίτσαν Φιλοσόφου, Πάολαν Νιλέσκου, Στ. Χριστοφορίδου καὶ Δώρα Βός, τὴν δίδει Ντέντυ Φιλοσόφου καὶ τὴν κ. Β. Αὐλωνίτην, Δαμασιώτην, Α. Βρυηλιδὴν, Ι. Σπαρίδην, Ι. Διανέλλον, λ.π., δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ γράφῃ νεῖς τὰ ἐπενεχτικότερα λόγια. Ἰδιαίτερως καλὴ ἡ κ. Νικολέσκο στὴς δύο ἀλὲς καινούργιες ρομάντζες τοῦ κ. Παπαδοπούλου.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

αἰγάπη ποὺ σκολύνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΤΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

ὑπο

ΛΟΝΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

θῆς; Θέλεις νὰ σ' ἀφήσω ἡσυχῇ; ρώτησε ἡ Μανταλένα.

Ἡ Σίλλη χωρὶς νὰ γυρίσῃ, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι δυνατὰ καὶ φώναξε:

—Μὴ μ' ἐγκαταλείπης, μὴ φεύγης, Μανταλένα. Φοβάμαι.

★

—Ἀγαπητέ μου, ἔλεγε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τζοβάνι Μπάρδι στὸ τηλέφωνο, ἡ φιλεναδόουλα σου εἶνε τρομερὰ καταβεθλημένη, ὅχι τόσο ὀργανικῶς ὅσο ψυχικῶς.

—Ἐλπίζω νὰ μὴν κρατήσῃς γιὰ μένα τὸ ἐπαγγελματικὸ μουσικὸ; εἶπε ὁ Μπάρδι καὶ ἐνοιωσε κατὰ νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό.

—Τὸ μουσικὸ! Δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί ἀκριβῶς νὰ σοῦ πῶ. Ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχῃ στὴ μέση κάποια σοβαρὴ θλίψη ἔρωτος. Ἡ, καλύτερα, καμμιά μεγάλη τρομάρα. Μιὰ ἀπὸ κείνες ποὺ συχνὰ δοκιμάζουν τὰ ἐλαφρὰ καὶ ἀπειρα κορίτσια. Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν ἀσχοληθῇς περισσότερο γι' αὐτήν.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἤξερε ὅτι μ' αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε, ἴσα-ἴσα τοῦ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἀσχοληθῇ πολὺ περισσότερο γι' αὐτήν. Καὶ πρῶτ' ἀπὸ ὅλα μετὰ τὰ λόγια τοῦ σκόρπισε στὴν ψυχὴ τοῦ Τζοβάνι τὸ σπέρμα τῆς ζήλειας.

XIV

Τὴ νύκτα ἡ Σίλλη σηκώθηκε κατατρομαγμένη. Τῆς φάνηκε ὅτι ἀκούσε τὴ φωνὴ τῆς μητέρας τῆς νὰ τὴν καλῇ.

Ἀναψὲ τὸ φῶς, πῆρε ἕνα θιβλίον καὶ νὰ ποὺ ἐφανικά τῆς ἐφάνη ὅτι κατὰ τὴν κρατοῦσε σοιχτὰ πάνω στὸ κρεβάτι.

Μὲ μεγάλη προσπάθεια σηκώθηκε κ' ἄρξισε νὰ περπατῇ μέσα στὸ δωμάτιο. Πλησίασε στὸ παράθυρο. Ἦταν σκοτάδι.

Ἦθελε νὰ ἐξημερώσῃ, γύρισε τὸ φῶς. Ξαναγύρισε στὸ κρεβάτι τῆς, προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Θλιβερὸς ὅμως σκέψεις ξαναγέμισαν τὴν ψυχὴ τῆς.

Τὴ ἦταν τὸ ὁμορφότερον πρᾶγμα ποὺ εἶχε στὴ ζωὴ; Ἡ μητέρα τῆς θὰ πέθαινε. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν ὁ αὐτὸς πᾶς ἕνας ἕνας.

Ἡ Ἀνίνα ἦταν ἕνας νεύρασθενικὸς χαρακτήρας, τέτοιος ποὺ ὅταν θὰ μεγάλωνε, θὰ γινόταν χειρότερη ἀπ' αὐτήν.

Ἄλλες σκέψεις πλημμύρισαν ἀμέσως τὴν ψυχὴ τῆς: Αὐτὸ ποὺ τὴν ἀνυποχώρησε περισσότερο ἦταν ὅτι γι' αὐτὴν δὲν θὰ ὑφίστατο πιά ὁ ἔρως.

Γιὰ ποῖο σκοπὸ λοιπὸν νὰ φτιάχνεται νὰ ντύνεται, νὰ θυγαίνῃ ἔξω, νὰ πηγαίνει σὲ δημόσια κέντρα; Γιατί νὰ ζῇ; Ἐκεῖνο ποὺ τῆς εἶνε ἀξία καὶ ἐνδιαφέρον εἶχε πιά οὐδεὶς.

Ὅταν σκεπτότανε γιὰ τὸ μέλλον, δὲν ἔβλεπε τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ σειρά ἀτέλειων καὶ μονότονων ἀπὸ θλιβερὴς ἡμέρας, χωρὶς χρῶμα, χωρὶς ἐννοια.

«Ὅλη μου ἡ ζωὴ θὰ εἶνε τέτοια» σκεπτότανε καὶ μόλις ἐπρόφερε τὴς λέξεις αὐτὰς ἡ ψυχὴ τῆς γέμισε ἀπὸ τρόμο καὶ θλίψη.

Τέλος ἐφώτισαν οἱ γριλλίαι. Ἀκούσε τὰ σοφταφέρινα τῆς ὑπηρεσίας ποὺ καθαρῶς τὸ σπῆτι. Τὸ ρολοὶ γύρισε ἐννιά. Ἡ καμαριέρα ἦρθε καὶ τὴ ρώτησε ἂν θάπαυε τὸ πρωτὸ πρόγευμά τῆς.

Ὅχι, ὅχι, δὲν πεινοῦσε. Δὲν θὰ σηκωνότανε καν' ἐπὶ τὸ κρεβάτι τῆς. Γιὰ ποῖο σκοπὸ; Μιὰ πίκρα εἶχε γεμίσει τὴν ψυχὴ τῆς, τὸ κεφάλι τῆς. Καὶ διαρκῶς σκεπτότανε τὰ ἴδια πράγματα.

ποία τῆς ἔκανε συντροφιά. Τῆς μιλοῦσε γιὰ διάφορα πράγματα. Τὰ μάτια τῆς ὅμως ἦσαν σβυσμένα καὶ ἀφηρημένα.

Τὴν νύκτα ἐκείνη ἐπηκολούθησαν πολλές τέτοιες νύκτες. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη πολλές τέτοιες ἡμέρες. Ζοῦσε διαρκῶς μέσα σὲ μιὰ συννεφιασμένη μελαγχολία.

Ἡ Μανταλένα ποὺ ἐρχότανε τακτικά, ἦταν εὐχαριστημένη ποὺ ὅριξε κάποια ἀπασχόλησι.

Ἡ ἄρρωστη δὲν ἐφρόντιζε καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτὸς τῆς. Γιὰ μαλλιά τῆς εἶχαν μεγαλώσει, δὲν τὰ κατσάρωνε καθόλου. Τῆς πέφτανε γύρω ἀπὸ τὰ ὠχρὰ μάγουλά τῆς.

Μὲ μεγάλη θία ἔπαιρνε καμμιά μπουκιά, φοροῦσε τὴ πιτζάμα τῆς ἡ ἔκανε δυὸ δῆματα μέσα στὸ δωμάτιο.

Αὐτὸ ποὺ πείραζε περισσότερο τὴν Μανταλένα ἦταν ἡ κουραστικὴ τῆς φωνῆς, οἱ μονότονες καὶ ἴδιες λέξεις ποὺ ἐπανελάμβανε.

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ζώηρεε λίγο τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν ἡ σκέψις γιὰ τὸ Τζοβάνι Μπάρδι ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε στείλει ἄλλες δύο φορές λουλούδια, συνδυεμένα καὶ ἀπὸ ἕνα μιλλιετᾶκι μετὰ φιλικὰ καὶ ἐγκάρδια λόγια.

Βλέπεις ὅτι ὑπάρχει ἀκόμα κάποιος ὁ ὁποῖος φροντίζει γιὰ σένα, σὺ ποὺ λέγεις ὅτι ὅλα ἐχάθηκαν γιὰ σένα; τῆς ἔλεγε ἡ Μανταλένα.

—Ὁ, ναί, εἶνε ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος. Μοῦ ἦσαν πάντοτε συμπαθητικὰ τὰ τηλεφώνημά του, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί τώρα ποὺ μετὰ ἔξω τόσο λυπημένη, δὲν μοῦ προσφέρει ν' ἀκούσω τὴ φωνὴν του, ἴσως καὶ ποὺ μοῦ γράφει νὰ τὸ καὶν ἀπὸ οἶκτο. Ἀν μ' ἔβλεπε μάλιστα σ' αὐτὰ τὰ χάλια...

—Καὶ γιατί δὲν φτιάχνεσαι λιγάκι;

—Ἀνάφελαι! Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς δὲν μοῦ χρειάζεται.

Ἦταν ἡ συνηθισμένη τῆς πιά φράσις.

Ἡ Μανταλένα, μόλις γύρισε ὁ πατέρας τῆς Σίλλης ἀπὸ τὸ Παρίσι, τοῦ διηγήθη τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῆς κόρης του. Ἐνοιωθε τῷφεις γιὰ τὴν κατάντια τῆς.

—Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, δεσποινίς, θὰ φωνάξω τὸν γιατρὸν μας ποὺ τὴν ξέρει ἀπὸ μαρὰ καὶ θὰ δῇτε ὅτι ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε παρὰ κατρίτσια.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ γιατροῦ ὅμως τὸν ἐτάραξε.

—Πάσχει ἀπὸ μιὰ νευρασθένεια. Πρέπει νὰ προλάβωμε τὸ κακὸ πρὶν χειροτερέψῃ.

Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι καὶ ἡ μητέρα τῆς θρίσκεται στὴν κλινικὴν γιὰ τὴν ἴδια ἀρρώστειαν.

—Καὶ τί πρέπει νὰ κάνουμε, γιατρέ;

—Νὰ τὴ στείλῃς μακριὰ ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο. Νὰ τὴ στείλῃς ταξιδεῖν. Νὰ διασκεδάσῃ, νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα τῆς. Ἀδιάφορο σὲ ποῖο μέρος θὰ πάῃ, φτάνει νὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ τῆς θυμίζουν τὴν αἰτία τῆς λυπῆς τῆς.

Κι' ἐπειδὴ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴ συνοδεύῃ, δεχτήκανε τὴν ἐνθουσιώδη προφορά τῆς Μανταλένας.

Ἄλλα ἡ Σίλλη ἀρνήθηκε.

—Εγὼ δὲν θέλω νὰ φύγω. Ὅπου κ' ἂν πάω, ὑπάρχει θλίψις, ἀλλὰ κ' ἐπειτα δὲν θὰ ἤθελα νὰ φύγω γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ ἡ Νέρα νὰ ἐπιστρέψῃ σπῆς μας.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

το κλειδί της εοτυχίας

ἀλυσσιδίτσα, ἡ ὅποια ὅπως λέγει, ἀνῆ-
κε κάποτε στὴ Λουκρητία Βοργία.

στή θάλασσαν τῶν ματιῶν σου, γὰρ νῆσ
τάφο τὴν θερμὴν σου ἀγκαλιά!

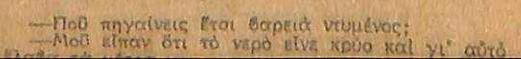
ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΕ

— Λόρδοι εἶνε καὶ ἔρχονται γιὰ τὰ ἀρχαῖα!

—Ποῦ ἀγαθὸν εἶναι ἑαρεῖν νεύμενος;
—Μοῖβ' εἰπὼν ὅτι τὸ νερὸ εἶναι κρύον καὶ γι' αὐτὸ

—Τώδερα πάντα πώς είχες αδύνατο
κεφάλι, είπε εκείνος ψυχρά και γρήγορα.

Κ. ΜΠΕΖΟΣ

Πνεῦμα

Ἐγύρισε ἀπὸ τὸ κουρεῖο χαμογελῶν-
τας, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὰ πλοῦσια καὶ

—Ξέρεις χρυσό μου, ξέρεις

να βαστήξω ὅλο αὐτὸ τὸ θάρος τῶν
μαλλιών στὸ κεφάλι μου.

κεφάλι, εἶπε ἐκεῖνος ψυχρά καὶ κρύα.

Ο ΦΑΚΙΟΣ ΤΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΟΣΕΣ ΕΧΟΥΝ ΞΑΝΘΑ ΜΑΛΛΙΑ ΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΦΑΚΙΔΕΣ;

Οι φακίδες έχουν κι' άλλο όνομα. Λέγονται σφελίδες. Ξέρω κάποιον γνωστό μας ποιητή που του άρεσε μία γυναίκα γιατί είχε φακίδες. "Όστε δεν είχε μεγάλο το ελάττωμα να έχει μία γυναίκα φακίδες στο πρόσωπό της."

Και τώρα θα σας εξηγήσω. Το χρώμα των μαλλιών παράγεται από μερικά στίγματα που βρίσκονται κάτω από την επιδερμίδα.

Τα στίγματα αυτά δεν βρίσκονται μονάχα κάτω από την επιδερμίδα της κεφαλής, αλλά σκορπίζονται σε όλη την επιδερμίδα του σώματος και τα οποία έχουν μία ουσία χρωματιστή, ή οποία είναι το χρώμα στα μαλλιά.

Η επιδερμίδα του προσώπου είναι πιο λεπτή, πιο διαφανής και επομένως φαίνεται να φαίνονται όλα αυτά τα στίγματα, τα οποία ονομάζουμε φακίδες.

Τα άτομα που έχουν κόκκινα μαλλιά ή ξανθά, έχουν ακόμα πιο διαφανή επιδερμίδα και γι' αυτό διακρίνονται περισσότερο οι φακίδες.

Αλλά και όλα τα άλλα πρόσωπα που έχουν λεπτό δέρμα έχουν φακίδες.

Οι Άγγλοι έχουν περισσότερες φακίδες από κάθε άλλο λαό.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΤΡΕΛΛΑ;

Το να εξηγήσει κανείς, έτσι με δύο λόγια, τι είναι η τρέλλα, αυτό είναι μία πραγματική τρέλλα.

Θα σας πω όποσδήποτε γενικά κάτι.

Τρελλοί, σύμφωνα με την θεωρία του φρενολόγου Γκώλλ, είμαστε σχεδόν από λίγο όλοι μας.

"Αν ένας παραδειγματός χάριν, έχει την επιθυμία να γίνει άστέρας, κατά τον διάσημο καθηγητή, λέγεται «κινηματογραφομανής», αν κάποιος είναι πολύ έρωτευμένος με μία νέα, αυτός λέγεται «ερωτομανής».

"Επειτα έχουμε τους σοβαρά τρελλούς. Αυτοί δεν έχουν καμμία άρρώστεια, αλλά έχουν κάτι άλλο: να κάνουν χίλιες δυο παραφροσύνες.

Οι επιστήμονες εξέτασαν τον εγκέφαλο πολλών νεκρών τρελλών και μεταξύ αυτών μιας γυναίκας, ή οποία έθεωρείτο ως εκπροσώπησης της Μεσοαλβίας και με μεγάλη τους εκπλήξη δεν εβρήκαν τίποτα το διαφορετικό από τα άλλα μυαλά των υνών.

Γιατρικό δεν υπάρχει δυστυχώς κανένα για να θεραπεύει την τρέλλα, γιατί δεν είναι καθαυτό μία άρρώστεια του μυαλού και δεν μπορεί να ξέρει κανείς από που εξαρτάται.

Συνήθως, οι τρελλοί είναι άνετοι και μία φορά που θα χάσουν τη λογική, δεν την αναβρίσκουν πιά.

Μονάχα σ' ένα θερολινέζικο φρενοκομείο έχω μία περίπτωση, όπου μία σοβαρά τρελή θρήκε απότομα και ξαφνικά το λογικό της. "Επί πλέον θυμότανε και όλες τις τρέλλες που είχε κάνει!"

Αυτό που παθαίνουν οι περισσότεροι τρελλοί, είναι ότι χάνουν έντελως την ευαισθησία.

Αυτοί, πιο ισχυροί και από τους πλέον ισχυρούς φακίρες, μπορούν να τρυπηθούν, να κοπούν, να καούν, χωρίς να νοιάζονται κανένα πόνο.

Η συνήθεστέρα τρέλλα είναι ή εξ έρωτος.

Συνήθως οι κάτοικοι των Μεσογειακών χωρών, είναι οι πιο τρελοί.

ΠΟΤΕ ΕΦΕΥΡΕΘΗ ΤΟ ΜΠΙΛΙΑΡΔΟ;

Ήταν γνωστό από το 1500.

Μέσα στην καταγραφή των επίπλων μιας ωραίας κυρίας, της Σαρτόλ ντ' Αλμπέρ, αναφέρεται κι' ένα μπιλλιάρδο, το οποίο ήταν ή μεγαλύτερα διασκέδασις της γυναίκας εκείνης.

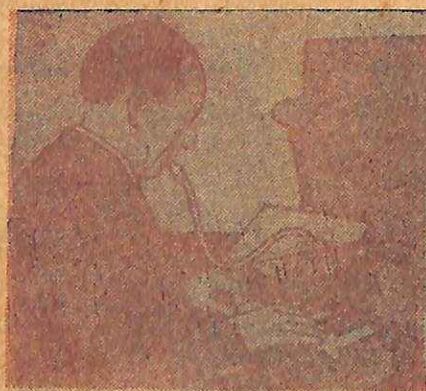
Την εποχή εκείνη ήταν το διασκεδαστικότερο παιχνίδι μεταξύ των γυναικών, γιατί το μπιλλιάρδο ήταν μικρό, ένα τραπέζι που μετεφέρτε εύκολα και δεν ήθελε μεγάλη ανδρική δύναμη.

Παίζονταν με πάθος στην Αύλη του Λουδοβίκου Ιδου και Καρόλου του 9ου, ή όποιος άφινε την στέκα τότε μόνο όταν τον έφώναζε μία ωραία κυρία.

Οι μὲν Γάλλοι λένε ότι το έφευρε ή Ερρίκος Ντεβί, οι Ιταλοί πάλι ότι το θρήκε ή Παντόφλο Πάτσι.

Πριν να θρεθί το μπιλλιάρδο, ήπρηχε ένα παιχνίδι περίπου όμοιο, που παίζονταν πάνω σ' ένα κοινό τραπέζι χωρίς σπόνδες. Χτυπούσαν τη μπάλλα μ' ένα σφυράκι.

Οι κυρίες του 1500 παίζανε και σε στρογγυλά τραπέζια.

Ένας Γερμανός μουσικός κατεσκεύασε ένα πρωτότυπο φυσικήτρα, τον όποιον προσαρμόζει σ' ένα μικρούτσικο πιάνο φυσαρμόνικα.

"Όταν παίζει, λοιπόν, το πιάνο αυτό, φυσά με το φυσικήτρα του και τότε δίνει την εντύπωση ότι παίζει δολοκλήρη όρχήστρα.

ΕΝΩ ΕΙΝΕ 65 ΕΤΩΝ... ΝΕΛΖΕΙ

Ένας άνδρας 65 ετών παντρεύτηκε μία νέα 18 ετών. "Αλλά ξέρετε ποιος ειν' αυτός;" Είπε ή Δόκτωρ Βορονάφ... "Ε, τότε

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΧΝΑΤΕ;

"Όταν αποφασίζετε να παντρευτείτε κάποιον, τότε δεν σας επιτρέπεται να θυμάστε έναν άλλον.

"Αλλά αν είσθε τρελλά ξρωτευμένοι τότε καμμία συμβουλή μου δεν μπορεί να σας ώφελήσει.

Θα αναφέρω μόνον κάποιον κανόνα της ψυχολογίας, που θα σας χρειάζεται ή μόνο για να ξεχάσετε τον άνθρωπο που αγαπάτε, αλλά και κάθε τι, το όποιο σας θυμίζει δυσάρεστα.

Είνε κανόνες, οι όποιοι έχουν χρησιμοποιηθεί από μοναχούς Βουδδιστάς, όταν μπαίνουν στα μοναστήρια και όφελουν να λημονήσουν όλα τα εγκόσμια.

Η διαίτα για μία πραγματική θεραπεία πεία πνευματική διαρρείται σε δύο: Πρώτον: Να σκέπτεσθε συνεχώς και διαρκώς εκείνο που θέλετε να ξεχάσετε χωρίς διακοπή, μέχρις ότου να κουρασθήτε, μέχρις ότου νοιώσετε την πραγματική αδιαφορία να το ξενασκέψετε.

"Όταν θα φθάσετε σ' αυτό το όπιοτα λεισμα, πρέπει άμέσως να άφοσιωθήτε σ' κάποιον δουλειά, που ν' άπασχολήσει το μυαλό σας, όπως π. χ. να γράψετε ένα γράμμα σε κανένα συγγενή, φίλο και ή σχετο προς εκείνο που γυρεύετε να ξεχάσετε.

"Και να διαβάσετε ένα μυθιστόρημα περιπετειώδες.

Αν ξαναθυμηθήτε αυτό που γυρεύετε να ξεχάσετε, τότε μη τρομάξετε, αλλά ξαναρχίσετε το πείραμα.

Δεύτερον: Ταυτοχρόνως πρέπει να άλουθήσετε ώρισμένους κανόνες για να κουράσετε την μνήμη και την φαντασία.

Να κοιμάσσεστε πολύ. Να κάνετε πολλή γυμναστική. Να τρώτε πολύ. Να σπαζάτε και να φοράτε βαρειά ζεστά ρούχα. Σκεφθήτε ότι μ' αυτούς τους κανόνες οι Βουδδιστάς φακίρηδες κατορθώνουν μέσα σε δυό μήνες να τα ξεχάσουν όλα: τον κόσμο, τις γυναίκες, τις διασκέδασις, την όμορφη ζωή.

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΜΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ;

"Ο μήν του μέλιτος είναι μία πολύ ληή συνήθεια.

"Υπήρξε πάντοτε και από την εποχή που δυό νέοι έπαντρεύονταν και μετά γάμο έμεναν μόνοι.

"Ακόμα και στην αρχαιότητα έσυνεζετο να άφινουν τους παντρεμένους νέους στο σπίτι τους και να μην τους σκέπτονται πριν περάση ή έβδομη.

Λέγουν ότι στην πόρτα των νεονύμφων στην αρχαία Ελλάδα, φύλαγε ένας σκύλος, ή όποιος έμπόδιζε την είσοδο σ' κανένα, λέγοντας: «Έρωσ προστατεύει τους κυρίους μου». Έρωσ ήταν ή ό της αγάπης.

Στην αρχαία Ιαπωνία, αν κανείς έμπαινε έστω και κατά λάθος στο σπίτι των νεονύμφων, κατεδικάζετο να προσήρη στη νύφη και το πολύτιμο. "Αλλά πήραν πιά συνήθεια, μία ήμέρα πριν λειώση ή μήν του μέλιτος, οι διάφοροι λει να έπισκέπτονταν το ζεύγος για τους δωρίζουν διάφορα τιμαλφή.

Το «ταξίδι του μέλιτος» ήταν ή το ταξίδι που έκανε ή νύφη για να άπο το σπίτι της στο σπίτι του γαμπρού.

Αργότερα το ταξίδι μεγάλωσε και νεχίετο και μετά το γάμο. "Εγένετο ή όπως τώρα, αλλά με τη συντροφιά πολλών φίλων και συγγενών.

Κι' επειδή το ταξίδι δεν διαρκούσε πια ένα φεγγάρι για τους αρχαίους, γι' αυτό και ονομάσθη «Σελήνη του μέλιτος».

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΣΚΩΦ

Ένα γιγάντιο άνάγνωσμα πάθους, αίματος και φρίκης

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τι έννοείτε μ' αυτά; Και σηκώθηκε έξω φρενών με το πρόσωπο κατακόκκινο από την ντροπή της μητέρας της.

—Εκείνο το όποιο σκέπτεσθε...

—Τι ξέρετε Πέτρο;...

—Εκείνο που ξέρετε και σεις...

—Πέτρο, σας παρακαλώ, εξηγηθήτε.

—Αλλά θα μωρέσω να σας πω περισσότερα; και εάν ήθελα να το κάνω θα μ' άφινετε άρα γε να άποτελειώσω;

—Ναι, θέλω ότι τα ξέρετε όλα, είπε ή Λευκή με φωνή άλλαγήνη, και έχετε δίκιο, προτιμότερο να σιωπήσετε.

—Προς χάριν σας θέβαια και προς χάριν της μητέρας σας!

Η νέα έκρυψε το πρόσωπόν της στα χέρια της.

Ο Πέτρος εξηκολούθησε...

—Πρό όλίγου στον κήπο άκουσα την συνομιλία σας μετά του Ιατρού Ροσκώφ.

—Α! και προτήτερα;...

—Προτήτερα π' ήξερα όλα, από την συνομιλία αυτήν δεν έμαθα τίποτα.

—Και το μυστικό, που νόμιζα ότι εγώ μόνι ήξερα, μήπως αγαπητέ μου μου το γνωρίζουν και άλλοι εκτός από εσάς;

Ο Μοργκάν στην αρχή προσεπάθησε να ψευδοή. "Αλλά για ποιά σκοπόν. Μήπως δεν προσήγγιζε ή λύσις του δράματος; Μήπως άργά ή γρήγορα δεν θα παρίστατο κι' ή Λευκή σ' αυτήν την λύσιν;

—Και άλλοι το ξέρουν εκτός από μένα, αλλά μη φοβάσθε, αγαπητή Λευκή, διότι όλοι είναι φίλοι και κανένας δεν θα προδώσει το μυστικόν, το όποιο ή τύχη εφανέρωσε.

Η Λευκή εκύτταξε προσεκτικά τον άδελφόν της.

—Σας πιστεύω, είπε, αλλά αν ήρθατε να με ήγθε και αν κατορθώσατε να κατανικήσετε την άποστροφήν σας και να μη μιλήσετε για την ντροπήν του σπιτιού μας, θέβαια δεν θα το κάνατε για ευχαρίστηρι. Θα είχατε σοβαρούς λόγους να ένεργήσετε έτσι. Μιλήστε λοιπόν έλευθερα, Πέτρε, και πείστε μου τους λόγους αυτούς.

—Ναι, Λευκή, θα μιλήσω. Θυμόσαστε, Λευκή, την πρό ενός χρόνου συνομιλία μας, το θράδυ του χορού εκείνου των μετεωρισμένων, στον όποιον ή κόμης είχε καλέσει τους εύπατρίδας των περιχώρων;

—Εάν το θυμάμαι, Πέτρο;... Κάθε λόγος σας είναι τιμημένος στην καρδιά μου.

—Σας είχα πη εξηγώντας σ' εσάς την ταραχήν και την συνκίνησιν που με καταλάμβανον όσες φορές θριασκόμουν κοντά σας, σας είχα πη:

—Σε σας θα άφιέρωσω δολοκλήρη την ζωήν μου.

Είπατε νέοι ακόμα, Λευκή, της ίδιας σχεδόν ήλικίας και οι δυό, ή ζωή μας μπορεί να είναι μεγάλη, πολλές φορές συμβαίνει στη ζωή να έχω ανάγκη κανέναν, να έμπιστευθώ κάτι σ' ένα φίλο, να ζητήση την συνδρομή μιας βοηθείας ή να έχω μία καρδιά που να τον καταλαβαίνει...

—Αλήθεια, Πέτρο, μοι τα είπατε.

—Πρέπει λοιπόν, Λευκή, να έχετε πεποιθήσιν σε μένα και να με έμπιστευέσθε...

μάθετε περισσότερα από όσα θα σας πω.

—Αλλά τι έχετε να μου πείτε;

—Άκουστε, Λευκή, μη με αναγκάσετε να σας εξηγήσω περισσότερα από όσα μπορώ, διότι δεν θα μωρέσω να σας άποκαύσω. Άκουστε, λοιπόν, τί θα σας πω, για να μην εκπλαγίτε απ' τα γεγονότα που θα μάθετε και θα ήγθε... μισείτε τον Ροσκώφ... "Ότιδήποτε κι' αν κάνη για να άποκήση την συμπάθειάν σας, όσο κι' αν διαμαρτυρηθή, όσα ψέμματα κι' αν πη για να σας ξεγελάση, μην παύσετε ποτέ να τον μισήτε... Μόνον για μίσος είναι άξιος αυτός ή άνθρωπος" να είσαστε άμελικτός γι' αυτόν. Αργότερα θα μάθετε το γιατί... να τον άποφεύγετε και να μη τον άφίνετε να σας πλησιάση. Το χέρι του να μην άκουμήση στο δικό σας... να μην άγγίξη ούτε το φόρεμά σας!...

—Α! δεν ήταν ανάγκη να μου πητε αυτά για να τον μισώ, δεν μισώ πολύ απ' την ήμέραν που εις τον κήπον...

—Εσώπασε, έκοκκίνισε και πάλι στην άδριαστικήν αυτήν άνάμνησιν.

—Πολύ θα υποφέρετε ακόμα, αγαπητή Λευκή, τα θάσανά σας δεν τελειώσανε... δεν άρκουν τα δάκρυα που χύσατε... Θα μάθετε πράγματα φρικτά... Μην άπελπίζεσθε και να θυμηθήτε ότι σας έπιφύλασσεται μία μεγάλη ευτυχία, ευτυχία άτέλειωτη, την όποιαν ούτε στο όνειρόν σας δεν μπορείτε να φαντασθήτε και την όποιαν ούτε με την πιο τολμηράν φαντασίαν μπορείτε να φαντασθήτε...

—Αχ! Θεέ μου, για ποιά πράγμα μου μιλάτε;

—Δεν μπορώ να σας πω τίποτα περισσότερον. Η ευτυχία που σας περιμένει θα είναι τόσο μεγάλη, ώστε θα στεγνώση τα δάκρυά σας, και θα σας κάνη να ξεχάσετε τις πίκρες που αλθανθήκατε για τις τελευταίες άπώλειες και δυστυχήματα...

Και επειδή εκείνη προσπαθούσε να καταλάβη θέλοντας να μάθη άμέσως το πράγμα, τον κυτούσε με άγωνία. Ο Πέτρος έπιασε τα χέρια της και τα φίλησε λέγοντας:

—Θάρρος!... Υπομονή!... Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα ή μάλλον στον έαυτόν σας! Γιατί είμαστε πολλοί οι άγρυπνοίτες γύρω σας και θα έκδικηθούμε για τους φόνους του θρανόου ντ' Κρέβερ, του άδελφού σας Μαυρικίου και του πατρός σας!...

Και έδωκε άφήσας την Λευκήν σκεπτικήν.

Άμέσως σχεδόν μπήκε ή μαρκήσιος ντ' Τεβάν.

Η παρουσία του και τα έρωτικά λόγια που ψιθύρισε στην μνηστήν του, την έκαναν να καταπραυνήθη πολύ.

Όταν έφυγε ή μαρκήσιος, τα μάτια της δεν ήταν τόσο κόκκινα.

Και μέχρι το θράδυ, έως ότου κοιμηθή, τα μυστηριώδη λόγια του Μοργκάν ήρχοντο στην σκέψιν της και διηρωτάτο:

Υπό Ίουλίου Μαρύ

μπορεί να έλθη σε μένα μετά τα τόσο φρικτά δυστυχήματα;

Αλλά δεν εύρισκε την λύσιν του αινίγματος.

Πώς μπορούσε να ραντασθή ότι έπρόκειτο για τον πατέρα της.

Την έπομνην ή Λευκή περπατούσε στην έρημη στο χέρι του Πέτρου Μοργκάν, και έπεβλέπετο από μακριά από τον Φλανκάρ και τον Καραντέκ. Αυτό γινότανε κάθε φορά όταν έβγαίνε, επίσης και όταν ή Ροσκώφ περνούσε το δάσος ή περπατούσε σκεπτικός στην πεδιάδα. Το ίδιο γινότανε επίσης όσάνις ή Γιάννης Μάρ έβγαίνε απ' το υποστατικό. Γιατί ή Γιάννης Μάρ και ή Ροσκώφ είχαν μεένει έλευθεροι.

Ο Φλανκάρ σκεπτότανε ότι δεν έπρεπε να συλλάβη τον έπιστάτη, διότι θα έδινε ύποψιες στον γιατρό ή θα γινότανε προσεκτικότερος.

Εκτός απ' αυτό, ήτανε θέβαιος ότι ή Γιάννης Μάρ στον φόνον του κόμητος, και κατά πάσαν πιθανότητα και στους άλλους φόνους, έχρησίμευε ως όργανον άσυνείδητον χωρίς θέλησιν και δύναμιν, το όποιο άκουγε στάς διαταγάς του καταχθονίου δαίμονος, του Ροσκώφ. Έπρεμενε δέ την κατάλληλη στιγμή για να πραγματοποιήση την ιδέαν που είχε πη και στον Μοργκάν για να μην ύπάρχη καμμία άμφισβόλια, εάν ύπήρχε.

Η Λευκή λοιπόν περπατούσε στηρίζομένη στο χέρι του Μοργκάν.

Ο καιρός ήτανε ζεστός, ή ήλιος έλαμπε. Ξαφνικά στην άκρη της δεινροστοιχίας του δάσους Μαρεσιώ που είχαν φθάσει, φάνηκε ή μορφή κάποιου ανθρώπου, τον όποιο ή Πέτρος είχε άναγνωρίσει άμέσως.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ή Γιάννης Μάρ.

Μετά μερικάς στιγμάς ή έπιστάτης περνούσε από κοντά τους... Ήτανε ήσυχος, έχαίρεται ταπεινά και έπροχώρησε, κρατώντας στο χέρι το καπέλλο του.

Στο άλλο χέρι κρατούσε μεγάλην άνοθεσίμη την όποιαν είχε κόψει αυτός ή τοι την είχαν δώσει στον κήπο του φίλου του του Φουσερέλ.

Τα μάτια του ήσαν φοβισμένα και ταπεινά έστρέφοντο από την άνοθεσίμη προς την Λευκήν και από την Λευκήν προς την άνοθεσίμη.

Τέλος άπετόλμησε να πλησιάση.

Ο Πέτρος Μοργκάν όταν τον άντελήφθη πρό όλίγου, άνατρίχασε, το δέ χέρι του είχε σφιχτή δύναμη στο χέρι της άδελφής του.

Αλλά δεν έφοβήθηκε στην περίπτωση που ή Γιάννης Μάρ θα έπετιθετο, αυτός έγνώριζε πως μπορούσε ν' άντιπαλάσση χωρίς στην σωματική του έδωσιν.

Εκτός από αυτό ήξερε ότι γύρω παρακολουθούσαν ή Καραντέκ και ή Φλανκάρ και οι δυό επίσης ρωμαιοέοι.

Ο Γιάννης Μάρ τρέμοντας έλεγε ή δυστυχισμένος.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

Εάν έγνώριζα ότι είναι δυνατόν να γίνει εύχαριστάς δεκτός στην κόρην του πολυκαλούστου άφεντικού μου, δίδοντας της την άνοθεσίμη αυτήν και εάν ήμουν θέβαιος πως θα την έδέχετο, θα παρακαλούσα την υεοπονίδα να την άκουμήση πάνω στον τάφο του μακαρίτου κόμητος, για άνάμνησιν των ευεργεσιών που έκανε σε μένα.

—Δεχομαι, ειπε η νεα, συγκινηθεισα απο την ταπεινη προσφορα, παρ' ολον οτι αισθανόταν αηδαν για τον ανθρωπον αυτον του οποιου το κόκκινο πρόσωπό του την ειχε τρομάξει κατά την παιδική της ηλικία... Δέχομαι και σ'αυς ευχαριστώ, και σ'αυς υπόσχομαι Γιάννη Μώρ ότι τα λουλούδια αυτά θα τα βάλω πάνω στον τάφο του πατέρα μου.

Επρόφερε μερικές λέξεις ευχαριστιών και έφυγε ξεχνώντας να φορέση το καπέλλο του.

Ο Καραντέκ και ο Φλανκάρ έστέκοντο μακριά στο έπεισόδιον αυτό, χωρίς να παρουσιασθούν.

Όταν ο έπιστκτης πέρασε από μπροστά τους, ο αστυνόμος έσιυσε και ειπε στο αυτί του παλαιού ναύτου.

—Νά πάτε να πητε στον κ. Μοργκάν, ότι εινε ανάγκη να του μιλήσω και ότι θα με βρή έδω... Έπειτα μην αφήσετε τον Γιάννη Μώρ να τον ανταμώσετε και να μείντε μαζί του στο υποστατικό, έως ότου έλθω να σ'αυς ανταμώσω.

Ο Καραντέκ ύψηκουσε χωρίς να ζητήσει εξηγήσεις.

Όταν ο Μοργκάν έσυνώδευσε την Λευκή εις τον Πύργον εγύρισε στο δάσος, ειδοποιήεις απ' τον Καραντέκ.

Ο αστυνόμος τόν περίμενε.

—Ευχαριστώ διότι ήλθατε, σ'αυς προειδοποιώ δε ότι θα ζητήσω από σ'αυς θα σ'αυς φανή παράξενο και σ'αυς παρακαλώ να μην εκπλαγείτε, αύριον θα το καταλάβετε.

—Τί αγαπάτε, αγαπητέ;

—Επιθυμώ αύριο το πρωί ή δεσποινίς Λευκή να έλθη περίπατο στο δάσος Μαρεσιώ, κάνοντας το έξης δρομολόγιον: Νά περάση διά της κυρίας δενδροστοιχίας και διά της οδού Φουσερόλ και από το στενό του πάρκου να γυρίση στον πύργον.

—Καλά, θα της το πω.

—Και πιστεύετε ότι θα θελήση;

—Τό πιστεύω.

—Χωρίς να ζητήση εξηγήσεις;

—Είμαι βέβαιος.

—Καλά. Άλλά δεν εινε αυτό όλο, να πητε στην δεσποινίδα Λευκή να φορέση αύριο το πρωί στον περίπατό της φόρεμα άνοιτό.

Και παρακαλέστε την να ευαρεστηθή να την συνοδεύσω εγώ σ' αυτόν τον περίπατο, ο ταπεινός και άνάξιος τών δούλων της.

—Όλα αυτά να γίνουν.

—Και τέλος, αυτό εινε ή τελευταία παράκλησίς μου να μου δώσετε από σήμερα πριν νυκτώση ένα γυναικείον φόρεμα όμοιον ή να μοιάξη μ' εκείνο που θα φορέση ή δεσποινίς ντε Μιρμόν. Η τελευταία αυτή παράκλησίς μου θα την εκπλήξη θέβαια περισσότερον απ' τις άλλες.

Άλλά να της πητε ότι τάντοτε για το καλό της σκεπτόμαστε, ώστε δεν πρέπει ν' αμφιβάλλη ότι και ή πιο μικρή μας πράξις όσο κι' αν φαίνεται παράξενος γίνεται για το ενδιαφέρον που έχομε γι' αυτήν. Αύριο το πρωί θα έλθη χωρίς αμφιβολίαν όπως πάντα ο Ροσκώφ στον πύργον.

Νά φανήτε καλός και να του μιλήσετε. Κουβεντιάζοντας θα τον πάτε στον πύργον σε μέρος απ' το όποιον θα φαίνεται καλά ή μεγάλη δενδροστοιχία του δάσους Μαρεσιώ και ή στενωπός του πάρκου.

Θα τον κρατήσετε εκεί έως ότου να μάς δητε με την δεσποινίδα Λευκή περπατώντας στην δενδροστοιχία και έπειτα επανερχομένους στο πάρκον... Με καταλάβετε;

—Σ'αυς εκατάλαθα και είμαστε σύμφωνοι. Μά τι άρα γε να προτεινόμεστε;

—Αρκεί, θα το μάθετε αύριο. Α, παρ' όλγον να ξεχάσω κάτι το όποιον θα έχη την σημασίαν του: Νά μην ενδιαφερόθητε καθόλου για όσα θα δητε.

Νά επιβλέπετε μόνον τον Ροσκώφ και έπειδή πιθανόν να θελήση να σ'αυς διαφύ-

νω να παίξετε πρόσωπον δράματος, το όποιον δεν καταλαβαίνετε, τουτο το κάνω διότι θέλω και σεις αύριον να ταραχθήτε στην άρχην και κατόπιν να τρομάξετε, όπως και ο Ροσκώφ. Ποτέ δεν μπορεί κανείς να υποκριθί ένα πρόσωπον τώσον καλά όσον το πρωτότυπον. Αυτό θέλω.

Αύριο θα παίξω ένα μεγάλο παιχνιδι στον γιατρό, και θέλω να βάλω όλα τα δυνατά μου σ' αυτό το παιχνίδι. Χαίρετε και μη ξεχνάτε τίποτα από όσα σ'αυς είπα.

—Μην αμφιβάλλετε.

Ο Μοργκάν γύρισε στον πύργον ένφ' ο Φλανκάρ πήγε στο υποστατικό.

Η Λευκή ειχε μεγάλη έμπιστοσύνη στο φίλο της, ώστε δεν μπορούσε ν' άρνηθί ότι της έζητήσε. Είς όλας δε τας έρωτήσεις της ο Πέτρος μία άπάντησι της έδωσε.

—Μου εινε αδύνατον να σ'αυς ευχαριστήσω και να σ'αυς πληροφορήσω διότι δεν ξέρω τίποτα περισσότερον από όσα έξέρετε κι' εσεις, όσο γι' αυτό υποκούω τυφλός στον Φλανκάρ και να είσαστε βεβαία, ότι ούτε σεις ούτε εγώ θα μετανοήσουμε.

—Πολύ καλά, ειπεν ή νεα, αύριο θ' άκολουθήσω το δρομολόγιον που μου υποδείξατε. Άμα παρουσιασθί ο κ. Φλανκάρ ευχαρίστως θα τον δεχθώ να με συνοδεύση αφού μου το λέτε σεις.

Τέλος πάρτε και το φόρεμα που μου ζητήσατε, μοιάζει μ' εκείνο που θα φορέσω εγώ. Άλλο τίποτα δεν θέλετε, δεν εινε έτσι;

—Τίποτα άλλο, ειπεν ο Πέτρος.

Συγχρόνως έκανε δέμα το φόρεμα, έγραψε την διεύθυνσιν και το έστειλε άμέσως με υπηρέτην του πύργου στον Φλανκάρ.

Ας παρακολουθήσωμε τον αστυνόμον και ας δοίμε τί ήθελε να κάνει στο υποστατικό.

Όταν έμπηκε, ο Καραντέκ καθότανε κοντά στη φωτιά και έμιλούσε φιλικά με τον Γιάννη Μώρ καπνίζοντας και πίνοντας ρακί.

Ο έπιστάτης θλέπων τον αστυνόμον, σηκώθηκε άμέσως και έφερε καρέκλα κοντά στη φωτιά.

Δέν κάνει κρύο, ειπε, και νομίζω πως γρήγορα θα έλθη ή άνοιξις αυτών τών χρόνων, λίγη όμως φωτιά δεν κάνει κακό.

Ο Φλανκάρ έκάθησε και άναψε και αυτός την πίπα του.

Ο Γιάννης Μώρ έσκυψε, έπηρε κάρθουνο αναμμένο με τα δάκτυλά του χωρίς να καή και έδωσε στον Φλανκάρ να άνάψη.

Ο Φλανκάρ άνέπνευσε δυνατά δυο τρεις φορές και ή πίπα άρχισε να καπνίζει.

Θα πάρετε θέβαια ένα ποτηράκι και σεις, ειπεν ο χωριτός.

—Ω! Ευχαρίστως.

Ο Γιάννης Μώρ εύρηκε ένα ποτήρι και το έγέμισε.

Είς υγειάν σας, ειπε, στην υγειάν σας κύριε Καραντέκ.

—Στην υγειάν σας, Γιάννη Μώρ, ειπε ο Φλανκάρ.

Και σκούβίζοντας τα χείλη του με το χέρι:

—Γιάννη Μώρ, καταλαβαίνετε θέβαια ότι δεν ήλθα να σ'αυς πω τη ρακή σας — και εινε πολύ καλή — αλλά ήλθα να σ'αυς ιδώ.

—Βέβαια, ειπε ο έπιστάτης, ξέρετε ότι είμαι πάντοτε σ'αυς διαταγές σας.

—Χωρίς προλόγους, κύριε Γιάννη Μώρ, θα σ'αυς πω άμέσως το πρᾶγμα, και σ'αυς προειδοποιώ ότι θα σ'αυς ζήτησω κάτι τι και τοπο προς συμφέρον σας.

—Έχω πλήρη έμπιστοσύνη σε σ'αυς.

—Θέλω άπόψε πριν πλαγιάσετε να πάρετε μια δόσι από την σκηνή εκείνη που σ'αυς διέταξε ο Ιατρός Ροσκώφ.

—Ναι, αλλά δεν έχω.

—Ορίστε.

—Και ο Φλανκάρ του έδωσε το υπόλοιπον της στρουγγίνης, το όποιον ο Μοργκάν του ειχε δώσει.

κάρ, ειπε ο χωρικός, ότι ο Ιατρός Ροσκώφ τότε μόνο μου έδινε από αυτή την σκηνή όταν έβλεπε ότι έπλησίαζε να με πιάση ο πυρετός. Άλλά τώρα βλέπω ότι εινε κάμποσος καιρός που είμαι αρκετά καλά και δεν θα ήταν ανάγκη να πάρω σκηνή.

—Τό πιστεύω, Γιάννη Μώρ, αλλά σ'αυς ειπα ότι πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη σε μένα.

—Καλά, θα σ'αυς άκούσω, κύριε Φλανκάρ, και για να μην νομίζετε ότι θα σ'αυς κοροϊδέω, θα πάρω μπρός στα μάτια σας την σκηνή.

—Μπράβο, Γιάννη Μώρ, τώερα ότι θα το κάνετε, γιατί εισθε καλός άνθρωπος.

—Και δεν μου λέτε ποιός εινε ο σκοπός σας και έρχεσθε σεις να κάνετε ότι έκανε ο κ. Ροσκώφ;

—Δέν μπορώ να σ'αυς το πω... Άργότερα μπορεί να το μάθετε. Αυτό μόνο σε θεβαιώνω, πως αν με άκούσης σε όλα, όσο κι' αν εινε παράξενα, τότε μόνον θα εινε δυνατόν να φανερωθί ή άσωότητά σας.

—Λοιπόν, δεν διστάζω πιά, κύριε Φλανκάρ, και άφίνομαι στα χέρια σας.

Ο Γιάννης Μώρ πήρε την σκηνή, έβαλε μια δόσι σε ένα μικρό κουταλάκι, την άνακάτεψε με μισό ποτήρι νερό και την έρρουφήσε ήσυχα-ήσυχα.

Δέν εινε πολύ καλό στη γεύσι, ειπε, μου άνάθεμα το λαϊμό... μα την πίστι μου ο Ιατρός Ροσκώφ θα μπόραγε να διαλέξη κανένα καλύτερο...

Μά επί τέλους... Και διά να περάση ή κακή γεύσι γέμισε τη ποτήρια με ρακί και τσουνκρίζοντας με τον Φλανκάρ και με τον Καραντέκ.

—Στην υγειά σας, ειπε.

—Στην υγειά σας, Γιάννη Μώρ, ειπεν ο αστυνόμος. Ο Φλανκάρ ήτο έτοιμος να φύγη.

Άλλά προτο άναχωρήση, πήρε κατά μέρος τον Καραντέκ.

—Τώρα χρειάζεστε μεγάλη προσοχή, ειπε. Μην άπομακρυνθίς ούτε στιγμή από τον Γιάννη Μώρ και κανένα λόγο. Και μια στιγμή να μην είσαι δώ, μπορεί να συμβούν άνεπανόρθωτα δυστηχήματα.

—Εάν ο Γιάννης Μώρ πλαγιάση;

—Νά μείντε κοντά του.

—Εάν σηκωθί, εάν θέλλη να θυγί έξω στα χωράφια;

—Νά τον συνοδεύσετε.

—Εάν τον πιάση πυρετός ή παραλήρημα;

—Ω, τότε, αγαπητέ Καραντέκ, ειπε ο αστυνόμος με μεγάλη συγκίνησι, θα ήθελα να σ'αυς δέσω πάνω του για να είμαι θέβαιος ότι δεν θα τον αφήσετε.

—Περιττό να με δέσετε, αγαπητέ μου. Νά έχετε πεποίθησι σε μένα. Καλύτερα να με κάνουν χίλια κομμάτια παρά ν' άπομακρυνθώ ένα δήμα. Ο Φλανκάρ ειπε άκόμη μια λέξι στ' αυτί του γέροντ ναυτικού που έκανε τον Καραντέκ ν' άνατριχιάση.

—Πρόκειται για την ζωή της Λευκής ντε Μιρμόν! ειπε.

Ο Καραντέκ κούταξε με τρόμο τον αστυνόμο. Άλλ' αυτός μη θέλοντας να δώση πολλές εξηγήσεις, ειχε πιά εξέλθει.

V

Την άλλη μέρα από την αούή ο καιρός ήταν σπουδαίος. Ο ήλιος άκτινοβολούσε μέσ' το γαλάζιο άπειρο. Η Λευκή περιέργη για το μυστηριώδες πρόσωπον που ο Πέτρος Μοργκάν της ειπε να υποκριθί, σηκώθηκε πολύ πρωί και ντύθηκε με ρόμπα άνοικτου χρώματος, όπως ειχε άποσχεθί στο νέο, εις όλα όμοια με κείνη που ο γλύπτης την προηγούμενη μέρα ειχε στείλει εις τον Φλανκάρ.

Άλλωστε δεν ύπήρχε κανένας φόβος να ξεχάση τίποτα, διότι ο Μοργκάν από νωρίς ειχε έλθει στον πύργο και άμέσως έτρεξε να της το θυμίση.

Όταν άνοιξε ή Λευκή το παράθυρο, εις τον Πέτρο να περιπατή πάνω-κάτω καπνίζοντας.

—Γιά ποιούς μιλάτε...

πέταξε το τσιγάρο του και της προσέφερε τον θραχινόνα του.

—Βλέπετε, ειπε ή Λευκή, ότι είμαι καθ' όλα έτοιμη. Περιμένω τώρα τας διαταγές σας. Όταν φθάση ή ώρα να φύγω, να μου το πητε.

Θα προχωρήσετε προς το πάρκο όταν έλθη έδω ο Ιατρός Ροσκώφ, αυτός που έρχεται κάθε μέρα εις το Φουσερόλ.

—Η ώρα εινε άκόμη όκτω και ο Ιατρός μου φαίνεται πως δεν έρχεται πριν από τας δέκα. Έχομε λοιπόν δυο ώρες καιρό. Έχω να γράψω μια έπιστολή...

—Επιστολή... ειπε ο Πέτρος γελώντας και κутτάζοντας αυτήν με τρυφερό θλέμμα...

—Επιστολή... ειπε ο Πέτρος γελώντας και κутτάζοντας αυτήν με τρυφερό θλέμμα...

—Οχι, ειπε εκείνη κατακόκκινη. Εινε τόσο εύκολον. Και έφυγε σιγά.

Ο Πέτρος παρακολουθώντας αυτήν με το θλέμμα έψιθύρισε:

—Ο Τεβάν θα εινε εύτυχής, άρκει να μη μάθη ποτέ το μυστικόν της γεννήσεως αυτής της χαριτωμένης κόρης!...

Και σκέφθηκε ότι πολλές στενωχώριες έπρόκειτο να συμβούν εις την Λευκή, καθώς της ειχε πη, αλλά ότι αυτές οι μεγάλες θλίψεις θα έσθυναν μπρός στη χαρά που θα αισθανόταν μαθαίνοντας πως ο πατέρας της που τόσο αγαπούσε δεν ειχε πεθάνει.

Στις δέκα, καθώς ειχε πη ή Λευκή, ήλθε ο Ιατρός Ροσκώφ στον πύργο και τράθηξε να έπισκεφθί την Μαργαρίτα. Άμέσως έξηλθε ή κόρη, κατέβηκε στον κήπο, σάθηκε για μια στιγμή έλπιζοντας ότι θα έβλεπε τον Μοργκάν και έπειτα πολύ ταραγμένη από το μυστήριο που την έτριγύριζε και καταλαβαίνοντας το δράμα που έμελλε να γίνη, θυγήκε από τον κήπο, μπήκε στο πάρκο και από εκεί εις την δενδροστοιχία, όπως της ειχε πη ο Μοργκάν...

Συγχρόνως συγκινητική σκηνή έγινετο μέσα στο υποστατικό το έρημο από εργάτας, διότι ήσαν άπασχολημένοι στους άγρους, την στιγμή που ο Ροσκώφ έμπαινε στον πύργο και ή Λευκή έπήγαινε στο δάσος...

Την προηγούμενη, τον έπιστάτη τον ειχον πιάσει ρίγη και δεν ειχε άπομακρυνθί καθόλου από την φωτιά. Ο Καραντέκ έφύλαγε πάντοτε αυτόν. Ο Γιάννης Μώρ μέχρι το θράδυ ήταν καλά. Πολύ άργά τον έπιασε πυρετός. Το πρόσωπό του άλλαξε, τα μάτια του γίνηκαν κόκκινα, τα χείλη του άνοιξαν και άηρσαν να φαίνονται τα σάπια δόντια του και τα ματωμένα οδόντα. Πολλές φορές έφερε το χέρι του στο μέτωπο, σαν να του έφευγε το λογικόν του.

—Βλέπετε, κύριε Καραντέκ, ειπε με πνιγμένη φωνή, θαρρώ ότι θα με πιάση πολύ δυνατός πυρετός... φοβάμαι... μη με αφήσετε...

—Θάρρος, αγαπητέ Γιάννη Μώρ, έλεγε ο ναύτης, μην κάνετε τίσι... πρέπει να θασά κανείς.

Άλλά μάταια άγωνίζετο ο Γιάννης Μώρ, ο πυρετός ήτο πιο δυνατός από αυτόν και τον ένίκησε.

Οι δυο άνδρες έμειναν έτσι βουβοί, ο ένας άπέναντι στον άλλον κάμποση ώρα. Ξαφνικά ο Καραντέκ άνατριχιάσε. Ο Γιάννης Μώρ ειχε σηκωθί, ειχε πετάξει την πίπα του και την ειχε καταπατήσει με μανία. Ο Καραντέκ σηκώθηκε κι' αυτός και πήρε από το μπράτσο τον έπιστάτη.

—Ε; τί τρέχει;

—Άλλ' ο Γιάννης Μώρ δεν άκουγε πιά, δεν καταλάβαινε. Έμιθύριζε ακατάληπτα:

—Ω, είμαι θέβαιος, θα τους θρω... Δεν θα μου ξεφύγουν... Ξέρω που κρύβονται. Θα πάω να τους πιάσω...

Ο Καραντέκ έκπληκτος και μη καταλαβαίνοντας ότι ειχε άπέναντί του ένα μονομανή, και ότι αυτός ο άκακος έπιστάτης με τον όποιον μιλούσε προ δλίγου ειχε μεταβληθί σε επικίνδυνον παράφρονα, τον ήρώτησε:

—Γιά ποιούς μιλάτε...

—Η Λευκή τότε κατέθησε με άπορία τον αστυνόμο Φλανκάρ.

Ο Γιάννης Μώρ άντι ν' άπαντήση, έξακολούθησε να ψιθυρίζει:

—Εινε καταχθόνιον αυτό που κάνουν... Νά τώρα με ξεντύνουν και μου πετάνε καρφιά κόκκινα απ' τη φωτιά. Ε! Ε... μου θγάζουν τα νύχια... α, τους άχρείους... α, τους άθλίους!... και τους θλέπω με κοροϊδεύουν, δεν με λυπούνται... άπεναντίας γελάνε... Α! θα έκδικηθώ, έννοια σας, και όταν σ'αυς θάλω στο χέρι μια μέρα!...

Και κουνούσε τα χέρια του κάνοντας μενάλες χειρονομίες, και έβγαζε άφροδες από το στόμα και τα μάτια του ειχαν θυγή έξω.

—Μά αυτός εινε τρελλός, ειπε μέσα του ο Καραντέκ. Και του τράθηξε με θία το χέρι σε σημείο να του το σπάση.

—Γιάννη Μώρ, με άναγνωρίζεις ποιός είμαι;

—Άλλ' ο έπιστάτης έξακολουθούσε το άπαίσιο μονόλογο, περπατούσε, στο δωμάτιο, χωρίς να θλέπη τον Καραντέκ και χωρίς να τον άκούη. Ο Καραντέκ τόν έπιασε πάλι και τον έσφιξε με όλη του τη δύναμη.

—Γιάννη Μώρ, ειπε, καθήστε μια στιγμή ήσυχα, σ'αυς παρακαλώ, και δέστε με στο πρόσωπο, έτσι δα καλά-καλά... και πέστε μου αν άλήθεια με καταλαμβάνετε ότι είμαι εγώ ο Καραντέκ.

—Θα με σκοτώσουν, σ'αυς ειπα, θα με πεθάνουν με τα πολλά θάσανα... Ω, τά τέρατα, καλά... καλά... υπομονή!...

Απόθησε και πάλι τον ναύτη και άρμδώντας προς το παράθυρο, το άνοιξε.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Πολλές φορές ο Γιάννης Μώρ ήθελε να φύγη, αλλά θρίσοντας την πόρτα κλεισμένη, ξαναγύριζε στο κρεβάτι του.

Επί τέλους έξημέρωσε.

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά τις έννέα ο Φλανκάρ κτύπησε την πόρτα. Με ένα θλέμμα κατάλαβε την κατάσταση του έπιστάτου.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

'Απάτες για τόν Έρωτα

Τεχνάσματα που καταπλήσουν

‘Απάτες! ‘Απάτες! Διαφόρων ειδών άπάτες και για διάφορες ατίες!

‘Απάτες για τόν Έρωτα π’ άκούμε όλους νά μās αναφέρουν, αυτό θέβαια είναι πρωτακούστο!

Και τις άπάτες αυτές τις κάνουνε γυναίκες.

Αίτια; ‘Ο ... ‘Ερως!

Λοιπόν, καλλίτερα να σās διηγηθούμε περιστατικά, για νά δήτε πόσες μεγάλες άπάτες μπορεί νά κάνη ή γυναίκα όταν άγαπά.

Πρό 12 έτων σ’ένα μεγάλο υπερωκεάνειο άγγλικό, ανάμεσα στην πιό διαλεχτή άριστοκρατία της ‘Αγγλίας και τās έκατομμύρια της ‘Αμερικής ταξείδευε και μία γυναίκα.

‘Η κόμισσα ντέ Μαριζιάκ. Παρισινή, με έγγραφα έν πλήρει τάξει.

Δέν είχαν περάσει 24 ώρες και ή κόμισσα είχε γίνει τó είδωλον όλων των επιβατών. ‘Ηταν και όμορφη...

Κάθε άριστοκράτης ή και έκατομμυριοχός έμεινε επίσης κατάπληκτος όταν στην Νέα ‘Υόρκη μόλις φθάσανε, οι τελώναι γύρεψαν νά της ψάξουν τās πράγματά της και ανάμεσα σ’ αυτά βρήκανε ένα κάντρο...

- Τί κάντρο είχε αυτό;
- ‘Αξίας.
- Τίνος είναι;
- Τοῦ Μουρίλλο.
- Τότε θά πληρώσης τελωνείο 2000 δολλάρια.

‘Η ώραία κοντέσσα έβγαλε δύο χιλιάδες δολλάρια και πλήρωσε για τó κάντρο.

‘Επειτα όπ’ αυτό, την άλλη μέρα οι διάφοροι ‘Αμερικανοί έκατομμυριοχοί έστειλαν τās έπισκεπτήριά τους και την προσκαλούσαν σέ δεξιώσεις και δείπνα.

‘Η υπόθεσις αυτή έκανε μεγάλο θόρυβο.

‘Εξ άλλου διάφορες προσφορές ήρχοντο στο ξενοδοχείο της.

‘Η ιδιοκτήτρια όμως του κάντρου δέν τó έδειχνε σέ κανένα, ούτε τó πωλούσε.

Κάποιο πρωινό όμως παρουσιάσθηκε στο ξενοδοχείο της ό γραμματεὺς του έκατομμυριοχού Μόργκαν, ό οποίος έστέλλετο από τόν κύριό του με την ρητήν διαταγή νά επιστρέφη με τó κάντρο. ‘Επρόσφερε 75.000 δολλάρια!

‘Η κόμισσα και πάλι άρνήθηκε. Τής πρόσφερε 80.000. Και πάλι άρνήθηκε.

Τέλος στις 100.000 δολλάρια συγκατατέθη και νευριασμένη από όλη αυτή την ιστορία του κάντρου και της διαφημίσεως γύρω από τó όνομά της, έγκάτελειψε τó ξενοδοχείο και έφυγε.

‘Εφυγε, για πού;

Και ένῶ ό Μόργκαν κρεμούσε μέσα στην βιβλιοθήκη του τó κάντρο, στην Τράπεζα εξαργυρώνετο μία έπιταγή από 1.000.000 δολλάρια.

‘Ο γραμματεὺς από τόν ένθουσιασμό του είχε υπογράψει σ’ άνοιχτά μοναχά με τόν αριθμό 100.000.

Τό τσέκ τó συμπλήρωσε ή κόμισσα.

‘Η άπάτη τού τσέκ εκέντησε την περιέργεια του Μόργκαν, ό οποίος έδωκε τó κάντρο νά τó εξετάσουν οι ειδικοί της Τέχνης, οι όποιοι βρήκανε ότι έπρόκειτο για ένα πίνακα όλγων μονάχα φράγκων!

‘Εχουν περάσει από τότε 12 χρόνια, και σύμφωνα με τόν Γαλλικό νόμο κάθε άπάτη παραγράφεται έπειτα από 12 χρόνια.

Μόλις τώρα άνεκαλύφθη ή κυρία κόμισσα, ή όποία δέν μπορεί και νά συλληφθῇ.

Οί αστυνομικοί όμως, όσοι την βρή-

καν, μιλούσαν μπροστά σέ μία πλουσιωτάτη κυρία, παντρεμένη, με παιδιά, ή όποία μ’ ένα χαμόγελο, χάριν της ιστορίας τούς διηγήθηκε τις ατίες πούτην ανάγκασαν νά κάνει την άπάτη αυτή.

‘Η νέα αυτή ήταν κόρη μεγάλης οικογενείας, αλλά με μικρή προίκα.

Οί γονείς της γυρέψανε νά την παντρέψουν με κάποιον φοιτητή, φτωχό αλλά τίμιο.

Σκέφτηκε λοιπόν νά φτιάσῃ όλο αυτό τó κόλπο με κίνδυνο νά συλληφθῇ και νά περάσῃ τās χρόνια της στη φυλακή μόνο και μόνο για νά παντρευτῇ εκείνον πού ήθελε γιατί τόν άγαπούσε.

Μία άλλη μεγάλη άπάτη, κι’ αυτή από Έρωτα, γίνθηκε άμέσως μετά τó τέλος του πολέμου τó 1920 στην ‘Αγγλία.

Τόν Μάιο του 1920 πέθανε στο Λονδίνο ό Μίστερ

σιώτατος έμπορος θαμβακιών.

‘Εκτός από τās πολλά μετρητά πού φινε, είχε και τρεις περίφημους πύργους Κληρονόμος όλης αυτής της περιουσίας ήταν ή μοναδική άνεψιά του Μίς Ντάι Λάκερ, ένα κορίτσι 25 έτων.

Δύο μήνες μετά τόν θάνατο του φρέσ ο οικόνομος ενός τών πύργων είδε φθάνη ένα πολυτελές αυτοκίνητο με νέα μαυροφορεμένη, συνωδευμένη άσπρά μία κυρία πού φαινότανε για «ντάμ κομπανί».

‘Ο οικόνομος κατάλαβε ότι ή μαυροφορεμένη νέα θά ήταν ή κληρονόμος, γιατί δέν την είχε ξαναδῇ.

Την άλλη μέρα τó πρωί, ό οικόνομος για νά δείξῃ τόν ζήλο του, έφερε νέα όλους τούς λογαριασμούς και έκθεσι διαχειρίσεως τών κτημάτων τού πύργου.

Τότε ή νέα τού ένεπιστεύθη ότι σιμ πός τού ταξειδίου της ήταν νά πουλήσῃ τόν πύργο με τās κτηματά του, γιατί έμπορούσε νά διατηρή και τούς τρεις πύργους, άφού δέν της χρειαζόνταν.

Τότε ό Οικόνομος, ό οποίος είχε πολλές προτάσεις από διάφορους γείτονες της έδωσε ένα κατάλογο άγοραστών. ‘Η υπόθεσις πράγματι έκλεισε μέσα μία έβδομάδα.

‘Αγοραστής ήταν ό θαρῶνος Χένρι Βέρνορι, ό οποίος μπροστά σ’ ένα συβολαιογράφο κατέθεσε στās χέρια τού Οικόνομου ως πληρεξουσίου 600.000 ρες στερλίνες. ‘Ο θαρῶνος ήταν εύχαρστημένος πού τ’ άγόρασε σ’ αυτή την τιμή, γιατί ό πύργος με τās κτηματά κινε τσίτανε τó διπλάσιο.

‘Η εύτυχία του όμως δέν διήρκεσε πολύ, διότι έπειτα από μία έβδομάδα έφθασε ένα γράμμα στάν πύργο υπογραμμένο από την πραγματική Μίς Λάκερ ή όποια ζητούσε από τόν Οικόνομο έκκαθαρίσει λογαριασμών και ότι τόν περίμενε νά έρθῃ προσωπικώς στο Λονδίνο.

‘Όταν φθάσανε στο Λονδίνο βρεθήκαν μπροστά σέ έκπληξι. ‘Η πραγματική Μίς Λάκερ δέν είχε ποτέ της πωλήσει τόν πύργο.

‘Η άστυνομία έτέθη εις κίνησιν. Αί έφημερίδες άρχισαν νά γράφουν, και μέρα ή Μίς Λάκερ έλαβε κάποιο γράμμα από τó Μεξικό, από κείνην πού είχε κάνει την άπάτη, μέσα στο όποίο έδικαίολογούτο γιατί τó έκανε.

‘Απλούστατα, άγαπούσε.

‘Αρραβωνιασμένη μ’ έναν έμπορο, πρόκειτο νά παντρευτῇ, ότε κάποια μέρα θά τού έκλεινε τó μαγαζί και τó θά έχανε όλα τās δνειρά της.

Μπροστά στη μεγάλη άελπισία τή σκέφτηκε νά κάνῃ τó κόλπο αυτό και πέτυχε.

‘Ερως άνίκατε μάχαν! Έλεγαν οι άσχοι και δέν είχαν άδικο.

‘Όταν άγαπᾷ κανείς, όλα τās κάνει θάνη.

ΣΑΝ ΣΙΡΑ

Χιούμορ

‘Η σύζυγος (με κλαμμένα μάτια ύστερα από μία θιαία σκηνή με τόν σύζυγο).—Μόνο για ένα πράγμα δέν σ’ άφίνω για νά ξαναγυρίσω στη μητέρα μου.

‘Ο σύζυγος.—Μπα! Και ποιό είναι αυτό;

‘Η σύζυγος.—‘Η μαμά έρχεται μείνη μαζί μας. Χαρίζει με τόν μπαμπού.

‘Ο σύζυγος κυττάει έννευρισμένος δωμάτιο, έπειτα τόν εργάτη και ξεσπώ θυμωμένος.

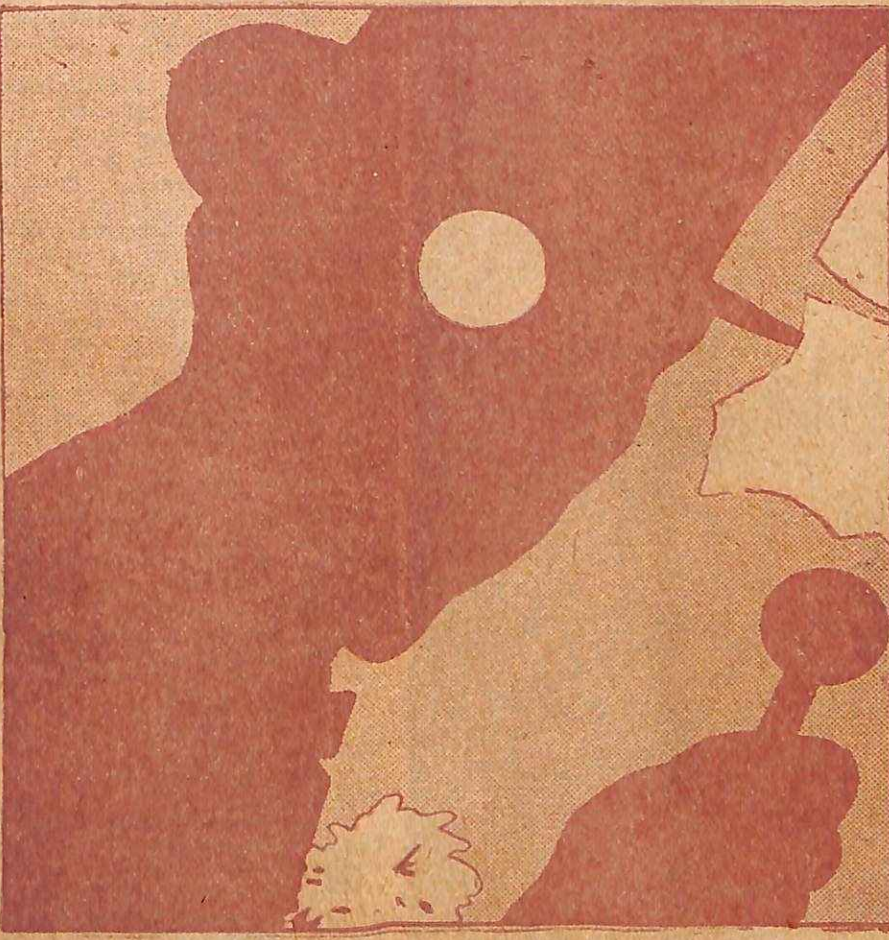
—Ποιός σου είπε νά θάλλῃς ταπετσάρ σ’ αυτό τó δωμάτιο;

‘Ο ταπετσέρης, μαλακά και χαϊδευτικά:

—‘Η γυναίκα σας, κύριε!

—Πολύ νόστιμο είναι αυτό τó χαρτί τού μπαμπού.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛ

Τās διαμάντια τού θανάτου

(Αυτοτελής περιπέτεια)

Είπε ένα έπεισόδιο από κείνα πού έδόξαν τόν Τόμ Κόξ, άκόμα όταν ήταν νέος και εργαζότανε ως δημοσιογράφος στην έφημερίδα «Λάιτ» τού Λονδίνου.

‘Ο Τόμ Κόξ άρχισε τó στάδιό του ως βοηθός άστυνομικού ρεπόρτερ και ή συνηθισμένη δουλειά πού τού άνέθεταν ήταν νά παίρνῃ τās άστυνομικά δελτία τού εικοσιτετράρου.

Μία μέρα είχε πάει νωρίς στο γραφείο του γιατί ό προϊστάμενός του έλειπε στην ‘Ιταλία.

Διάβασε τις διάφορες άστυνομικές πληροφορίες πού ήταν δακτυλογραφημένες πάνω σ’ ένα φίλο χαρτί και έτοιμαζότανε νά τās άναπτύξῃ, όπως συνήθως, ότε ό μικρός υπαρέτης ήρθε νά τού πῇ, ότι τόν ζητούν στο τηλέφωνο.

— Ποιός; ‘Ο κύριος Γκάουντον; Μάλιστα, έρχομαι άμέσως.

Τού τηλεφωνούσε ό διευθυντής της έφημερίδας του νά πάῃ στο σπίτι.

‘Επειτα από ένα τέταρτο χτύπησε την πόρτα και ό κύριος Γκάουντον τόν δεχότανε στο ιδιαίτερό του γραφείο.

‘Αλλά δέν ήταν μόνος. ‘Εκεί θρικόπανε και μία νέα, ή όποία φορούσε όλο.

— Κύριε Κόξ, σās έφώνασα νά άσχοληθῃτε με μία υπόθεσι. ‘Ο πατέρας της δεσποινίδος Σαντέν έξηφανίσθη πρό τριών ημερών και δέν επέστρεψε έκτοτε σπίτι του.

— Εύχαριστώ, κύριε Διευθυντά για την έμπιστοσύνη σας, αλλά μοῦ επιτρέπετε νά άπευθύνω μία έρώτησι στη δεσποινίδα;

— ‘Όχι... όχι... Δέν είπα νά άσχοληθῃτε με την υπόθεσι. Δέν έχω άκόμη δείγματά της Ικανότητάς σας, αλλά σās παρουσιάζεται μία εύκαιρία νά τās δείξετε.

Αυτό πάλι δέν τó καταλάβαινε ό Κόξ. Βέβαια ήταν καιρός, δέν τόν ήξεραν. Τού άνέθεταν μία υπόθεσι, δέν τού επέτρεπαν όμως νά πληροφορηθῇ και τίποτα σχετικό με τόν εξαφανισθέντα Σαντέν.

Δέν είπε τίποτα. Πῆρε τó καπέλλο του κι’ έφυγε.

«‘Η με κοροϊδεύουν, σκέφθηκε, ή ό διευθυντής θέλει νά με δοκιμάσῃ».

ΠΡΟΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Βγήκε από τó σπίτι του διευθυντού του, κύτταξε γύρω του και τράβηξε για τó σπίτι του καθηγητού Σαντέν.

‘Ηταν γνωστή ή σοφία του καθηγητού και τó σπίτι του πολύ γνωστό στο Λονδίνο.

— Καλημέρα, Γκάρντ.

‘Ο θυρωρός γύρισε και είδε κάποιον πού τόν φώναζε με τó όνομά του, αλλά δέν τόν ήξερε.

— Μην εκπλήττεσαι. ‘Όλοι οι καλοί άνθρωποι είναι γνωστοί. Και για σās μοῦ έχει πῇ πολλά καλά λόγια ό δόκτωρ Σαντέν.

— Εύχαριστώ, σέ τί μπορώ νά σās φανώ χρήσιμος;

— Νά δώ τόν δόκτορα Σαντέν μία σιγμή.

— ‘Εχει τρεις μέρες νά φανῇ και είμαστε όλοι άνω κάτω.

— Μπα! Και πότε έφυγε;

— Πρό τριών ημερών. Δέν μās είπε τίποτα πού πεί, αλλά... οι τελευταίες του λέξεις ήταν αυτές: «‘Αργησα, Γκάρντ, πρέπει νά προσβάσω τó τσίνο τών δύο». Και τόν είδα νά μπαίνῃ σ’ ένα ταξί.

— Τί φορούσε πού βγήκε έξω;

— Μπλε σακκάκι και άσπρο πανταλόνι, και ένα καπέλλο ψάθινο φαρδύ.

‘Ο Κόξ άνεπίδησε.

— Πώς; Είσαι θεάσιος;

— Βεβαίωτατος.

‘Εφυγε τρεχάλα για την έφημερίδα του. Πρό μιας ώρας άκόμη, πριν πάῃ στον διευθυντή του, είχε διαβάσει ανάμεσα στις ειδήσεις τού άστυνομικού δελτίου: «Άνευρέθη παρά τó Κορμπέιγ και στις άχθες τού Τάμεσι, τó πτώμα ενός γέροντος με μπλε σακκάκι και άσπρο πανταλόνι».

‘Όστε; ‘Ο δόκτωρ Σαντέν είχε πνιγῇ; ‘Εκτύπησε τó ώραιο τού σιδηροδρόμου και βρήκε πράγματι ότι τó μόνο τραίνο πού έφευγε στις δύο ήταν ένα τραίνο για τó Κορμπέιγ.

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ

Δέν υπήρχε πιό άμφιβολία. Τό ίδιο τραίνο θά έπαίρνε ό Κόξ και θά θρικόπανε κοντά στάν τόπο τού εγκλήματος.

— Κορμπέιγ!

Μιά παροχθιακή κομφοπλις, όλο έπαύλει. ‘Από πού νά πρωταρχίσῃ; Τό χωριό ήταν άνάστατο από την εύρεσι τού πτώματος. Κανείς όμως δέν μπορούσε νά δώσῃ μία πληροφορία.

Μία γρηά, στην όποία δέν μπορούσαν νά δώσουν πίστι, αλλά...

— ‘Εγώ τόν είδα... Όυάμαι νάρεχεται από τó σταθμό και νά πηγαίνῃ πρós τās κεί.

— Και τί είχε εκεί;

— ‘Η βίλλα Τιλκ.

— Θα μπορούσατε νά μοῦ δείξετε τόν δρόμο; είπε σέ κάποιο παιδί.

— Εύχαρίστως, κύριε, αλλά δέν θά βρήτε κανένα εκεί, ό ιδιοκτήτης της έπαύλεως λείπει.

— Και πώς ονομάζεται;

— Ραφαήλος Γκάουντον.

Μόνο πού δέν έπεσε κάτω από την έκπληξί του ό Κόξ.

‘Η έπαυλις άνηκε στάν Γκάουντον, στο διευθυντή της έφημερίδας και ό δόκτωρ Σαντέν πρό τριών ημερών πῆγε στην έπαυλι τού διευθυντού του. ‘Ο Σαντέν δέν ξαναφάνηκε παρά πνιγμένος στάν Σηκουάνα. Και ό διευθυντής του τόν φώναζε νά τού βρῇ τόν Σαντέν.

Τί ειρωνεία ήταν αυτή;

Τόν κοροϊδεύανε ή μήπως...

Προχώρησε και έφθασε στην έπαυλι. Χτύπησε την πόρτα, μα κανείς δέν άπάντησε. ‘Η καγκελλόπορτα όμως ήταν άνοιχτή και μέσα στάν κήπο τριγύριζε μία γρηά. Της έγνεψε και έπλησίασε.

— ‘Ηρθα νά δώ τόν κύριο Γκάουντον.

— Δέν είναι έδώ... Λείπει στο Λονδίνο. Δέν έρχεται συχνά. Νά, πρό τριών ημερών ήταν έδώ.

— Ναι, ναι, έξέρω, ήταν με τόν δόκτορα Σαντέν.

— Μάλιστα. ‘Α, αν ήταν λιγάκι πιό καλός, δέν θά υπέφερε τόσο πολύ ό κύριός μου.

— ‘Εχετε δίκαιο. Είναι ξεροκέφαλος ό καθηγητής.

— Δέν τās πάντρευε τās παιδιά νά ήσυχάσουν; Τί κατάλαβε τώρα πού παντρεύτηκε ό κύριος Γκάουντον; ‘Εκανε δυό ανθρώπους δυστυχείς. Τῇ δεσποινίδα Σαντέν, την κόρη του, και τόν κύριό μου, πού δέν άγαπᾷ καθόλου την γυναίκα του...

‘Η υπηρέτρια ήταν φλύαρη. Είπε τόσα πολλά, πού ό Κόξ έμεινε κατάπληκτος.

Κατάπληκτος διότι δέν ήξερε πιό τί νά υποθέσῃ.

Τό πρωί άκόμα τόν φώναζεν ό διευθυντής Γκάουντον, παρουσία και της δεσποινίδος Σαντέν, οι όποιοι άσφαλώς άγαπιόντουσαν και τού άνέθεσαν νά βρῇ τόν πατέρα της, ό οποίος ήταν μαζί με τόν Γκάουντον και έπειτα βρεθήκε πνιγμένος.

Τόσο θράσος δέν τó είχε ξαναδῇ. ‘Ο Γκάουντον σκότωσε τόν πατέρα της για νά έλευθερωθῇ από την άρνησι τού γέροντος. ‘Αλλά γιατί; Μήπως τώρα δέν ήταν πιό παντρεμένος; Τί ήλπιζε;

Χαίρεται την υπηρέτρια και πῆγε νά φύγῃ, όταν είδε σέ άπόστασι διακοσίων μέτρων νά σταματᾷ ένα αυτοκίνητο.

Κρῆσθηκε και είδε. Μία γυναίκα κατέβηκε. Τό αυτοκίνητο έφυγε. ‘Εκείνη μπῆκε σ’ ένα μονοπάτι και άνάμεσα από τās δέντρα, ίσως από κάποια άλλη μυστική είσοδο της έπαύλεως έμπῆκε μέσα.

‘Ο Κόξ περίμενε δυό - τρεις ώρες, ή γυναίκα εκείνη δέν ξαναβγήκε.

Και είδε ο Τόμ — Κόξ μέσα στο καταφύγιό τους τον Γκόρκ να σηκώνει ένα ψεύτικο μπριλλάντι που φωτοβόλυνε στις ακτίνες της λάμπας.

Πήγε στο σταθμό, πήρε το τραίνο, έφθασε στο Λονδίνο, έφαγε και έπεσε να κοιμηθεί.

Το πρωί πέρασε από την έφημερίδα του. Βρήκε ένα σημείωμα του διευθυντού του, που τον πληροφορούσε, ότι ο δόκτωρ Σαντέν ανευρέθη πνιγμένος έξω από το αυτοκίνητο. Νά μη απασχοληθεί πιά με την υπόθεσή αυτή; Έδιπλωσε το σημείωμα, το κόλλησε και το έβαλε στη θέση του. Θάκανε ότι δεν ήξερε τίποτα.

Πήρε στο τηλέφωνο την αστυνομία για να γράψει το δελτίο της ημέρας.

«Αυτοκτονία... Διαμελισμός... Άπαγχονισμός... Εύρεσις πτώματος γυναικός στον Τάμεσι...»

Τα ρούχα, τα χαρακτηριστικά που έδινε το αστυνομικό δελτίο, μοιάζανε έντελως με κείνα που είχε η γυναίκα που είδε χθές.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Η γυναίκα που κατέθηκε διακόσια μέτρα με το αυτοκίνητο μακριά από την έπαυλίσ του Γκάουντον και που μπήκε μέσα στην έπαυλη.

Διάβασε παρακάτω. Η αστυνομία εξηκρίβωσε, ότι η γυναίκα αυτή δεν ήτο άλλη παρά η Κα Γκάουντον, του γνωστού διευθυντού της έφημερίδος «Λάιτ».

Ο Κόξ έπεσε στην καρέκλα.

Και τώρα; Βγήκε κι' αυτό το εμπόδιο από τη μέση; Ο Γκάουντον θά παντρευόταν τη δεσποινίδα Σαντέν;

Δύο εγκλήματα για να φθάσουν στο σκοπό τους;

Άλλα τόσο κουτός ήταν ο διευθυντής του;

Χτυπούσε έτσι στα φανέρια; Στις 9 η ώρα βγήκαν τα παραρτήματα.

Ξενοδοχείο. Η απογευματινή έκδοσις των έφημερίδων ανάγγειλε τη δραπέτευσι του διευθυντού Γκάουντον.

Και τώρα; Ποι θρικότανε ο Γκάουντον; Ασφαλώς θά κρυβότανε κάπου. Ποι άλλου; Σέ κανένα σπίτι της έπαυλίας. Σέ κανένα σπίτι της δος Σαντέν. Ο δόκτωρ Σαντέν είχε τρεις έπαυλεις σε διάφορα μέρη της Γαλλίας.

Τα πράγματα δείχνανε πιά ότι κάποιο μεγάλο μυστικό υπήρχε και το όποιον όπωσδήποτε ο Κόξ έπρεπε να άποκαλύψη. Και άρχισε από τον νέο διευθυντή της «Λάιτ» της έφημερίδος του.

Γιατί να τον στείλη στη Ρωσία; Μόλις θράδυνσε τούκανε καραούλι. Μεσα σ' ένα ταξί με σβυστά φάτα καιροφυλαχτούσε την έξοδο του κυρίου Γκόρκ.

Κατά τις δέκα, μπήκε σ' ένα ιδιόκτητο αυτοκίνητο και τράβηξε για κάποιο προάστειο του Σάν Ματιούς.

Με μεγάλη προσοχή, για να μην άνακαλυφθεί, διέταξε τον σωφέρ του να προσπεράση το ιδιωτικό αυτοκίνητο. Ο Κόξ είχε βγεί έξω από την πορτίτσα. Άκριβώς τη στιγμή που τα δύο αυτοκίνητα ήσαν τόν ένα δίπλα στο άλλο, πήδησε και σκαρφάλωσε σαν αϊλουρος στο πίσω μέρος.

Ο Γκόρκ έρριξε μιά ματιά, είδε ότι το αυτοκίνητο που τον προσπέρασε ήταν άδειο και ήσυχασε.

Σπίτια δεν υπήρχαν πιά στον έξοχικό εκείνο δρόμο.

Τ' αυτοκίνητο του νέου διευθυντού Γκόρκ προχωρούσε μέσα στο σκοτάδι με τους προβολείς αναμμένους.

Ξαφνου, έπειτα από έκαστο μέτρα σταμάτησε άπτότομα. Ο Κόξ θαστηχηθηκε για να μην πέση.

Τί συνέβαινε;

ΣΤΟ ΚΑΙΦΥΓΙΟ ΤΗΣ ΣΠΕΙΡΑΣ

Ο Γκόρκ κατέβηκε. Μέσα στο σκοτάδι ο Κόξ τον άκολουθήσε. Πενήντα, έκαστο, διακόσια θήματα. Μιά έπαυλις σκοτεινή. Σταμάτησε. Η πόρτα άνοιξε. Ο Γκόρκ έμπήκε. Ο Κόξ πήδησε τον τοίχο. Γύρω όλόγυρα σκοτεινά. Με σιγαλά, έλαφρά θήματα, πλησίασε. Δεν άκούγονταν τίποτα. Από που μπήκε ο Γκόρκ και δεν υπήρχε φώς;

Έκανε το γύρο με προσοχή. Φοβότανε να μην πέση σε καμιά παγίδα.

Ξαφνου σταμάτησε. Άκουσε ένα θόρυβο. Ξαπλώθηκε χάμω.

Ουμλίες. Από που ήμω;

Η ματιά του είχε συνηθίσει στο σκοτάδι. Άλλά... Ασφαλώς ο θόρυβος έρχότανε από κάποιο υπόγειο.

Ψαχουλεύοντας, θρήκε μιά σιδερένια πόρτα με γρίλλες στο έδαφος.

Τράβηξε μιά δέν άνοιγε. Φοβότανε να μην κάνη και θόρυβο.

Ξαφνικά άντίκρυσε κάτι στο θάθος. Έμπαινε από την καγκελλόπορτα το κήπου.

Ποι πήγαινε; Νά, εύκαιρα ν' άκολουθήση και να θρή την είσοδο του σπιτιού.

Μπουσουλώντας, έφθασε κοντά. Η λευκή σκιά έμοιαζε με γυναίκα. Την είδενά σταματά μπροστά σ' ένα περίπτερο. Γύρω από το περίπτερο διάφορα πυκνά λουλούδια.

Ευήκε μέσα... Εξηφανίσθη.

Τότε ο Κόξ έβγαλε από την τσέπη του ηλεκτρικό κλεφτοφάναρο. Έψαξε καλά παντού.

Α, μάλιστα, διέκρινε τώρα καλά ένα ηλεκτρικό διακόπτη.

Πάτησε κι' άνοιξε μιά καταπακτή. Κότω του θρικότανε μιά υπόγεια σκάλα.

Προχώρησε, μέσας εινε με προφυλάξεις... Έφθασε μέσα σε μιά μεγάλη αίθουσα.

Άπεναντί του ήταν μιά πόρτα που άνοιξε χαράμιδες της έδωανε φώς.

Πλησίασε με τα γόνατα για να μην

κάνη θόρυβο.

Τώρα διέκρινε καλά τις φωνες.

Εισαι σίγουρος πως ο Κόξ έφυγε για τη Ρωσία;

Αφού σάς λέω ότι έστειλα το σωφέρ μου και μέχρι το σταθμό. Τόν είδε που έφυγε. Ήτανε τόσο χαρούμενος.

Και πόσα τούδωσες;

Έκαστο χιλιάδες φράγκα.

Βρε τον κλέφτη, σκέφτηκε ο Κόξ.

Νομίζω τώρα ότι μπορούμε να είμαστε ήσυχτοι. Και πρώτα απ' όλα, πρέπει όπωσδήποτε να θρούμε τον Γκάουντον. Τόν βοήθησε η δεσποινίς Σαντέν να τόν σκάση από την είσαγγελία. Αυτό θέβαια είνε επικίνδυνο. Πάντως τα διαμάντια που έχομε, πρέπει όπωσδήποτε να τα διαθέσωμε.

Και ο Βραζιλιανός;

Εχω ραντεβού απόψε έδω.

Ποιος θά τόν φέρη;

Ο Μάξ.

Και τί του έχει πη;

Ότι θά γίνουμε μέτοχοι στην έταρεια του.

Προσέξατε καλά. Η τελευταία ποιότης που φτιάσαμε είνε πολύ καλύτερη από την πρώτη, όπωσδήποτε πότε πρέπει να έξακολουθήσωμε την ίδια συνταγή;

Είμαι υπεύθυνος γι' αυτό.

Λοιπόν; Τί γινότανε εκεί μέσα;

Ψεύτικα διαμάντια κατασκευάζαν και τώρα γύρευαν να τα πλάσουν.

Αμέσως του ήρθε στο μυαλό η άρθρογραφία της έφημερίδος για τα διαμάντια της Βραζιλίας και η ίδρυσις της Έταιρείας «Άδαμαντωρυχείων Βραζιλίας».

Τώρα καταλάβαινε όλη την άπάτη.

Άλλά τί γύρευε ο Γκάουντον στη μέση; Οί δύο δολοφονίες; Η φυγή του Γκάουντον από τη φυλακή;

Κύτταζε από την κλειδαρότρυπα.

Μέσα σ' ένα δωμάτιο ήταν μιά γυναίκα.

Παρά λίγο να προδοθή; Ήταν η μίς Σαντέν;

Πώς; Αυτή εκεί; Η ο σωσίας της; Έπειτα ο νέος διευθυντής Γκόρκ.

Έπειτα... Κάποιος με μιά μάσκα που βαστούσε ένα τεράστιο διαμάντι που λαμποκοπούσε στο φώς.

Κ' ένας άκόμα άγνωστος.

Η δεσποινίς Σαντέν φορούσε μιά μπλούζα χημικό. Τόν ίδιο και οί άλλοι.

ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΣ

Ο Κόξ ήταν τότε πολύ νεαρός. Δεν είχε τη σημερινή πείρα του. Άλλά τούλειπε και η τόλη. Άλλά κι' αυτήν άν είχε, δεν θά μπορούσε να κάνη τίποτα.

Μόνος εναντίον τεσσάρων, όπλος, και 20 χιλιόμετρα μακριά από το Λονδίνο.

Μπορούσαν να τόν σφάζουν σαν τραγί, χωρίς να τόν πάρη κανείς είδησι, ενώ ο κόσμος θά ένόμιζε ότι ταξιδεύει για τη Ρωσία.

Έφυγε. Βρέθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Έπρεπε όπωσδήποτε να φθάση στο Λονδίνο μέχρι το πρωί.

Αν εύρισκε αυτοκίνητο καλά, είδεμν με τα πόδια.

Ευτυχώς, κάποιο αυτοκίνητο έρχότανε, το σταμάτησε κι' έτσι κατά τα μεσάνυχτα έφθασε στη Ράγκ Σκουέρ.

Τα πράγματα είχαν έλθει εύνοϊκά.

Δύο μεγάλα αυτοκίνητα με όπλισμένους άστυφλακες, έπειτ' από λίγο, παίρνανε το δρόμο για τη μυστηριώδη έπαυλη.

Μόλις φτάσανε, ο Κόξ τούς σκόρπισε άριστερά, δεξιά, μέσα στον κήπο και μιά δυνάμει από δέκα άντρες κατέβηκε σιγά σιγά στο υπόγειο του περιπτέρου.

Πάνω τα χέρια! Άκούστηκε μιά δυνατή φωνή.

Κ' έγω σε νόμιζα ταξείδι, είνε ο διευθυντής Γκόρκ.

Ναι, θά με έβλαπτε το ρουσσικό κρύο κι' έπρωτίμηση να γυρίσω πίσω.

Η άστυνομία πέρασε τις χειροπέδες και στους πονηρούς έγκληματίας.

Μιά έπισταμένη έρευνα έδωσε στο φώς δέκα μέσα στην έπαυλη υπήρχαν:

630 άδάμαντες καθ' όλα όμοιοι με τούς

αυτοί σκόπευαν να ρίξουν στην άγορά ως προϊόν της έταιρείας άδαμαντωρυχείων και να ξεγελάσουν τούς μετόχους να εισπράξουν 10.000.000 στερλίνες.

Η είδησις έδημοσιεύθη στις έφημερίδες με παλαιά γράμματα.

Ο Τόμ Κόξ είχε γίνει ο ήρωας της ημέρας.

Κατακουρασμένος κοιμότανε, όταν κατά τις δέκα χτύπησε η πόρτα του.

Τρομαγμένος σηκώθηκε έπάνω.

Μπροστά του θρικότανε ένας κύριος με τα γένεια.

Αν δεν άπατώμαι, είνε ο Κόξ, και άν βγάλετε τα γένεια, θά είστε ο Ραφαέλ Γκάουντον, πρώην διευθυντής της «Λάιτ» και προϊστάμενός μου.

Κόξ, πως μπορώ να ξεπληρώσω το κακό που μου έκανες;

Απλούστατα... είνε ο Κόξ χαμογελώντας, να με δώσετε από τη δουλειά σας και να μου αζηήσετε το μισθό. Άλλά...γιατί κρύβεστε ακόμα;

Ξεχνάτε ότι δεν έχω άλλοθι για τα έγκλήματα που με κατηγορούν.

Κύριε Γκάουντον, πέστε μου τώρα... Είμεθα οί δυό μας και η μίς Σαντέν είνε στα σίδερτα με τούς συνενόχους της. Λοιπόν δεν είν' αλήθεια ότι τη στιγμή που γινόντουσαν τα έγκλήματα σεις θρικόσαστε στην έπαυλή σας με την μίς Σαντέν;

Ο Γκάουντον κατέβασε το κεφάλι.

Λοιπόν, για το δικαστήριο, για όλο τον κόσμο, έπειδή ξέρω ότι σεις ούτε τον καθηγητή πνίξατε, ούτε τη γυναίκα σας, θά φτιάσουμε ένα άλλοθι.

Τη θραδύα αυτή θρικόσαστε με μένα έδω στην κάμαρά μου και γράφαμε μαζί αυτό το σύγγραμμά.

Καθίστε έδω όλο το άπογευμα, κανείς δεν θά σας ένοχλήση, πάρτε πέννα και μελάνι και άρχίσετε να κάνετε διορθώσεις στο κείμενο για να άποδειχθή η συνεργασία.

Μόνο που δεν έκλαιγε ο δυστυχής Γκάουντον.

Και τώρα έγω πηγαίνω στην είσαγγελία, να παρακολουθήσω την υπόθεσι και να υποβάλω τη μαρτυρία μου για να σας έλευθερώσω.

Κόξ, μιά έρώτησι...

Ποιος έσκότωσε τον καθηγητή;

Άκόμα δεν τόν καταλάβατε, κύριε Γκάουντον;

Η κόρη του...

Η κόρη του;

Μά δεν είνε κόρη του, είνε μιά μιγάς, την όποιαν ο καθηγητής είχε μαζέψει...

Η ίδια σκότωσε και τη γυναίκα σας. Άλλά... μήπως αυτή δεν σάς επέβαλλε να γράφετε τα άρθρα για το ψεύτικο άδαμαντωρυχείο;

Ναι.

Η ίδια τοποθέτησε και τον Γκόρκ στη θέση σας. Η ίδια σάς πρόδωσε για να σας συλλάβουν. Η ίδια σάς έλευθέρωσε για να σας ένοχοποιήση περισσότερο με τη φυγή σας.

Και ο σκοπός;

Νά σας βγάλη από τη μέση και να

μπή ο Γκόρκ διευθυντής της «Λάιτ» έφημερίδος.

Έπειτα από τρεις ημέρες ο Ραφαέλ Γκάουντον ανέλαμβανε και πάλι τη θέση του στην έφημερίδα, ο δε Κόξ προσελήφθη με θαυμό και μισθόν ύποδιευθυντού. Αυτό ήταν τόν πρώτο κατόρθωμα του Τόμ Κόξ σε ήλικια δεκαοκτώ έτών.

ΤΕΛΟΣ

Ζεστά καί κρύα

Η καμαριέρα στην κυρία της, Ιδιοκτήτρια μιάς πανιόν.

Η ύπηρέτρια.—Κυρία, ένοίκιασα τόν δωμάτιο που έμενε άδειο σ' έναν ήθοποιό κινηματογράφου.

Η κυρία.—Είνε νόστιμος;

Η καμαριέρα.—Μάλιστα, κυρία.

Η κυρία.—Τότε πήγαινε άπάνω και πάρε τόν χαλ ίτου καθρέφτη για να μη χιλάση, πριν της ώρας του.

Δνίς Παστεριάδου, παρατήρησε ο διευθυντής στην δακτυλογράφο του. Δεν θέλω να φανώ σκληρός, ούτε άπότομος. Θέλω να με πιστέψετε.

Πές τε μου τί συμβαίνει, κύριε διευθυντά, χαμογέλασε χαριτωμένα τόν δεσποινίδιον. Έκασά κανένα σοβαρό λάθος;

Οχι, μόνο ήθελα να σάς παρακαλέσω να μη γράφετε στον αρραβωνιαστικό σας τις ώρες του γραφείου, γιατί τα γράμματα μπορεί να άνακατεθούν. Οί πελάται μου Κουσκουρέλλης και Σία μάς γράφουν πως έλασαν ένα γράμμα γεμάτο φιλιάν κι' έρωτικά λόγια, αντί να λάβουν μιά προσφορά για μιά θενζινομηχανή.

Πρόδοος πάντοτε.

Πώς θρίσκετε τόν γάμο,

Όταν ήμαστε άρραβωνιασμένοι, έγω μιλούσα κι' εκείνη άκουε. Ύστερα απ' τόν γάμο μιλούσε εκείνη κι' έγω άκουα.

Τώρα μιλάμε κ' οί δυό και μάς άκούνε οί γειτόνοι.

Η κυρία στη ζητιάνα.

Την περασμένη έβδομάδα σου έστειλα ένα κομμάτι πηττα κι' από τότε έως σήμερα δεν άφησε καμιά σου φιλενάδα που να μην της στείλης.

Δεν ήσαν φιλενάδες μου, κυρία. Ήσαν έχθρες μου!

Ο συνήγορος τόν κατηγορουμένου:

Θέλω δικαιοσύνη! Ζητώ δικαιοσύνη για τόν πελάτη μου!

Ο δικαστής από της έδρας του:

Ο κ. συνήγορος παρακαλείται να μη λησμονή ότι έδω είνε δικαστήριο!

Ο είσπρακτώρ.—Αυτό τόν παιδί είνε πέντε χρόνων;

Η κυρία.—Οχι, είνε τεσσάρων.

Ο είσπρακτώρ.—Τότε πρέπει να πληρώση εισιτήριο. Μόνον παιδιά κάτω των τριών έτών δεν πληρώνουν.

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΠΑΙΝ — ΜΙΣΤ

Η ζωή των «αστέρων»

από την τραγική της όψι

Δεν υπάρχει πιο υλιστικό πράγμα στο Χόλλυγουντ από το να βλέπεις κανείς τους ηθοποιούς εκείνους των οποίων λη- γει το συμβόλαιο.

Όσο πλησιάζει η ημέρα της λήξεως, ο ηθοποιός χάνει τον ύπνο του και την όρεξί του και καταγράφει νευρικός.

Οι φίλοι τον αποφεύγουν ή αν δεν μπο- ρούν τότε τον συνοδεύουν με την ίδια ψυ- χική διάθεση μ' αυτόν.

Ακόμη και οι τρόποι του ενώ εργάζε- ται στο θέατρο ή για την θόνη αλλά- ζουν, χάνει το ύφος του.

Επί τέλους η μεγάλη ημέρα ξημερώ- νει. Έρχεται η αντιμετώπιση τους προϊ- σταμένων του.

Ας υποθέσουμε λοιπόν, ότι το συμβό- λαιον ανανεώνεται και κατά σύμπτωση οι όροι καλύτερεθούν και ο μισθός αυξάνει. Μπορείτε ποτέ να φαντασθείτε τη χαρά του ηθοποιού.

Μοιάζει με τον υπόδικο που του δίδεται χάρις. Γιορτάζει τό- τε το γεγονός επίσημα.

Ο συνθέστερος τρόπος έκ- δηλώσεως της χαράς τους είναι η αγορά ενός αυτοκι- νήτου. Αυτό έκανε ή Κλαίρη Γκίμπς, επίσης ο Ράντολφ Σκότ. Τού ναντίον ο Φραγκότ άγοράσε μια υπέ- ροχη έπαυλη.

Η Τζόαν Κράουφορντ έ- γιώρτασε την ανανέω- ση του συμβολαίου της με τον πιο πρω- τότυπο τρόπο. Έχά- ρισε από τον Ντόυ- κλας Φαίρμπανκς.

Δέν μπορούμε να θεβαιώσωμε ότι αυτό το σύστημα του έορτα- σμού ήταν μια ιδέα έν- τελώς πρωτότυπη της Τζό- αν Κράουφορντ.

Ήδη η Γκλόρια Σβάνσον την είχε προηγηθή σ' αυτό το είδος έορτισμού. Τέσσαρες άνανε- ώσεις συμβολαίων, σέσσαρες σύζυγοι. Ο Τζάκ Όκς άγορά- σε πέντε φορεσιές και 10 που- κάμια. Η Νόρμα Σήρερ όταν ά- νανέωσε το συμβόλαιο της, τελευ- ταιώς επέβη σ' αυτό σύζυγος της.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει δικό της τρόπο να γιορτάζει τις ανανεώσεις των συμβολαί- ων της. Να κατακτά και μια καινούργια φίλια... γυναίκα.

Κι' έτσι άφησε τη Λίλιαν Τάουμαν για να πιάση τη μυστηριώδη εκείνη γυναίκα, με την οποία και έταξείδευσε στην Εύρώπη.

Την άφησε κι' εκείνη για να έχη την Τάλα Μπιρέλ. Άν πιστέψουμε τα λόγια των κα- κοβελήτων της Γκάρμπο, λέγεται ότι μια μέρα όταν είδε τη φωτογραφία μιας ηθο- ποιού που έπαιζε στη Σουηδία, της τηλε- γράφησε: «Επιθυμώ να σάς γνωρίσω. Πή- τε πότε, πώς και ποιά ώρα μπορώ να σάς θρω».

Η άλλη, νομίζουσα ότι πρόκειται περί άστείου, της άρισε ραντεβού σ' ένα καφε- νείο της Στοκχόλμης. Η Γκάρμπο όμως μόλις έλαβε την άπάντησι, μαρκαρήσε για την Σουηδία και ήταν συνεπής στο ραντεβού που της δώσανε...

Η Έλιζα Λάντι στην ανανέωσι του συμ- βολαίου της, άγοράσε άλλα δύο λαγωνι- κά σκυλιά.

Οι δικοί της της είπαν ότι δέν έκανε κα- λά ν' άγοράση κι' άλλα λεβριέ. Τότε εκεί- νη τά άντηλλάξε και πήρε δύο δανέζικα.

Κι' αυτά, όπως είπαμε εί- ναι έαν τα πρόγματα πάνε...

Καλά, όταν ανανεωθή το συμβόλαιό τους και εξασφαλίσουνε τουλάχιστον τον ίδιο μισθό από ό,τι είχανε.

Όταν τουναντίον το συμβόλαιο δέν ά- νανεωθή ή ανανεωθή με όρους όχι ευνοϊ- κούς, τότε οι ηθοποιοί άντί να άγοράσουν σκέπτονται τί να πουλήσουν για να συν- τηρηθούν τα δημιουργημένα έξοδα.

Ένας μεγάλος μισθός προϋποθέτει με- γάλα έξοδα, προϋποθέτει πληρωμές και δαπάνες άνάλογες με τις εισπράξεις.

Φαντασθείτε λοιπόν για μια στιγμή ό- τι εκεί που έχομε καλοσυνηθείσι σε μια άρισμένη ζωή με τά έξοδα που έχομε ύ- πολογίσει, μάς κόβονται οι εισπράξεις.

Τότε τίθεται το δίλημμα, θα κρατή- σουν την ίδια ζωή ή θα την αλλάξουν.

Πολύ σπάνια συνεχίζουν την ίδια ζωή. Και γι' αυτό συνήθως προφασίζόμενοι τα ξεϊδι φεύγουν σε μέρη όπου περνούν με άποτραβηγμένη, άνέξοδη ζωή, περιμένο- τας μια καινούργια ημέρα χαράς, που θ' τους τη φέρη ένα τηλεγράφημα ή έ- ν γραμμα.

Δυστυχώς όμως αυτά όλα είναι έλπίδι- και συμπεράσματα, τά όποια δέν μπο- ρούν να προεξοφλήσουν και πάλιν την έ- ζωία των αστέρων και να τους θγαλου- μέσα από την άμμηανία.

Η πιο θλιβερή και τραγική όψη τη- ζωής των αστέρων θρίσκειται σε κείνου- που έλπίζοντας σε μια συνεχή απόλαυ- της εύτυχίας τους δέν σκέφτηκαν πο- την τραγική αύριο.

Πόσοι δέν άντίκρισαν πολλές παλη- δόξες να φορούν διαρκώς τά παλιά του- ρούχα του θεστιαρίου, και να μπαλάνο- διαρκώς τά ξεσχισμένα τους παπούτσι- α. Ποιός δέν θυμάται ένα πολύ γνωσ- κινηματογραφικό άστέρι, ο όποιος γυ- ρει με τά παλιά διαρκώς ρούχα του κ' τις τσέπες φουσκωμένες;

Πλησιάζει τους νέους, τις νέες δι- ξες μ' ένα πικρό χαμόγελο κ' τους ρωτά: —Μιά καρμελίτσα; Βγάζει από την τσέπη το- και τους προσφέρει.

—Είπε πολύ ωραίες ξέρετε. Και πολύ φτηνές. Μπο- ρει να σάς συστήσω τον προ- μηθευτή μου.

Είπε κι' αυτός ένα τρόπο να μην ξεφυ- λίζεται το επάγγελ- το καλλιτέχνη.

Παίρνει δηθεν τ παραγγελία να την πα- ραδώσει φιλικά σ' τον προμηθευτή του, ενώ τη φτιάνει ο ίδιος κ' τη στέλνει μ' ένα πα- ρακαταβόλι στο σπίτι του.

Η δυστυχία έχει πλη- ημώσει το Χόλλυγουντ και οι άνθρωποι της χνης έχουν καταστή- σαι κουρέλια της συμφο- ράς τους.

Ερείπια ψυχικά, ερείπια ο- ματικά τριγυρνούν στους δ- μους, θύματα της τέχνης και του Χόλλυγουντ.

Έχει συστήθι έσχάτως και κάποι- ο σύλλογος προστασίας των άνέρ- γων ηθοποιών. Τό ταμείο των τροφοδοτεί- τλους άπό τους εργαζομένους ηθο- πούς. Άλλά όσα κι' άν έχη τό Ταμείο, δέν μπορεί ποτέ να έπαρκέση στο πλήθος των δυστυχισμένων του Χόλλυγουντ.

★

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Όταν μιλούν για τη Τζόαν Κ- ρουφορντ, κανείς δέν μπορεί να πη για την τίποτα.

Μά ούτε και εκείνος που την μακι- ρει, ο όποιος έχει στα χέρια του θημερινώς το πρόσωπό της και τό με- θάλλει αναλόγως με τους διαφόρους λους που άναλαμβάνει να παίξη.

Μήπως λένε ίσως: Είπε ένας τύπος; Ούτ' αυτό.

Άν αντιπροσώπευε ένα δικό της τ- τότε θα είχε δλόκληρη λεγεώνα θαυμαστών άντρας, οι όποιοι θα την νηγούσαν για τις γάμπες της ή για πρόσωπό της.

Τουναντίον, οι θαυμαστές της Κ- ρουφορντ παραμένουν θαυμαστές της την λατερεύουν ως ηθοποιό.

Τό δημολογούν εκατοντάδες γράμ- μα προερχόμενα από άρσενικούς, από δια- ρα μέρη του κόσμου και τά όποια μιλούν καθόλου για έρωτα.

Τότε τίθεται το δίλημμα, θα κρατή- σουν την ίδια ζωή ή θα την αλλάξουν.

Πολύ σπάνια συνεχίζουν την ίδια ζωή. Και γι' αυτό συνήθως προφασίζόμενοι τα ξεϊδι φεύγουν σε μέρη όπου περνούν με άποτραβηγμένη, άνέξοδη ζωή, περιμένο- τας μια καινούργια ημέρα χαράς, που θ' τους τη φέρη ένα τηλεγράφημα ή έ- ν γραμμα.

Δυστυχώς όμως αυτά όλα είναι έλπίδι- και συμπεράσματα, τά όποια δέν μπο- ρούν να προεξοφλήσουν και πάλιν την έ- ζωία των αστέρων και να τους θγαλου- μέσα από την άμμηανία.

Η πιο θλιβερή και τραγική όψη τη- ζωής των αστέρων θρίσκειται σε κείνου- που έλπίζοντας σε μια συνεχή απόλαυ- της εύτυχίας τους δέν σκέφτηκαν πο- την τραγική αύριο.

Πόσοι δέν άντίκρισαν πολλές παλη- δόξες να φορούν διαρκώς τά παλιά του- ρούχα του θεστιαρίου, και να μπαλάνο- διαρκώς τά ξεσχισμένα τους παπούτσι- α. Ποιός δέν θυμάται ένα πολύ γνωσ- κινηματογραφικό άστέρι, ο όποιος γυ- ρει με τά παλιά διαρκώς ρούχα του κ' τις τσέπες φουσκωμένες;

Πλησιάζει τους νέους, τις νέες δι- ξες μ' ένα πικρό χαμόγελο κ' τους ρωτά: —Μιά καρμελίτσα; Βγάζει από την τσέπη το- και τους προσφέρει.

—Είπε πολύ ωραίες ξέρετε. Και πολύ φτηνές. Μπο- ρει να σάς συστήσω τον προ- μηθευτή μου.

Είπε κι' αυτός ένα τρόπο να μην ξεφυ- λίζεται το επάγγελ- το καλλιτέχνη.

Παίρνει δηθεν τ παραγγελία να την πα- ραδώσει φιλικά σ' τον προμηθευτή του, ενώ τη φτιάνει ο ίδιος κ' τη στέλνει μ' ένα πα- ρακαταβόλι στο σπίτι του.

Η δυστυχία έχει πλη- ημώσει το Χόλλυγουντ και οι άνθρωποι της χνης έχουν καταστή- σαι κουρέλια της συμφο- ράς τους.

Ερείπια ψυχικά, ερείπια ο- ματικά τριγυρνούν στους δ- μους, θύματα της τέχνης και του Χόλλυγουντ.

Έχει συστήθι έσχάτως και κάποι- ο σύλλογος προστασίας των άνέρ- γων ηθοποιών. Τό ταμείο των τροφοδοτεί- τλους άπό τους εργαζομένους ηθο- πούς. Άλλά όσα κι' άν έχη τό Ταμείο, δέν μπορεί ποτέ να έπαρκέση στο πλήθος των δυστυχισμένων του Χόλλυγουντ.

★

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Όταν μιλούν για τη Τζόαν Κ- ρουφορντ, κανείς δέν μπορεί να πη για την τίποτα.

Μά ούτε και εκείνος που την μακι- ρει, ο όποιος έχει στα χέρια του θημερινώς το πρόσωπό της και τό με- θάλλει αναλόγως με τους διαφόρους λους που άναλαμβάνει να παίξη.

Μήπως λένε ίσως: Είπε ένας τύπος; Ούτ' αυτό.

Άν αντιπροσώπευε ένα δικό της τ- τότε θα είχε δλόκληρη λεγεώνα θαυμαστών άντρας, οι όποιοι θα την νηγούσαν για τις γάμπες της ή για πρόσωπό της.

Τουναντίον, οι θαυμαστές της Κ- ρουφορντ παραμένουν θαυμαστές της την λατερεύουν ως ηθοποιό.

Τό δημολογούν εκατοντάδες γράμ- μα προερχόμενα από άρσενικούς, από δια- ρα μέρη του κόσμου και τά όποια μιλούν καθόλου για έρωτα.

Τότε τίθεται το δίλημμα, θα κρατή- σουν την ίδια ζωή ή θα την αλλάξουν.

Πολύ σπάνια συνεχίζουν την ίδια ζωή. Και γι' αυτό συνήθως προφασίζόμενοι τα ξεϊδι φεύγουν σε μέρη όπου περνούν με άποτραβηγμένη, άνέξοδη ζωή, περιμένο- τας μια καινούργια ημέρα χαράς, που θ' τους τη φέρη ένα τηλεγράφημα ή έ- ν γραμμα.

Δυστυχώς όμως αυτά όλα είναι έλπίδι- και συμπεράσματα, τά όποια δέν μπο- ρούν να προεξοφλήσουν και πάλιν την έ- ζωία των αστέρων και να τους θγαλου- μέσα από την άμμηανία.

Η πιο θλιβερή και τραγική όψη τη- ζωής των αστέρων θρίσκειται σε κείνου- που έλπίζοντας σε μια συνεχή απόλαυ- της εύτυχίας τους δέν σκέφτηκαν πο- την τραγική αύριο.

Πόσοι δέν άντίκρισαν πολλές παλη- δόξες να φορούν διαρκώς τά παλιά του- ρούχα του θεστιαρίου, και να μπαλάνο- διαρκώς τά ξεσχισμένα τους παπούτσι- α. Ποιός δέν θυμάται ένα πολύ γνωσ- κινηματογραφικό άστέρι, ο όποιος γυ- ρει με τά παλιά διαρκώς ρούχα του κ' τις τσέπες φουσκωμένες;

Πλησιάζει τους νέους, τις νέες δι- ξες μ' ένα πικρό χαμόγελο κ' τους ρωτά: —Μιά καρμελίτσα; Βγάζει από την τσέπη το- και τους προσφέρει.

—Είπε πολύ ωραίες ξέρετε. Και πολύ φτηνές. Μπο- ρει να σάς συστήσω τον προ- μηθευτή μου.

Είπε κι' αυτός ένα τρόπο να μην ξεφυ- λίζεται το επάγγελ- το καλλιτέχνη.

Παίρνει δηθεν τ παραγγελία να την πα- ραδώσει φιλικά σ' τον προμηθευτή του, ενώ τη φτιάνει ο ίδιος κ' τη στέλνει μ' ένα πα- ρακαταβόλι στο σπίτι του.

Η δυστυχία έχει πλη- ημώσει το Χόλλυγουντ και οι άνθρωποι της χνης έχουν καταστή- σαι κουρέλια της συμφο- ράς τους.

Ερείπια ψυχικά, ερείπια ο- ματικά τριγυρνούν στους δ- μους, θύματα της τέχνης και του Χόλλυγουντ.

Έχει συστήθι έσχάτως και κάποι- ο σύλλογος προστασίας των άνέρ- γων ηθοποιών. Τό ταμείο των τροφοδοτεί- τλους άπό τους εργαζομένους ηθο- πούς. Άλλά όσα κι' άν έχη τό Ταμείο, δέν μπορεί ποτέ να έπαρκέση στο πλήθος των δυστυχισμένων του Χόλλυγουντ.

★

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Όταν μιλούν για τη Τζόαν Κ- ρουφορντ, κανείς δέν μπορεί να πη για την τίποτα.

Μά ούτε και εκείνος που την μακι- ρει, ο όποιος έχει στα χέρια του θημερινώς το πρόσωπό της και τό με- θάλλει αναλόγως με τους διαφόρους λους που άναλαμβάνει να παίξη.

Μήπως λένε ίσως: Είπε ένας τύπος; Ούτ' αυτό.

Άν αντιπροσώπευε ένα δικό της τ- τότε θα είχε δλόκληρη λεγεώνα θαυμαστών άντρας, οι όποιοι θα την νηγούσαν για τις γάμπες της ή για πρόσωπό της.

Τουναντίον, οι θαυμαστές της Κ- ρουφορντ παραμένουν θαυμαστές της την λατερεύουν ως ηθοποιό.

Τό δημολογούν εκατοντάδες γράμ- μα προερχόμενα από άρσενικούς, από δια- ρα μέρη του κόσμου και τά όποια μιλούν καθόλου για έρωτα.

Τότε τίθεται το δίλημμα, θα κρατή- σουν την ίδια ζωή ή θα την αλλάξουν.

Πολύ σπάνια συνεχίζουν την ίδια ζωή. Και γι' αυτό συνήθως προφασίζόμενοι τα ξεϊδι φεύγουν σε μέρη όπου περνούν με άποτραβηγμένη, άνέξοδη ζωή, περιμένο- τας μια καινούργια ημέρα χαράς, που θ' τους τη φέρη ένα τηλεγράφημα ή έ- ν γραμμα.

Δυστυχώς όμως αυτά όλα είναι έλπίδι- και συμπεράσματα, τά όποια δέν μπο- ρούν να προεξοφλήσουν και πάλιν την έ- ζωία των αστέρων και να τους θγαλου- μέσα από την άμμηανία.

Η πιο θλιβερή και τραγική όψη τη- ζωής των αστέρων θρίσκειται σε κείνου- που έλπίζοντας σε μια συνεχή απόλαυ- της εύτυχίας τους δέν σκέφτηκαν πο- την τραγική αύριο.

Πόσοι δέν άντίκρισαν πολλές παλη- δόξες να φορούν διαρκώς τά παλιά του- ρούχα του θεστιαρίου, και να μπαλάνο- διαρκώς τά ξεσχισμένα τους παπούτσι- α. Ποιός δέν θυμάται ένα πολύ γνωσ- κινηματογραφικό άστέρι, ο όποιος γυ- ρει με τά παλιά διαρκώς ρούχα του κ' τις τσέπες φουσκωμένες;

Πλησιάζει τους νέους, τις νέες δι- ξες μ' ένα πικρό χαμόγελο κ' τους ρωτά: —Μιά καρμελίτσα; Βγάζει από την τσέπη το- και τους προσφέρει.

—Είπε πολύ ωραίες ξέρετε. Και πολύ φτηνές. Μπο- ρει να σάς συστήσω τον προ- μηθευτή μου.

Είπε κι' αυτός ένα τρόπο να μην ξεφυ- λίζεται το επάγγελ- το καλλιτέχνη.

Παίρνει δηθεν τ παραγγελία να την πα- ραδώσει φιλικά σ' τον προμηθευτή του, ενώ τη φτιάνει ο ίδιος κ' τη στέλνει μ' ένα πα- ρακαταβόλι στο σπίτι του.

Η δυστυχία έχει πλη- ημώσει το Χόλλυγουντ και οι άνθρωποι της χνης έχουν καταστή- σαι κουρέλια της συμφο- ράς τους.

Ερείπια ψυχικά, ερείπια ο- ματικά τριγυρνούν στους δ- μους, θύματα της τέχνης και του Χόλλυγουντ.

Έχει συστήθι έσχάτως και κάποι- ο σύλλογος προστασίας των άνέρ- γων ηθοποιών. Τό ταμείο των τροφοδοτεί- τλους άπό τους εργαζομένους ηθο- πούς. Άλλά όσα κι' άν έχη τό Ταμείο, δέν μπορεί ποτέ να έπαρκέση στο πλήθος των δυστυχισμένων του Χόλλυγουντ.

★

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Όταν μιλούν για τη Τζόαν Κ- ρουφορντ, κανείς δέν μπορεί να πη για την τίποτα.

Μά ούτε και εκείνος που την μακι- ρει, ο όποιος έχει στα χέρια του θημερινώς το πρόσωπό της και τό με- θάλλει αναλόγως με τους διαφόρους λους που άναλαμβάνει να παίξη.

Μήπως λένε ίσως: Είπε ένας τύπος; Ούτ' αυτό.

Άν αντιπροσώπευε ένα δικό της τ- τότε θα είχε δλόκληρη λεγεώνα θαυμαστών άντρας, οι όποιοι θα την νηγούσαν για τις γάμπες της ή για πρόσωπό της.

Τουναντίον, οι θαυμαστές της Κ- ρουφορντ παραμένουν θαυμαστές της την λατερεύουν ως ηθοποιό.

Τό δημολογούν εκατοντάδες γράμ- μα προερχόμενα από άρσενικούς, από δια- ρα μέρη του κόσμου και τά όποια μιλούν καθόλου για έρωτα.

Τότε τίθεται το δίλημμα, θα κρατή- σουν την ίδια ζωή ή θα την αλλάξουν.

Πολύ σπάνια συνεχίζουν την ίδια ζωή. Και γι' αυτό συνήθως προφασίζόμενοι τα ξεϊδι φεύγουν σε μέρη όπου περνούν με άποτραβηγμένη, άνέξοδη ζωή, περιμένο- τας μια καινούργια ημέρα χαράς, που θ' τους τη φέρη ένα τηλεγράφημα ή έ- ν γραμμα.

Δυστυχώς όμως αυτά όλα είναι έλπίδι- και συμπεράσματα, τά όποια δέν μπο- ρούν να προεξοφλήσουν και πάλιν την έ- ζωία των αστέρων και να τους θγαλου- μέσα από την άμμηανία.

Η πιο θλιβερή και τραγική όψη τη- ζωής των αστέρων θρίσκειται σε κείνου- που έλπίζοντας σε μια συνεχή απόλαυ- της εύτυχίας τους δέν σκέφτηκαν πο- την τραγική αύριο.

Πόσοι δέν άντίκρισαν πολλές παλη- δόξες να φορούν διαρκώς τά παλιά του- ρούχα του θεστιαρίου, και να μπαλάνο- διαρκώς τά ξεσχισμένα τους παπούτσι- α. Ποιός δέν θυμάται ένα πολύ γνωσ- κινηματογραφικό άστέρι, ο όποιος γυ- ρει με τά παλιά διαρκώς ρούχα του κ' τις τσέπες φουσκωμένες;

Πλησιάζει τους νέους, τις νέες δι- ξες μ' ένα πικρό χαμόγελο κ' τους ρωτά: —Μιά καρμελίτσα; Βγάζει από την τσέπη το- και τους προσφέρει.

—Είπε πολύ ωραίες ξέρετε. Και πολύ φτηνές. Μπο- ρει να σάς συστήσω τον προ- μηθευτή μου.

Είπε κι' αυτός ένα τρόπο να μην ξεφυ- λίζεται το επάγγελ- το καλλιτέχνη.

Παίρνει δηθεν τ παραγγελία να την πα- ραδώσει φιλικά σ' τον προμηθευτή του, ενώ τη φτιάνει ο ίδιος κ' τη στέλνει μ' ένα πα- ρακαταβόλι στο σπίτι του.

Η δυστυχία έχει πλη- ημώσει το Χόλλυγουντ και οι άνθρωποι της χνης έχουν καταστή- σαι κουρέλια της συμφο- ράς τους.

Ερείπια ψυχικά, ερείπια ο- ματικά τριγυρνούν στους δ- μους, θύματα της τέχνης και του Χόλλυγουντ.

Έχει συστήθι έσχάτως και κάποι- ο σύλλογος προστασίας των άνέρ- γων ηθοποιών. Τό ταμείο των τροφοδοτεί- τλους άπό τους εργαζομένους ηθο- πούς. Άλλά όσα κι' άν έχη τό Ταμείο, δέν μπορεί ποτέ να έπαρκέση στο πλήθος των δυστυχισμένων του Χόλλυγουντ.

★

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Όταν μιλούν για τη Τζόαν Κ- ρουφορντ, κανείς δέν μπορεί να πη για την τίποτα.

Μά ούτε και εκείνος που την μακι- ρει, ο όποιος έχει στα χέρια του θημερινώς το πρόσωπό της και τό με- θάλλει αναλόγως με τους διαφόρους λους που άναλαμβάνει να παίξη.

Μήπως λένε ίσως: Είπε ένας τύπος; Ούτ' αυτό.

Άν αντιπροσώπευε ένα δικό της τ- τότε θα είχε δλόκληρη λεγεώνα θαυμαστών άντρας, οι όποιοι θα την νηγούσαν για τις γάμπες της ή για πρόσωπό της.

Τουναντίον, οι θαυμαστές της Κ- ρουφορντ παραμένουν θαυμαστές της την λατερεύουν ως ηθοποιό.

Τό δημολογούν εκατοντάδες γράμ- μα προερχόμενα από άρσενικούς, από δια- ρα μέρη του κόσμου και τά όποια μιλούν καθόλου για έρωτα.

Τότε τίθεται το δίλημμα, θα κρατή- σουν την ίδια ζωή ή θα την αλλάξουν.

Πολύ σπάνια συνεχίζουν την ίδια ζωή. Και γι' αυτό συνήθως προφασίζόμενοι τα ξεϊδι φεύγουν σε μέρη όπου περνούν με άποτραβηγμένη, άνέξοδη ζωή, περιμένο- τας μια καινούργια ημέρα χαράς, που θ' τους τη φέρη ένα τηλεγράφημα ή έ- ν γραμμα.

Δυστυχώς όμως αυτά όλα είναι έλπίδι- και συμπεράσματα, τά όποια δέν μπο- ρούν να προεξοφλήσουν και πάλιν την έ- ζωία των αστέρων και να τους θγαλου- μέσα από την άμμηανία.

Η πιο θλιβερή και τραγική όψη τη- ζωής των αστέρων θρίσκειται σε κείνου- που έλπίζοντας σε μια συνεχή απόλαυ- της εύτυχίας τους δέν σκέφτηκαν πο- την τραγική αύριο.

Πόσοι δέν άντίκρισαν πολλές παλη- δόξες να φορούν διαρκώς τά παλιά του- ρούχα του θεστιαρίου, και να μπαλάνο- διαρκώς τά ξεσχισμένα τους παπούτσι- α. Ποιός δέν θυμάται ένα πολύ γνωσ- κινηματογραφικό άστέρι, ο όποιος γυ- ρει με τά παλιά διαρκώς ρούχα του κ' τις τσέπες φουσκωμένες;

Πλησιάζει τους νέους, τις νέες δι- ξες μ' ένα πικρό χαμόγελο κ' τους ρωτά: —Μιά καρμελίτσα; Βγάζει από την τσέπη το- και τους προσφέρει.

—Είπε πολύ ωραίες ξέρετε. Και πολύ φτηνές. Μπο- ρει να σάς συστήσω τον προ- μηθευτή μου.

Είπε κι' αυτός ένα τρόπο να μην ξεφυ- λίζεται το επάγγελ- το καλλιτέχνη.

Παίρνει δηθεν τ παραγγελία να την πα- ραδώσει φιλικά σ' τον προμηθευτή του, ενώ τη φτιάνει ο ίδιος κ' τη στέλνει μ' ένα πα- ρακαταβόλι στο σπίτι του.

Η δυστυχία έχει πλη- ημώσει το Χόλλυγουντ και οι άνθρωποι της χνης έχουν καταστή- σαι κουρέλια της συμφο- ράς τους.

Ερείπια ψυχικά, ερείπια ο- ματικά τριγυρνούν στους δ- μους, θύματα της τέχνης και του Χόλλυγουντ.

Έχει συστήθι έσχάτως και κάποι- ο σύλλογος προστασίας των άνέρ- γων ηθοποιών. Τό ταμείο των τροφοδοτεί- τλους άπό τους εργαζομένους ηθο- πούς. Άλλά όσα κι' άν έχη τό Ταμείο, δέν μπορεί ποτέ να έπαρκέση στο πλήθος των δυστυχισμένων του Χόλλυγουντ.

★

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Όταν μιλούν για τη Τζόαν Κ- ρουφορντ, κανείς δέν μπορεί να πη για την τίποτα.

Μά ούτε και εκείνος που την μακι- ρει, ο όποιος έχει στα χέρια του θημερινώς το πρόσωπό της και τό με- θάλλει αναλόγως με τους διαφόρους λους που άναλαμβάνει να παίξη.

Μήπως λένε ίσως: Είπε ένας τύπος; Ούτ' αυτό.

Άν αντιπροσώπευε ένα δικό της τ- τότε θα είχε δλόκληρη λεγεώνα θαυμαστών άντρας, οι όποιοι θα την νηγούσαν για τις γάμπες της ή για πρόσωπό της.

Τουναντίον, οι θαυμαστές της Κ- ρουφορντ παραμένουν θαυμαστές της την λατερεύουν ως ηθοποιό.

Τό δημολογούν εκατοντάδες γράμ- μα προερχόμενα από άρσενικούς, από δια- ρα μέρη του κόσμου και τά όποια μιλούν καθόλου για έρωτα.

Τότε τίθεται το δίλημμα, θα κρατή- σουν την ίδια ζωή ή θα την αλλάξουν.

Πολύ σπάνια συνεχίζουν την ίδια ζωή. Και γι' αυτό συνήθως προφασίζόμενοι τα ξεϊδι φεύγουν σε μέρη όπου περνούν με άποτραβηγμένη, άνέξοδη ζωή, περιμένο- τας μια καινούργια ημέρα χαράς, που θ' τους τη φέρη ένα τηλεγράφημα ή έ- ν γραμμα.

Δυστυχώς όμως

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΛΥΓΠΟΥΣΕ
ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

*Ήρθε και μου άνοιξε ο Τζέιμς Βέυ-
μουθ.

Εγώ ανέβηκα και είδα τη γυναίκα του
πνιγμένου.

*Ήταν ριγμένη μέσα στην άπελπισία
της.

Της έφριξα ένα ναρκωτικό μέσα σ' ένα
ζεστό και έπειτα από λίγο κοιμήθηκε.

Ο Σμιθ κάτω στο σαλόνι κάπνιζε δι-
αρκώς.

Εξώ, απόλυτη ήρεμία.

Η νύχτα προχωρούσε.

Ο Σμιθ θα είχε καπνίσει περί τις 10
ίπες.

Μια κουκουβάγια φώναζε τρεις φορές.

Οι τρεις κραυγές της κουκουβάγιας ή-
σαν ένα σύνθημα. Άλλά ποιόν μου ανήγ-
γελναν πώς έρχότανε; Βέβαια δεν ήξερα
τά σχέδια του φίλου μου Σμιθ.

Κανείς δεν έκινε από τη θέση του.

Από μακριά άκούστηκε ο χτύπος έ-
νός ρολογιού. Χτυπούσε μισή.

Ξάφνου η πόρτα έχτύπησε.

—Θεέ μου, μούγκρισε ο Βέυμουθ, χω-
ρίς να κουνηθεί από τη θέση του.

—Εμπρός, Πέτρε, είπε ο Σμιθ.

*Έτρεξε στην πόρτα και την άνοιξε
διάπλατα.

Κιτρίνισα. Μου φαίνεται μάλιστα πώς
έβγαλα μια κραυγή. Είχα τόσο πολύ
τρομάξει από ό,τι είδα στην πόρτα.

*Ένας αγριάνθρωπος με τα γένεια ά-
κατάστατα, τα χέρια σφιγμένα, τα μαλ-
λιά ανάκατα. Παρ' όλο το σκοτάδι, είδα
τα μάτια του να γυαλίζουν και τα δόντια
ν' ασπρίζουν.

Το άτομο αυτό άρχισε τότε να γελά.

*Ένα άπαίσιο γέλιο τρομέρο.

Πάγωσα. Ο Σμιθ άναψε το ηλεκτρικό
του φανάρη και φώτισε το πρόσωπο του
αγνώστου.

—Ο Τζών Βέυμουθ, φώναξε.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου, νόμισα
ότι θρискόμουνα μπροστά σ' ένα όν που
έπληρηχτο από τον άλλο κόσμο.

—Κρατήστε τον, Πετρί, πιάστε τον!
φώναξε ο αδελφός του.

*Ωρμήσαμε και τσακώσαμε αυτόν τον
άνθρωπο.

Μονάχα όταν τον έπιασα με τα δάχτυ-
λά μου, ένοιωσα ότι έπιασα πράγματι
σάρκα και όστά.

Άρχισε να αγριεύη, να άνθ'σεται, να
γηρεύη να μάς ξεφύγη. Το στόμα του ά-
φριζε, τα δόντια του τρίζανε.

*Ήταν το θυμό του Φου Μαντσου, ήταν
ο ζωντανός νεκρός, ήταν ο άστυνομικός
έπιθεωρητής Τζών Βέυμουθ, τον όποιο νο-
μίζαμε πνιγμένο στο ποτάμι.

Πέντε άνθρωποι, μαζί με τους δύο ά-
στυνομικούς προσπαθούσαμε ν' τον κά-
νωμε καλά και έν μπορούσαμε.

—Μία ένεσι, Πετρί.

*Έτρεξε γρήγορα και έφερα το θαλι-
τάκι μου.

Τον έκανα μία ένεσι και ήσυχασε. Τον
πληγιάσαμε σ' ένα κρεβάτι.

Είχαμε να κάνουμε μ' ένν τρελλό. *Ή-
ταν το έργο του Φου Μαντσου. Τον δέ-
σαμε λοιπόν καλά, έν περιπτώσει και ξυ-

πνούσε να μη μάς φύγη.

—Μπορεί να άναπαυθεί δύο ώρες;

—Και δέκα, άπάντησα.

—Τότε πάμε. Το έργο μας δεν έτελει-
ωσε, έχουμε κι' άλλα γι' αυτή τη νύχτα.

ΟΙ ΦΛΟΓΕΣ

*Έχω παρακολουθήσει πολλές φορές
τον Σμιθ στις έπιτυχίες του, αυτή την φο-
ρά όμως τον έθαύμασα.

Μπήκαμε σ' ένα αυτόκιντο και προ-
χωρήσαμε προς τους έρημους δρόμους
της Ίν Κόρτ. Μιλούσαμε για το σπίτι του
γηραιού καθηγητού Γένερ Μόντ.

Στην πόρτα του μεγάρου του μάς πε-
ρίμεναν δύο άστυνομικοί.

—Συλλάβαμε τον καθηγητή Μόντ τη
στιγμή που έμπαινε σπίτι του. Δεν μάς εί-
πε τίποτα. Έλπίζω να μην κάνουμε κανένα
λάθος.

—Το έλπίζω κι' εγώ.

Περάσαμε το διάδρομο. Ο Σμιθ πλη-
σίασε το γέρο καθηγητή και με μια άπο-
τομη κίνηση, τράβηξε τα γένειά του, τα
λευκά μαλλιά του, τα γυαλιά του.

Κάτω από όλα αυτά θρискότανε ο Φου
Μαντσου.

—Τι τον κάνετε τον καθηγητή Μόντ;
ρώτησε ο Σμιθ.

—Είνε αιχμάλωτος στην Κίνα, είπεν
άφοβα ο Φου Μαντσου.

Πέρασε πολλή ώρα και ο Σμιθ δεν έ-
παυσε μια άπόφασι.

—Τι πρέπει να κάνουμε; ρώτησε ένας
άστυνομικός έπιθεωρητής.

—Να μάς άφήσετε μόνους. Έμένα, τον
δόκτορα Πετρί και τον αιχμάλωτο.

Και όταν άπεσύρθησαν όλοι, ο Σμιθ
τόν έρώτησε:

—Μπορείς να γιατρέψεις τον Βέυ-
μουθ; Δεν μπορώ να σάς σώσω από την
κρεμάλα, δεν θα το έκανα και άν μπο-
ρούσα, αλλά...

Ο Φου Μαντσου τον κύτταζε προσεκτι-
κά:

—Σας καταλεθαίνω, κύριε Σμιθ. Πρέ-
πει να με πιστέψετε ότι θρискόμουνα έν ά-
μύνη. Πάντως υπάρχει κάποιο αντίδοτο.

—Πέστε το.

Ο Φου Μαντσου χαμογέλασε.

—Άδύνατον. Μονάχα εγώ μπορώ να
το φτιάσω. Τα μυστικά μου θα πεθάνουν
μαζί μου. Θα γιατρέψω το Βέυμουθ, άλ-
λά κανείς άλλος από μένα και το Βέυ-
μουθ δεν θα άνάρχη μέσα στο σπίτι.

Μπορείτε να μάς έχετε κυκλωμένους από
την άστυνομία. Τα έγγραφέα μου θρискου-
νται σε κείνο το κουτί. Φέρτε μου τον Βέυ-
μουθ έδώ.

Και σηκώθηκε επάνω:

—Ο Θεός των πατέρων μου μ' άκούει.

*Ορκίζομαι...

Ξημέρωνε, όταν κουβαλήσαμε τον τρελ-
λό Βέυμουθ σ' ένα άπόμερο σπιτάκι. Έ-
κει κλείσαμε και τον Φου Μαντσου. Το
σπίτι το κυκλώσαμε καλά και περιμένα-
με να γίνη το θαύμα.

Ο Φου Μαντσου άποσχέθηκε. Έπρεπε
να κάνη καλά τον Βέυμουθ.

Πέρασε μισή ώρα. Η καρδιά μου χτυ-
πούσε δυνατά. Η αγωνία μάς είχα πνι-
ξει. Τι θα γινότανε;

Ξάφνου η πόρτα άνοιξε. Στο κατώφλι
της μόνος έφάνηκε ο Βέυμουθ. Έτριβε

τα μάτια του, το κεφάλι του σαν να β-
νε μέσα από το θάνατο.

Μόλις μάς είδε, άνεφώνησε:

—Κύριε Σμιθ, δόκτωρ Πετρί!

Τη στιγμή εκείνη άκούσθηκε μια
μερή έκρηξη.

Άπό κάθε παράθυρο της έπαύλει-
βηκε και από μια φλογα.

—Γρήγορα, άκούσθηκε η φωνή
Σμιθ.

Ωρμήσαμε προς την κλειστή πόρτα
Τήν άνοίξαμε.

Μαύρος καπνός είχε πλημμυρίσει
στο σπίτι.

—Είνε υπερφυσικός, είπε κάποιος.
—Άκούστε! είπεν άλλος. Άκούστε!

*Όλα καigόντουσαν και όμως όλοι
πούσαμε. Μέσα από τις φλόγες άκού-
σθηκε μια δυνατή φωνή θρικήμδου. Τρα-
νόσαν κάποια άνατολίτικη μελωδία.

Οι φλόγες ύψωνοντο γύρω, τριγύ-
ρω. Τους πυροδέστες! φώναξε ο Σμιθ.

—Τους πυροδέστες! φώναξε ο Σμιθ.

Η έπαυλις έκάη μέχρι τα
Παρ' όλας τās έρεύνας μας δεν έβρι-
σκε ίχνος ανθρώπου.

Πού ήταν ο Φου Μαντσου; Έκεί;
Φυγε;

Ούτε ποντικός δεν μπορούσε να διαφ-
ανεί από την πυκνή ζώνη της άστυνομίας.

Μυστήριο.

*Έπειτα από μερικές ήμέρες ο έπι-
θεωρητής Βέυμουθ μάς έφερε ένα χαρτάκι
που έρχηκε μέσα στη τσέπη του.

—Σας παραδίδω το γράμμα, όπως
νε να το διαβάσετε και να το έξηγη-
σετε.

*Προς τους κ. κ. Νέουλαντ Σμιθ
δόκτορα Πετρί,

»Χαίρετέ! Έκλήθη παρ' Εκείνου,
πολλά σχέδια, τα όποια ήλπιζα να
λέσω έδώ, άπέτυχα. Έθελω να ξεχάσω
ποσα από όσα έκανα. Και άρχίζω
τόν έαυτό μου.

*Ήρθα από τη φωτιά που σιγανό-
α και θα έκραγη μια ήμέρα. Έπιστρέ-
ψα στη φωτιά. Μην άναζητήσετε τη στά-
ση μου. Είμαι ο κύριος των φλογών!
Χαίρετε!»

*Ήταν ένα γράμμα του Φου Μαντσου
που έγραφε ενός τρελλού ή η
ρωνεία ενός έπιστήμονος; Τίποτα
μπορώ να καθορίσω. Ίσως έλθη μια
μέρα που ένα νέο φως μάς φωτίσει
σκοτεινά μυστήρια των Κινέζων.

Έχω και κάτι άλλο προσωπικής
σεως να δώσω στο κοινό.

Να σας πώ τον άποχωρισμό μου
την Καραμανέ. Χωρίσαμε πάνω στο
πόρι που την έφερνε για την Αίγυπτο.

*Όταν κατεβήκαμε από το πλοίο, ε-
θα σας περιγράψω τα αισθήματά
*Αναφέρω άπλως τα λόγια του Σμιθ,
ταν με είδε σ' αυτά τα χάλια.

—Πετρί, άναχωρώ για τās Ίνδίας
καμμία δεκαπενταριά ήμέρες. Έχω
δικαίωμα να διακόψω το ταξίδι μου
στην Αίγυπτο. Τι θα έλεγες για ένα ταξείδι
στο Νείλο; Δεν είναι ή έποχή κατάλληλη
πάντως μου φαίνεται πώς θα σου
καλό!

Δέν είχε άδικο!

ΤΕΛΟΣ

Αποχαιρετιστήριο

Σ τους φίλους μ'...

Φίλοι μου μικροί σας προσκαλώ
στο στερνό με σας τουτο γιορτάσι..
Φεύγω... Με καλέσατε δειλό,
θα χαθώ στους κάμπους και τα δάση.

*Όλα έδώ δικά σας! Στο κρασί
τις φαρμακερές καρδιές ποτίσατε..
Πιές ου γελαστέ και πιές και ου
δακρυσιμένη φιλε και γλεντήσατε...

Πιές και ου, πολύγλωσσα φτέρα
π' άνοιξες μπροστά μου—πεταλούδα
και στερνή και πρώτη σου φορά
μούδωσες το φίλημα του Γιουδα!

Πιές και ου που έβρισκε λυτρωμό
στο συντροφικό μας το τραγούδι
κι' έσκαψες μπροστά μου το γκρεμό
σάπιας γής πιο σάπιο ου το ζουδί...

Κι' άπ' τους άλλους πιο τρανή όλιστή
κι' ύπουλε στα μάτια καβαλλάρη
πούδες μοναχά τών χαριστή
κι' άπλωσες το χέρι σου να πάρη...

Κι' άπ' τους άλλους πιο μικρούλη έσι
που ή καρδιά μου σούχε στήσι εικόνα
και που τώρα έχτρο της σε μισεί
όσο σ' άγαπούσα' έναν χειμώνα,

και που της έστέρησες το φως
διδοντας την πέτρινη καρδιά σου,
τόν πικρών πικρέ και μοναχός
γέλασες γι' αυτή την προσφορά σου!...

Φίλοι μου μικροί σας προσκαλώ
στο στερνό γιορτάσι μου γλεντήσατε..
Φεύγω κι' ούτε κλαίω κι' ουδέ γελάω..
Άλλαν τις καρδιές πικρές ποτίσατε!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΛΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τραγουδάκι

Άλμπουν άπόψε τα ματάκια σου
σαν άστρα στον αϊθέρα,
Παίζουν άπόψε τα χειλάκια σου
σαν ρόδα στον αέρα.

Στόλισες μ' άνθη τα μαλάκια σου
κι' έγειρες στην ποδιά μου,
Κ' είπα—ροδόλακη ή άνοιξις—
είνε στην άγκαλιά μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ξεφύλλιζα

Ξεφύλλιζα κάποιο δειλό
σαν να ζητούσα κάτι τι
στον περσινό μου το έιο
και μέσ' της νύχτας τη σιωπή.

Και σ' άεσφνα χωρίς να θέλω
και δίγας τίποτε να πώ
δυσάκρια πέσαν στην σελίδα
που μούχες γράφει, σ' άγαπώ.

Θ. ΘΕΟΧΑΡΑΤΟΣ

Η μοναξιά

*Η σιγαλιά λαλίστατα μέσ' στην ψυχή
ιστορούσε με σιγανό καμπάνισμα
την άφαστη μου όδον..
Κι' ή πονεμένη μου καρδιά
στη μοναξιά γενομένη
πνιγμένη από την άσωση της φύσης
τη γαλήνη...

Γά εφγαράκι στο γυαλό το έξω
δαντανακλόσε κάποιου μου
ονείρου, νύκτορας τριγύρω
με σσηνή των δέντρων τα ξερόκορμα..
Στη νύχτα που σιω-
πούσε (πούσε)
θουβά πληθαίνον κλάματα
κι' όλοι οι μικροί μου (οί θρήνοι)...

Εωθιές, τα δέντρα, της νυχτιδας,
τόν μαρσολό μου (καίαν)
τάσπρα με τσχοστρέμματα
τόν πικράμο μου λέγαν
κι' όλη ή ψυχή μου ήταν
θουβή άπ' το πικρό μα-
(ράκι)...

Κι' έμοιαζε τόσο ή σιγαλιά
με τη θλιβή καρδιά μου
μόνοτις κι' άχρόφατη
σαν τούρανο τ' άλάσι:
σαν τούρανο που έκλαιγε,
μ' έμε, τη δυστυχία
(μου)!

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

Φθάνοντας στη δόξα!

Γεννήθηκε ένα πρωινό!... Δύο μικρά
φωτεινά ματάκια άνοιξαν,
κούταξαν τριγύρω με περιέργεια,
άντικρύζοντας τη ζωή...
στα δυο κοραλίνια του χει-
λακία ζωγραφίστηκε ένα
χαμόγελο. Άλλοίμονον ό-
μως!... Αυτό θάταν το στερνό
χαμόγελο, γιατί στο
παχούλο σωματάκι του
δύο-τρείς θουλίτσες κοκκίνο-
πές φάνηκαν που λιγοστά
πλήθηναν ίσασε που γέ-
μισε όλόκληρο το σωματάκι.
Κάθε κοκκινίλα φανέ-
ρνε ένα όλόκληρο ιστορικό
σταθμό στη ζωή...
Άρχισε το μαρτύριο που
δέν μπορούσε ακόμη να το
καταλάβη... Άρχισαν τα
δάσανα της ζωής...

Τα ματάκια του τα λαμπερά
σκούρπιασαν και δύο
μαργαριταρένια δάκρυα
έβρεξαν τα θιλάρα του...
Κύτταξε τη κουδουνίστρα
που κρατούσε για το
παιχνίδι. Άπό τότε στέρεψε
κάθε ελπίδα και τα δυο
του μικρά γεράκια τ' άκού-
μπησε πάνω στις θούλες,
λές κι' ήθελε να σταματήσει
το κακό, λές κι' είχε
νιώσει το Γολγοθά που
έμελλε ν' άνεβη.

*Όσον άν χτύπαγε τα μικρά
του πόδια, όσον κι' άν
τα μάτια του στέρεβαν άπ' τα
δάκρυα, ή μαυρο-
φορεμένη γυναικία είχε
φύγει άσυγκίνητη πετών-
τας πίσω της το σταυρό,
τόν άσπρη και τις τούες
μικρούς όμους του, το
σταυρό πουβελε να σηκώση
ήταν ακόμη μεγάλανε
για να άνεβη το δρόμο
της δόξας.

*Άλήθεια τί δρόμος
άτέλειωτος και μαρτυρικός!
Κι' όμως άπεράσιος να
τόν άνεβη... Ήξερε πώς
θα πονέη, πώς δεν θα
βύρη την ελπίδα
άλλοιότατα!

*Όσα εμπόδια κι' άν του
παρουσιάστηκαν, όσες
άδωστές άν του έφεραν
αυτές τις θούλες, άσυ-
κίνητο για όλα αυτά
προχωρούσε, άνέβαινε
αυτόν τον γολγοθά της
ζωής για να φτάση στο
τέλος.

Έσκίπυσε τη νύχτα
μοναχό του... Ο σταυρός
του φαίνονταν άσχημος...
Τα πόδια του ήταν
έξοκράστα μα ή ψυχή του
ήταν θειάρα, δεν ήξερε
πότε θα άντικρύζε το
φάσμα της δόξας του.

Πέρασε λαγκάδια, θούνα
όπου έβρισκε τελειω-
τικά ένα σταυρόβριμ. Σταμάτησε.
Κύτταξε τριγύ-
ρω. Το φορτίο του σταυρού
άρχισε να γίνετα πιο
θεωρότερο. Ποιά δρόμο
θα πάρω; σκέφθηκε.
Άπ' έδώ είνε άδυσσος, άπ'
έκει πιο σκοτεινισμέ-
να, στο χάος... Θα πάρω
το μεσαίο το πιο φωτει-
νότερο, ίσως με θγάλει
στο ποτήρι σημαδάκι...

*Άρχισε πάλι να περπατά...
ή "χι" του ήταν πιο
άνακουφισμένη, άλλα τα
πόδια του κουράστηκαν.
Το ξανθό του κεφαλάκι
τόρα πιά έχει άσπρίσει,
είχαν δέ περάσει τόσα
χρόνια. Γέρασε ο δόλιος
άνεβαινοντας αυτό το
δρόμο.

Τα πονεμένα μάτια
έλαμψαν για μια στιγμή
όταν στο φανάρι του
δρόμου άντικρύσε ένα
άστρο: το άστρο της
δόξας του!

*Έφθασα επί τέλους!...
ψιθύρισε και γέροντας
το κάτασπρο κεφαλάκι
του ξεψύχισε άπ' την
μ' γάλη του κουράσι!...

ΚΟΥΛΑ ΣΑΡΔΕΛΙΑΝΟΥ

Το στερνό μου άντίο»

...Σας είδα, σας άντικρύσα
ύστερα από είκοσι
γλυκούς Μαΐους
προσμονής και σας
δέχθηκα στην
άγκαλιά μου, με μια
άπεραντη νουσταλγική
άγάπη. Είκοσι όλόκληρα
χρόνια σας ζήτοθα
όποιοι-να μέσ' στους
αϊθέρες, μέσ' σ' άγανή
πελάγη του άπειρου,
μέσ' στις πολυπόδες
μεγαλοουλιές, μέσ' στη
μοναξιά και γαλήνη των
άπομακρυν δαν-
τελώνων άκρογυλιών,
όσε ζήτοθα παντού με
τά ανάλαφρα φτέρα της
νιότης. Είκοσι όλόκληρα
χρόνια γεμάτα από
γλυκούς χυμούς
έθους και έλπίδων και
σας έβρικα και σας
γνώρισα μέσ' στην
άγκαλιά της δροσερής
ερωτιάρας θαλάσσιας
αόρας... που
σας φίλαγε τόσο
στοργικά!...

Στην έβραντα ενός
έλικου καραβιού, πάνω
στα παιχνιδιάρικα
αφροετολισμένα
καματάκια της
πενταάλανης
θαλάσσιας συναντή-
σασαμε κι' οι μα-
τιές μιλήσαμε
λόγια φλογερή, αιώνας
άγάπης... Θυμάσαι!...
το λεπτό ροζουπό
δερμάκι που μάς
νονούριε τα χρυσαφένια
άστέρια μας και μάς
τραβούσε τη
ονειροπαρήνη
σκημή μας μαζί
του σε ά-
λαργινές στερρές,
ήταν ο μοναδικός
άγγελος της
άγάπης μας...
του έρωτα μας
ποτών τόσο
άβολος!

Μά τώρα μέσ',
στη τραγική
αλήθεια, κα-
τάμνος, μέσ' στο
πυρετό γράσο
τα λόγια αυτά,
άπου προτήρησα
έξηντλησα πάνω
στο κρεβάτι αυτό
τόν πόνου και
την τελευταία
χαρούμενη
άγάπη της
πρώτης μας
άπεραντης
άγάπης!...

Και τώρα που
θέλω και που
ποθύω τον θάνατο
για άπολύτρωσι
της σκληρής
εισαγγελίας μου,
σας παρακαλώ
για στερνή
φορά να με
συγχωρήτε
άν συχνά σας
νύχλησα με
τους λυρισμούς
αυτούς της
άγάπης μου!...

Νομίζετε ότι
σας άγάπησα και
γώ όπως ό κάθε
τυχαίως νεέ...
Ίσού το τραγικό
σας σφάλμα!...
—Ίσως καμμία
φορά όταν
απλησιάζαμε από
τις θάλασσες
πιά της
κοινωνίας
συναντηθήκαμε
Κε! ψηλά
στα ούρανα,
στην άλήθινή
ελπίστικη ζωή,
την μακριά
άπό τα
μεσώδη
ή άδυστηρία
και τις
χουδαίστητες,
τότε που
θαχέτε
πλέον
γνώσει
το έγ-
κλημα
σας...
τότε που
μετανοημένη
θα
κυλούν
ά-
πό τα
σαρπιτερινά
μάτια
σας
τα
δάκρυα
της
μετα-
μέλειας
και της
συγγνώμης,
τότε...
μά
τόρα
με
θαθ
σπαρταγμό
σ' άφίνα
στο
στερνό
μου
άντίο!...

Νομίζετε ότι
σας άγάπησα και
γώ όπως ό κάθε
τυχαίως νεέ...
Ίσού το τραγικό
σας σφάλμα!...
—Ίσως καμμία
φορά όταν
απλησιάζαμε από
τις θάλασσες
πιά της
κοινωνίας
συναντηθήκαμε
Κε! ψηλά
στα ούρανα,
στην άλήθινή
ελπίστικη ζωή,
την μακριά
άπό τα
μεσώδη
ή άδυστηρία
και τις
χουδαίστητες,
τότε που
θαχέτε
πλέον
γνώσει
το έγ-
κλημα
σας...
τότε που
μετανοημένη
θα
κυλούν
ά-
πό τα
σαρπιτερινά
μάτια
σας
τα
δάκρυα
της
μετα-
μέλειας
και της
συγγνώμης,
τότε...
μά
τόρα
με
θαθ
σπαρταγμό
σ' άφίνα
στο
στερνό
μου
άντίο!...

Νομίζετε ότι
σας άγάπησα και
γώ όπως ό κάθε
τυχαίως νεέ...
Ίσού το τραγικό
σας σφάλμα!...
—Ίσως καμμία
φορά όταν
απλησιάζαμε από
τις θάλασσες
πιά της
κοινωνίας
συναντηθήκαμε
Κε! ψηλά
στα ούρανα,
στην άλήθινή
ελπίστικη ζωή,
την μακριά
άπό τα
μεσώδη
ή άδυστηρία
και τις
χουδαίστητες,
τότε που
θαχέτε
πλέον
γνώσει
το έγ-
κλημα
σας...
τότε που
μετανοημένη
θα
κυλούν
ά-
πό τα
σαρπιτερινά
μάτια
σας
τα
δάκρυα
της
μετα-
μέλειας
και της
συγγνώμης,
τότε...
μά
τόρα
με
θαθ
σπαρταγμό
σ' άφίνα
στο
στερνό
μου
άντίο!...

Νομίζετε ότι
σας άγάπησα και
γώ όπως ό κάθε
τυχαίως νεέ...
Ίσού το τραγικό
σας σφάλμα!...
—Ίσως καμμία
φορά όταν
απλησιάζαμε από
τις θάλασσες
πιά της
κοινωνίας
συναντηθήκαμε
Κε! ψηλά
στα ούρανα,
στην άλήθινή
ελπίστικη ζωή,
την μακριά
άπό τα
μεσώδη
ή άδυστηρία
και τις
χουδαίστητες,
τότε που
θαχέτε
πλέον
γνώσει
το έγ-
κλημα
σας...
τότε που
μετανοημένη
θα
κυλούν
ά-
πό τα
σαρπιτερινά
μάτια
σας
τα
δάκρυα
της
μετα-
μέλειας
και της
συγγνώμης,
τότε...
μά
τόρα
με
θαθ
σπαρταγμό
σ' άφίνα
στο
στερνό
μου
άντίο!...

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Δοκιμάσατε τα άρώματά μας

ΔΩΡΕΑΝ

Διαθέτουμε προσωπικόν ειδικώς μορφωθέν εις Γαλλικούς οίκους και παρασκευάζουμε τα άρώματά μας με πρώτας ύλας (essences), φυσικάς πάντοτε, εκ Γαλλίας.

Είτε εις χύμα, είτε εις φιαλίδια εξαιρετικού γούστου, εύρίσκετε όλα τα άρώματα και τας λουσιών έφάμιλλα τών καλλιτέρων Εύρωπαϊκών Οίκων.

Επίσης Κολώνιες εξαιρετικές Athenia, Superba κτλ.

ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ

Εις όλας τας άποχρώσεις (Perles après le crême, Naturel κτλ. διαρκείας και στιλπνότητος.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ

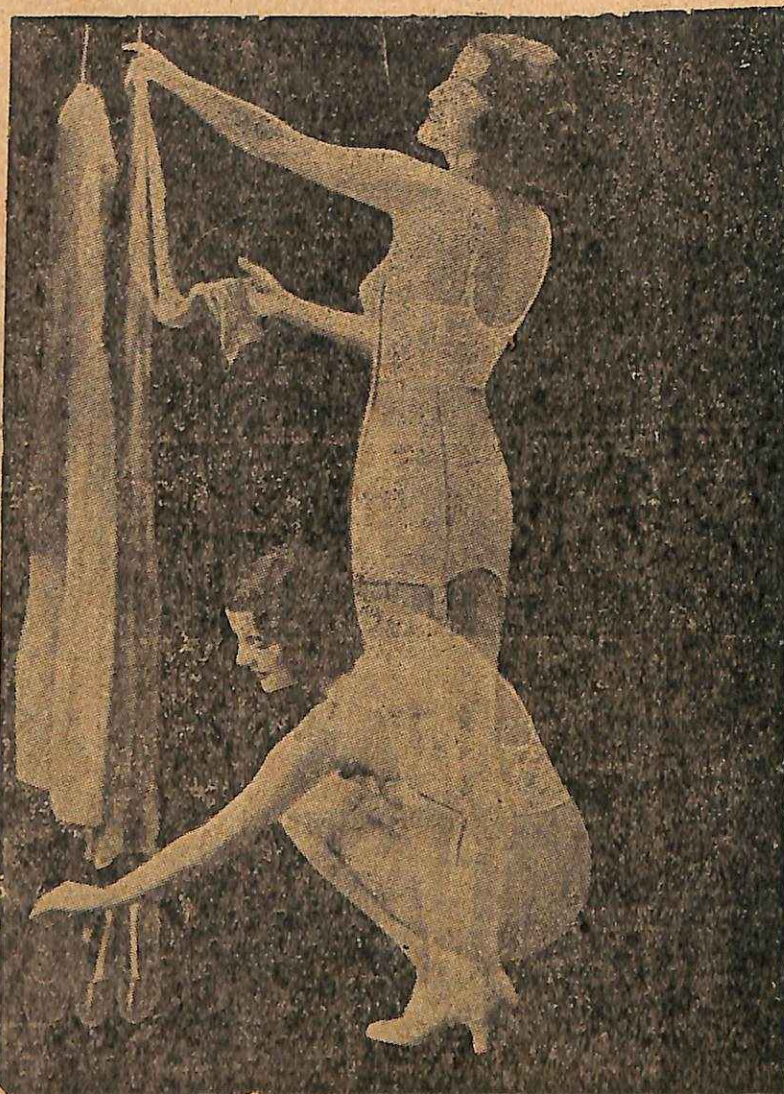
Πυτιρίδα και έπαναφοράν εις τόν φυσικόν τους χρωματισμόν.

Συνιστώμεν την ύπεροχον λουσιών μας «Regenerateur» δοκιμασμένην από έτών και πωλουμένην εις χύμα.

ΦΩΤΟ — ΟΠΤΙΚΑ

Εις τó Φωτο-οπτικόν τμήμα του φαρμακείου μας υπάρχει πλουσιωτάτη συλλογή από όμματα ούά λια όλων τών σχημάτων. Δίοπτρα θεάτρου πρισματικά, ως και πλάκας κλπ. Εμπειροστάτη έκτέλεσις υπό ειδικού τεχνίτου πάσης όπτικής έργασίας. Εμφανίσεις — Έκτύπώσεις — Μεγέθυνσεις.

Πλουσιωτάτη συλλογή φωτογραφικών μηχανών και εις τιμάς ευκαιρίας από 85 δραχμάς και άνω.

Ελαφρές σαν πούπουλο. — Εφαρμόζουν σαν γάντι. — Έντελώς αδιόρατες και χωρίς μπανέλες είναι τὰ Νέα Μοντέλα Πλαστικών Ζωνών του περιφήμου Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των Παρισίων.

ΔΙ' ΟΣΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ

Τό φαρμακείον μας, αντιπροσωπεύον τόν μοναδικόν εις τόν κόσμον οίκον

Dr Scholl's
Foot Comfort Service

Ίδρυσε τμήμα Chiropodie, υπό την διεύθυνσιν και επίβλεψιν του κ. William Falk μέλους του Έθνικού Ίνστιτούτου Χειροπαιδικής του Λονδίνου μετά της κυρίας του ειδικώς άπεσταλμένων εκ Λονδίνου, διά την εγκαθίδρυσιν του τμήματός μας από τόν οίκον Dr Scholl.

Διά κάλους, πλατυποδία, σκληρόν, σεις και έν γένει τας ανωμαλίας και παθήσεις τών ποδών.

Όλα τὰ Accessoires του οίκου Dr Scholl, ως και κάθε συμβουλή και οδηγία δίδεται εις τó Φαρμακείον μας. Όρα 10 — 1 και 5 — 8.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ ΚΑΙ ΔΥΣΟΔΜΙΑΝ

Συνιστώμεν τó εξαίρετον όγρόν ΟΔΟΡΛΕΣ άποτελεσματικόν κατά του ιδρώτος και της δυσοσμίας. Προστατεύει τὰ φορέματα. Πωλείται εις χύμα εις τó Φαρμακείον μας.

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ

Διά τούς λουόμενους είναι άπαραίτητος ή πυκνόμενος συσκευασία μας ΣΑΝ — ΜΠΑΡΝΣ — ΟΊΛ προφυλάσσει και δίδει εις τó δέρμα ένα όραίο χρώμα, ΦΥΣΙΚΟΝ ΚΑΦΕ. Τό πωλούμεν εις χύμα.

Οί άπαντήσεις του συμβουλίου τών ιατρών μας

ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙ, Καλάμας. — Χωρίς να θέτετε μόνοι σας διάγνωσιν, γράφατέ μας τὰ συμπτώματα της παθήσεώς σας και θα σας άπαντήσωμεν. Λευκόρροια στους άνδρες είναι πράγμα όλίγον άκατανόητον.

Κ. Κ. Γ. Θεσσαλονίκη. — Η άγάπη σας προς την ζωή, την εργασία και την χαράν μας διαθέτει συμπάθειαν επί πάσης παρομοίας περιπτώσεως, διαπαιδαγωγούντες όττω έπωφελώς τó αναγνωστικόν μας κοινόν. Τα άτομα ως υμείς έχουσιν ανάγκην, κατά πρώτον και κύριον σκοπόν, να έμπιστευθώσι τόν εαυτόν των εις την φύσιν. Υπαιθρον, πλάνσεις του σώματος δι' άφθόνου ύδατος, μπάνια θαλάσσια, ήλιοθεραπεία, πραγματικά ήλιόλουστα, κατοικία, υγιεινή, ύπνος άρκυτός με πλήρη άερισμόν του κοιτώσος κατά την νύκτα και την ημέραν, τροφή υγιεινή (άφθονα χόρτα και φρούτα, έηρούς καρπούς, γαπόν δούτυρον, αυγά, ψάρια. Όχι βαρεία καρυκεύματα και συνδυασμοί μαγειρικοί τοιοῦτοι, ώστε και τόν στομάχον να επιβαρύνωσι και τόν οργανισμόν να δηλητηριάζωσι με διαφόρους τοξίνας, ή έρεθιστικάς ούσας, ή φορτικάς διά τόν μηχανισμόν του). Και άκόμη συμπλήρωσις της υγιεινής αυτής διατροφής διά στοιχείων, τὰ όποια, είτε έλλείπουσιν από τόν οργανισμόν, είτε χρειάζονται εις αυτόν, μη όντα άπολύτως φυσιολογικόν, έν σχετική περισσειά, προς άποκατάστασιν της βιομηχανικής αυτού Ισορροπίας και διεγερσιν ώρισμένων ύπολειπομένων λειτουργιών αυτού. Τοιαῦτα ούσια είναι κατά πρώτον λόγον αι εΙΤΑΜΙΝΑΙ, άπαραίτητοι διά την ζωήν, την άνάπτυξιν και την καλήν λειτουργίαν του οργανισμού, άκόμη ό φώσφορ όστις δέν λείπει από κανένα βασικόν ιστόν του σώματος και άποτελεί βασικόν παράγοντα της αναπτύξεως και της υγείας αυτού, καθήλων τó ασθένειον, επηρεάζων εύνοϊκάς την ανταλλαγήν της ύλης και τροφοτόν τόν νευρικόν σύστημα. Άκόμη τó άρσενικόν όπερ και την ανταλλαγήν της ύλης τώνωνει και την αιματοποίησιν διεγείρει, τó μαγγάνιον, όπερ διεγείρει τας έν τώ οργανισμώ καύσεις και άπαλλάσσει αυτόν από τας τοξίνας, καταστρέφον αυτές δι' όξειδώσεως, ή κίνα, ή κόλλα, ή νευροτονική στρυχνίνη κλπ. Άπαντα τα ως άνω συστατικά πρέπει να παρέχονται εις συνδυασμόν, εις δυνατόν, τροφικούς, εις έν φαρμακοσκεύασμα του όποιου και ή σύνθεσις και ή παρασκευή να είναι τοιαῦτα, ώστε να μη τó καθιστούν ένα έπιβαρυντικόν διά τόν οργανισμόν «γιατρικό», αλλά να τó άνάγουν εις την βιομηχανικήν και θεραπευτικήν θαυμάσιαν τρώφικων φαρμάκων, εις την άξίαν σκεύασματος ύπεισερχομένου κυριολεκτικώς εις την φυσιολογικήν και άπαραίτητον διατροφήν του άτόμου. Ως τοιοῦτον φάρμακον μετ' έμπιστοσύνης προτείνουμεν τó:

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 13, Κέρκυρα. — Δέν υπάρχουν δυστυχώς τέτοιες έννοιαι. Όσον άφορά τó δεύτερον έρώτημά σας, παρεπέμψαμεν την έπιστολήν σας εις την συνεργάτιδά μας κ. Μάλλα, ήτις και θα σας άπαντήσῃ από της ειδικής στήλης της. Τό καθ' ήμās, είναι και ζήτημα ίδιουσγκρασίας. Άν μας έγράφατε όσον άφορά την ίδιουσγκρασίαν σας, άσφαλώς θα μπορούσαμε να σας δώσωμε και υμείς την έπιστημονικήν μας βοήθειαν.

Κ. Κ. Κ. — Αυτό που σας συμβαίνει κατά την έποπάτησιν και μετ' αυτήν, μας δημιουργεί την ύποψίαν μήπως ό προστάτης σας έχει πάθει κάτι. Είναι δε τούτο ζήτημα άμέσου άντιλήψεως του ιατρού. Καταφύγετε εις ένα ιατρόν να εξετασθήτε και ότε μας γράφετε και μας τι σας είπε.

ΜΑΡΑΜΕΝΗΝ ΑΝΟΙΞΙΝ. — Δέν πρόκειται να σας δημιουργήσωμεν «ψεύτικα κρέατα», τὰ όποια εις ζητάτε, έστω σαν τελευταίαν έναπομείναν διαόδον από την κατάστασιν που σας στενοχωρεί. Τέτοια κρέατα ούτε σας ώφελοῦν, ούτε και μπορούν να ήμιοιουργηθώσι. Σεις άνήκετε εις την κατηγορίαν των άτόμων εκείνων, τὰ όποια δέν πάσχουσιν εκ συγκεκριμένης τινός ασθενείας, άλλ' έχουσι μίαν άδυναμίαν, όπως συνήθως την όνομάζομεν, άσφαλώς έλλείψεως του οργανισμού των εις συστατικά και αρράγοντας άπαραίτητους διά την εξέλιαν και την καλήν λειτουργίαν αυτών. Αυτό συμβαίνει εις πλείους συνανθρώπους μας, είτε συνεπεία έπιστημονικής πλημμελοῦς διατροφής και έν γένει άταγωγής καί την θρεπτικήν και την παιδικήν αυτών ηλικίαν. Ιτε εξ επακολούθων συνθηκών ζωής, εργασίας, κλπ. Από της άπάνσεως ταύτης τó θέμα σας είναι νενικώ-

τέρου ενδιαφέροντος και διά τούτο δέν διατάζομεν να έπεκταθώμεν όλίγον εις αυτό, πράγμα άλλωστε που θα κάμωμεν επί πάσης παρομοίας περιπτώσεως, διαπαιδαγωγούντες όττω έπωφελώς τó αναγνωστικόν μας κοινόν. Τα άτομα ως υμείς έχουσιν ανάγκην, κατά πρώτον και κύριον σκοπόν, να έμπιστευθώσι τόν εαυτόν των εις την φύσιν. Υπαιθρον, πλάνσεις του σώματος δι' άφθόνου ύδατος, μπάνια θαλάσσια, ήλιοθεραπεία, πραγματικά ήλιόλουστα, κατοικία, υγιεινή, ύπνος άρκυτός με πλήρη άερισμόν του κοιτώσος κατά την νύκτα και την ημέραν, τροφή υγιεινή (άφθονα χόρτα και φρούτα, έηρούς καρπούς, γαπόν δούτυρον, αυγά, ψάρια. Όχι βαρεία καρυκεύματα και συνδυασμοί μαγειρικοί τοιοῦτοι, ώστε και τόν στομάχον να επιβαρύνωσι και τόν οργανισμόν να δηλητηριάζωσι με διαφόρους τοξίνας, ή έρεθιστικάς ούσας, ή φορτικάς διά τόν μηχανισμόν του). Και άκόμη συμπλήρωσις της υγιεινής αυτής διατροφής διά στοιχείων, τὰ όποια, είτε έλλείπουσιν από τόν οργανισμόν, είτε χρειάζονται εις αυτόν, μη όντα άπολύτως φυσιολογικόν, έν σχετική περισσειά, προς άποκατάστασιν της βιομηχανικής αυτού Ισορροπίας και διεγερσιν ώρισμένων ύπολειπομένων λειτουργιών αυτού. Τοιαῦτα ούσια είναι κατά πρώτον λόγον αι εΙΤΑΜΙΝΑΙ, άπαραίτητοι διά την ζωήν, την άνάπτυξιν και την καλήν λειτουργίαν του οργανισμού, άκόμη ό φώσφορ όστις δέν λείπει από κανένα βασικόν ιστόν του σώματος και άποτελεί βασικόν παράγοντα της αναπτύξεως και της υγείας αυτού, καθήλων τó ασθένειον, επηρεάζων εύνοϊκάς την ανταλλαγήν της ύλης και τροφοτόν τόν νευρικόν σύστημα. Άκόμη τó άρσενικόν όπερ και την ανταλλαγήν της ύλης τώνωνει και την αιματοποίησιν διεγείρει, τó μαγγάνιον, όπερ διεγείρει τας έν τώ οργανισμώ καύσεις και άπαλλάσσει αυτόν από τας τοξίνας, καταστρέφον αυτές δι' όξειδώσεως, ή κίνα, ή κόλλα, ή νευροτονική στρυχνίνη κλπ. Άπαντα τα ως άνω συστατικά πρέπει να παρέχονται εις συνδυασμόν, εις δυνατόν, τροφικούς, εις έν φαρμακοσκεύασμα του όποιου και ή σύνθεσις και ή παρασκευή να είναι τοιαῦτα, ώστε να μη τó καθιστούν ένα έπιβαρυντικόν διά τόν οργανισμόν «γιατρικό», αλλά να τó άνάγουν εις την βιομηχανικήν και θεραπευτικήν θαυμάσιαν τρώφικων φαρμάκων, εις την άξίαν σκεύασματος ύπεισερχομένου κυριολεκτικώς εις την φυσιολογικήν και άπαραίτητον διατροφήν του άτόμου. Ως τοιοῦτον φάρμακον μετ' έμπιστοσύνης προτείνουμεν τó:

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 13, Κέρκυρα. — Δέν υπάρχουν δυστυχώς τέτοιες έννοιαι. Όσον άφορά τó δεύτερον έρώτημά σας, παρεπέμψαμεν την έπιστολήν σας εις την συνεργάτιδά μας κ. Μάλλα, ήτις και θα σας άπαντήσῃ από της ειδικής στήλης της. Τό καθ' ήμās, είναι και ζήτημα ίδιουσγκρασίας. Άν μας έγράφατε όσον άφορά την ίδιουσγκρασίαν σας, άσφαλώς θα μπορούσαμε να σας δώσωμε και υμείς την έπιστημονικήν μας βοήθειαν.

Κ. Κ. Κ. — Αυτό που σας συμβαίνει κατά την έποπάτησιν και μετ' αυτήν, μας δημιουργεί την ύποψίαν μήπως ό προστάτης σας έχει πάθει κάτι. Είναι δε τούτο ζήτημα άμέσου άντιλήψεως του ιατρού. Καταφύγετε εις ένα ιατρόν να εξετασθήτε και ότε μας γράφετε και μας τι σας είπε.

ΜΑΡΑΜΕΝΗΝ ΑΝΟΙΞΙΝ. — Δέν πρόκειται να σας δημιουργήσωμεν «ψεύτικα κρέατα», τὰ όποια εις ζητάτε, έστω σαν τελευταίαν έναπομείναν διαόδον από την κατάστασιν που σας στενοχωρεί. Τέτοια κρέατα ούτε σας ώφελοῦν, ούτε και μπορούν να ήμιοιουργηθώσι. Σεις άνήκετε εις την κατηγορίαν των άτόμων εκείνων, τὰ όποια δέν πάσχουσιν εκ συγκεκριμένης τινός ασθενείας, άλλ' έχουσι μίαν άδυναμίαν, όπως συνήθως την όνομάζομεν, άσφαλώς έλλείψεως του οργανισμού των εις συστατικά και αρράγοντας άπαραίτητους διά την εξέλιαν και την καλήν λειτουργίαν αυτών. Αυτό συμβαίνει εις πλείους συνανθρώπους μας, είτε συνεπεία έπιστημονικής πλημμελοῦς διατροφής και έν γένει άταγωγής καί την θρεπτικήν και την παιδικήν αυτών ηλικίαν. Ιτε εξ επακολούθων συνθηκών ζωής, εργασίας, κλπ. Από της άπάνσεως ταύτης τó θέμα σας είναι νενικώ-

τέρου ενδιαφέροντος και διά τούτο δέν διατάζομεν να έπεκταθώμεν όλίγον εις αυτό, πράγμα άλλωστε που θα κάμωμεν επί πάσης παρομοίας περιπτώσεως, διαπαιδαγωγούντες όττω έπωφελώς τó αναγνωστικόν μας κοινόν. Τα άτομα ως υμείς έχουσιν ανάγκην, κατά πρώτον και κύριον σκοπόν, να έμπιστευθώσι τόν εαυτόν των εις την φύσιν. Υπαιθρον, πλάνσεις του σώματος δι' άφθόνου ύδατος, μπάνια θαλάσσια, ήλιοθεραπεία, πραγματικά ήλιόλουστα, κατοικία, υγιεινή, ύπνος άρκυτός με πλήρη άερισμόν του κοιτώσος κατά την νύκτα και την ημέραν, τροφή υγιεινή (άφθονα χόρτα και φρούτα, έηρούς καρπούς, γαπόν δούτυρον, αυγά, ψάρια. Όχι βαρεία καρυκεύματα και συνδυασμοί μαγειρικοί τοιοῦτοι, ώστε και τόν στομάχον να επιβαρύνωσι και τόν οργανισμόν να δηλητηριάζωσι με διαφόρους τοξίνας, ή έρεθιστικάς ούσας, ή φορτικάς διά τόν μηχανισμόν του). Και άκόμη συμπλήρωσις της υγιεινής αυτής διατροφής διά στοιχείων, τὰ όποια, είτε έλλείπουσιν από τόν οργανισμόν, είτε χρειάζονται εις αυτόν, μη όντα άπολύτως φυσιολογικόν, έν σχετική περισσειά, προς άποκατάστασιν της βιομηχανικής αυτού Ισορροπίας και διεγερσιν ώρισμένων ύπολειπομένων λειτουργιών αυτού. Τοιαῦτα ούσια είναι κατά πρώτον λόγον αι εΙΤΑΜΙΝΑΙ, άπαραίτητοι διά την ζωήν, την άνάπτυξιν και την καλήν λειτουργίαν του οργανισμού, άκόμη ό φώσφορ όστις δέν λείπει από κανένα βασικόν ιστόν του σώματος και άποτελεί βασικόν παράγοντα της αναπτύξεως και της υγείας αυτού, καθήλων τó ασθένειον, επηρεάζων εύνοϊκάς την ανταλλαγήν της ύλης και τροφοτόν τόν νευρικόν σύστημα. Άκόμη τó άρσενικόν όπερ και την ανταλλαγήν της ύλης τώνωνει και την αιματοποίησιν διεγείρει, τó μαγγάνιον, όπερ διεγείρει τας έν τώ οργανισμώ καύσεις και άπαλλάσσει αυτόν από τας τοξίνας, καταστρέφον αυτές δι' όξειδώσεως, ή κίνα, ή κόλλα, ή νευροτονική στρυχνίνη κλπ. Άπαντα τα ως άνω συστατικά πρέπει να παρέχονται εις συνδυασμόν, εις δυνατόν, τροφικούς, εις έν φαρμακοσκεύασμα του όποιου και ή σύνθεσις και ή παρασκευή να είναι τοιαῦτα, ώστε να μη τó καθιστούν ένα έπιβαρυντικόν διά τόν οργανισμόν «γιατρικό», αλλά να τó άνάγουν εις την βιομηχανικήν και θεραπευτικήν θαυμάσιαν τρώφικων φαρμάκων, εις την άξίαν σκεύασματος ύπεισερχομένου κυριολεκτικώς εις την φυσιολογικήν και άπαραίτητον διατροφήν του άτόμου. Ως τοιοῦτον φάρμακον μετ' έμπιστοσύνης προτείνουμεν τó:

Lecithinol

όπερ λαμβάνεται εις δόσιν τριών κοχλιαρίων της σούπας ήμερησίας, κατά την ώραν των γευμάτων, ως άπαραίτητον συμπλήρωμα της τροφής των ισχύων και των αδυνάτων. Περιέχει όλα τὰ ως άνω συστατικά και δη υπό μορφάς και ένώσεις οργανικές, εύκόλως και πλήρως άφομοιούμενας από τόν οργανισμόν, ό όποιος κυριολεκτικώς τας ρουφά, διά να συμπληρώσῃ τας έλλείψεις του. Η γοή-

σις του πρέπει να είναι παρατεταμένη, με μικράς διακοπάς, και τότε τὰ άποτελέσματά του είναι άριστα.

Βλέπετε ότι εύρύτερον και θαύτερον σήμερα ή έπιστήμη θλέπει τὰ πράγματα. Και ή φαρμακολογία και φαρμακοτεχνία προσαρμόζονται προς τας άντιλήψεις της και προς έπαινον των ειδικών, άλλω και διά να μη μείνῃ εις τó ράφι των φαρμακείων άρ' όπου πλείστα σήμεραν κοινοβριθή φαρμακοσκευάσματα κλαίνε την μοίραν των και τó ποσοστόν του άρρασκευαστού των. ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

ΠΕΡΣΙΚΗ ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Έντελώς ακίνδυνη.

Χρώμα φυσικό, χωρίς πρόσχρωσις και κόκκινες άποχρώσεις, ούτε τó άπαίσιο μαύρο χρώμα της πίσσας.

Χρήσις άπλουστάτη.

Τιμή 5ρχ. 100. Διά τας

Επαρχίας δραχμάς 120.

ACADEMIE DE BEAUTE

Mme KETTY

ΕΡΜΟΥ 35 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 22-0-88

Τὰ πρώτα έν Έλλάδι ιδρυθέντα εργαστήρια ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ άνευ ήλεκτροϊσμοῦ και μηχανήματος

Κ. ΓΟΝΕΑΣ

Χρυσοστόμου Σμύρνης 57
(Συν) σμός Βύρωνος)

ΚΥΡΙΕΣ και ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Όσες θέλετε να έχετε μίαν καλλιτεχνικήν ΚΟΜΜΩΣΙΝ

με φυσικές σκάλες και μεγάλες μπούκλες, προτιμήσατε

τὰ εργαστήριά μας, όπου έχομεν ειδικευθή εις την πρό έ-

τους έφευρεθείσαν ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ άνευ

ήλεκτρισμοῦ, διαρκείας 8 μηνών.

Επίσης αναλαμβάνομεν τὰ τελείως κατεστραμμένα.

βαμμένα και δξυζεναρισμένα μαλλιά, παρέχοντες πάντο-

τε τὰ καλύτερα ΕΥΡΩΠΑΊΚΑ ΦΑΡΜΑΚΑ.

Μία επίσκεψις θα σας πείσῃ.

Επί τρίμηνον, χάριν ρεκλάμας, μονον 15 δρ. αντί 125.

ΙΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

και ζώνες υγείας του περιφήμου οίκου BARRERE των Παρισίων. Διά πτώσιν στομάχου, νεφρών, εύτοκίας, κλπ. Ειδικός τεχνίτης και προσωπικόν άρτιον θα είναι εις την διάθεσιν σας

Εις τó Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Κ. ΓΟΝΕΑΣ

ΑΡΙΑΝΑ. — Κάθε αλλη οιαίτα με φάρμακα σε σάς είνε θαλαβρά.
Νά περπατάτε πολύ, νά κοιμάσαστε λίγο, νά μὴν τρώτε τὸ θράδυ παρὰ μονάχα ἕνα τσάι μὲ παξιμάδια. Ἡλιοθεραπεία. Καθόλου καθιστό.
Γιὰ τίς πανίδες δὲν ὑπάρχει εἰδικὴ θεραπεία ἐξωτερική, διότι εἶναι μέσα ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα. Πάντως ἀποφεύγετε τὸν ἥλιο στὸ πρόσωπο.
Μεταχειρίζεστε λεμόνι μὲ γλυκερινὴ πρωὶ καὶ θράδυ.
Καὶ 2 φορές τὴν ἑβδομάδα ἕνα ἀσπράδι τ' αὐτοῦ χτυπητὸ νὰ τ' ἀλείψετε τὴ νύκτα στὸ πρόσωπο καὶ τὸ πρωὶ νὰ ξεπλύνετε μὲ χαμομήλινο.
Ἡ καλύτερα πούτσα εἶναι ἡ Ρέα.
ΚΟΥΖ, ΣΑΧΠ. — Ἀποστέλλω ταχυδρομικῶς.
Μ. ΚΑΡΑΜΑΛΗΝ. — Τρῶς ἰδιαίτερως.
ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΦΤΕΡΟΥΓΙΖΕΙ. — Κάθε πρωὶ νὰ βουτάτε ἕνα σφυγγάρι μεγάλο σὲ κρύο νερό

ΝΕΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

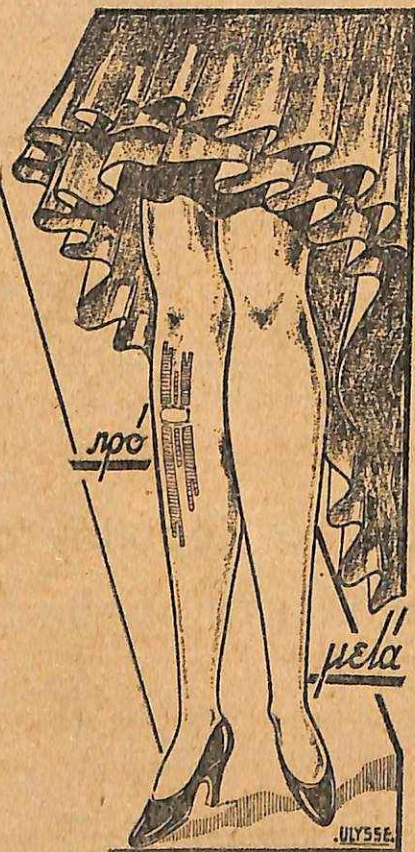
Ἐπιδιορθώσεως καλτσῶν.

Μὲ ηλεκτροκινήτους μηχανὰς καὶ ἀπὸ ἐργατρίας πεπειραμένας, εἰδικῶς ἀπὸ τὴν Εὐρώπην μετακληθείσας. Ἐπιδιορθώνομεν παντὸς εἶδους κάλτσες, ἀπὸ τὰς ὁποίας νὰ ἔχουν φύγει πόντοι, ἢ νὰ εἶνε σχισμένοι εἰς τρόπον πού νὰ μὴ φαίνεται καθόλου.

Ἡ τελειότης τῶν μηχανῶν μας καὶ ἡ μεγάλη ἀπόδοσις ἐργασίας, μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ταχεῖαν παράδοσιν καὶ τὴν οἰκονομικωτάτην ἐξυπηρέτησιν τῶν πελατῶν μας, καθότι ἐκάστη ἐπιδιορθώσις στοιχίζει ἀπὸ 5—25 δραχμάς.

ΑΔ. ΦΕΤΣΗ

Ἄγ. Μάρκου 15 α'. Τηλ. 27-209

«ΑΙΤΣ»

Ἰατρός
Α. Μ. Σφακιανάκης
Σωκράτους 30· Ἀθήνα
Παιδιατρικὰ ἑσωτερικὰ
Παιδιατρικὰ

Ἀρσενος Δρακάκης
Δερματικὰ Ἀφροδισια
Γυναικολογικὰ
Χαβρίου 2· Ἀθήνα
Ἰατρός

ΔΕΛΤΙΟΝ
τοῦ Β' βιβλίου
«ΟΙ ΘΑΛΙΜΕΝΕΣ ΜΑΡΔΙΕΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΝΔΟΥΛΙΝΑΤΑ

— 1934 —

Ἦδες Κολοκοτρώνη 37
Μιθιάσκονται: Μανθόνιν, Κιθάρ, Μανθόλα,
Μανθολογιάννη κλπ. ὡς καὶ θεωρητικὰ μαθήματα.
Αἱ ἐγγραφὲς ἤρξαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Εὐάγγελος Ἀραγιάννης
Χαρακὸς Καὶ Λίθος

Βάζετε τὰ φορέματά σας
μόνον μὲ τὴν γρηναίαν Γερμανικὴν βαρὺς **Arli**

θράδυ.
ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΝ ΝΕΟΝ. — Γιὰ τὰ μπιμπικισα σὰς συνιστᾷ μίαν ἀλάνθαστον συνταγὴν.
Κάθε πρωὶ νὰ πλένεσθε μὲ νερό ζεστό, στὸ ὅποιο νὰ ρίχνετε λίγες σταγόνας μπενζίνης.
Τὸ θράδυ τὸ ἴδιο πρὶν πλαγιάσετε.
Κάθε θράδυ δὲ μετὰ τὸ πλύσιμο τοῦ προσώπου τρίβετε τὰ μπιμπικισα μ' ἕνα μπαμπάκι βουτηγμένον στὴν κάτωθι λουσίαν:

0,10 » Sublimé
1 » Resorcin
2 » Chloral
100 gr. Alcohol

Ἀφοῦ στεγνώσει αὐτὸ πάνω στὸ πρόσωπο σὰς τότε, παίρνετε μὲ τὸ δάχτυλό ἀπὸ τὴν κάτωθι λουσίαν καὶ θάξετε ἀπὸ λίγο ἐπάνω καὶ κοιμάστε μ' αὐτό:

0,20 gr. Camphre
0,20 » Acide salicylique
2 » Oxide de zinc
8 » Vaseline
8 » Lanoline

ΜΑΡ. ΑΥΛ. Βόλος. — Ἐκτρέπε νὰ μοῦ γράψετε ἀμέσως. Καθὼν μου εἶναι νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω.
Δότες νὰ φτιάσω τὸ κάτωθι:

50 gr. Vaseline
25 » Huile de ricin
25 » Rhum
2 » Extrait Quinquina

Αὐτὸ Τετάρτη καὶ Παρασκευή, τίς δὲ ἄλλες ἡμέρες:

20 gr. Vinaigre aromatique
10 » Glycerine
2 » Extrait de jaborandi

Πρωὶ καὶ θράδυ, τριπλά.
Γιὰ τὰ θλέφαρα τὴν «Ἀζουρίνη» καὶ γιὰ τὸ πρῶτο πούτσα καὶ κρέμα «Ρέα».

ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ. — Γιὰ τὸ πρῶτο ἐρώτημά σας κάθε πρωὶ ἀφοῦ πλύνετε μὲ ζεστό νερό στὸ ὅποιο νάχετε θράσι χαμομήλι. Παίρνετε κι' ἕνα ζουμὲρο ροδάκινου καὶ τρίβετε τὸ πρόσωπο.

Νὰ ξεπλύνετε καὶ νὰ κλείνετε τὰ θλέφαρα 2—3 φορές τὴν ἡμέρα γιὰ πέντε τοὐλάχιστον λεπτὰ.

Ἐπειτα, κάθε θράδυ, πρὶν πλαγιάσετε ν' ἀλείψετε τὸ πρόσωπο μὲ καλὸ ἀγνὸ μέλι. Τ' ἀφίνετε ἐπάνω ἕνα τέταρτο, ἐπὶ καμμένη καὶ μετὰ πλένετε πάλι μὲ ζεστὸ χαμομήλινο καὶ κοιμάστε.

Γιὰ τὰ χέρια σας νὰ μεταχειρίζεστε γλυκερίνη μὲ λεμόνι καὶ νὰ τὰ τρίβετε. Νὰ μὴ τὰ θάξετε σὲ κρύο νερό.

Καὶ νὰ παραγγείλετε τὴν κάτωθι ἀλοιφή τὴν ὁποία νὰ θάξετε πρὶν πλαγιάσετε:

40 gr. Lanoline
20 » Eau de roses
5 » Liqueur Labarraque
1 » Ess. Géranium

Κρέμα ζητήσατε «Ρέα».
Φ. ΜΙΧΛΗΛ. Θεσπικῆ. — Ἡ καλύτερη εἶναι «Ρέα». Πάντως σὰς γράφω ἰδιαίτερως.
ΜΑΛΒΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

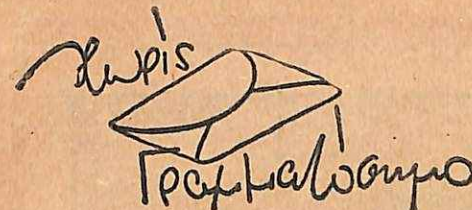

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος χρησιμοποιοῦνται τὸ παγκοσμίου φήμης ἀποτριχωτικὸν RAPIDENTH, τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μὲ τὴν ῥίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δὲ λόγω τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα

ERMAN ΜΑΡΧ

Στοὰ Φέξη 59 (Πρῶτος ὄροφος)
Ἀθήναι.

(Παρακαλοῦμεν τοὺς Ν. Λογοτέχνες, ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ δημοσιεύσουν ἕνα ἀπὸ τὰ τραγούδια τοὺς ἢ πεζοὺς στοὺν τόμο τῆς «Νέας Λογοτεχνίας», νὰ στείλουν ἐγκαίρως νὰ μᾶς διηλώσουν πόσους τόμους θέλουν νὰ τοὺς ἐγγράψωμε καὶ νὰ προκαταβάλουν πρὸς 25 δραχ. τὸν τόμο.

Οἱ σελίδες τοῦ τόμου αὐτοῦ πού θὰ εἶναι συγκεντρωμένη ὅλη ἡ ἐργασία τῶν νέων, θὰ ποικίλλει εἰς σελίδες ἀνάλογους μὲ τὴν συμμετοχήν.

Μ. ΚΑΡΑΜΑΛΗΝ. — Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ ἐνέργειάς σας. Στείλτε μᾶς 2 μικρὲς φωτογραφίες καὶ 5 δραχ. νὰ λάβετε τὸ δελτίο ταυτότητός. Ἀποστέλλετε ἀνταποκρίσεις. Θὰ δημοσιεύω τὸ «Σουβενίρ».

Γ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΗ. — Εὐχαριστοῦμε κι' ἐλπίσμεν στὸν κύκλο σας νὰ κάνετε ὅτι μπορεῖτε γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Τὸ «Πῶς θάβελω» θὰ δημοσιεύω.

Γ. ΤΣΟΚΑΝ. — Στείλτε κατὰ νὰ δοκιμάσωμε τὴν ἱκανότητά σας.

Α. ΜΙΛΩΝΤΡΥ. — Ἄν ἔχετε τίποτα μικρά, περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μᾶς νὰ σὰς γνωρίσωμε.

Ν. ΤΑΒΑΝΘΗ. — Θὰ δημοσιεύω μὲ τὴν σειράν σου.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ. — Θὰ δημοσιεύω.

Μ. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ. — Γράφετε κι' ἄλλο καὶ ἄλλα πολλά κι' ἐπειτα στείλτε μου. Μὴ γυρεύετε ἢ ΕΜΜ. ΚΑΜΠΟΥΛΑΚΗΝ. — Θὰ δημοσιεύω τὸ «Ἐλὼν ἢ πόλις».

Κ. ΜΕΛΑ. — Περιμένω ἐνέργειάς διαδόσεως. Σημειώσατε τὴν φάλαγγα Ε. Φ. Α. Γραφῆτε τὴν «Ἑλπίδα». Τὸ «Προσπάθω νὰ τὰ ξεχάσω» θὰ δημοσιεύω.

Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΝ. — Ἀποστέλλωμεν.

Ν. ΤΣΟΥΡΑΙΝΗΝ. — Ἀποστέλλωμεν.

Ι. ΚΡΑΝΙΩΤΑΚΗ. — Θέλουν δούλεμα οἱ στίχοι σας. Διαβάστε, περιμένετε κι' ἐπειτα γράφετε.

ΚΡΙΝΑΝΘΙΑΝ. — Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐνέργειά σας. Φτιάσατε τὸν πυρήνα σας καὶ στείλτε ἀπ' εὐθείας γράμμα στὸν κ. Τριποδάκη. Ὅλα θὰ δημοσιεύω μὲ τὴν σειράν τους.

Ι. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. — Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰς ἐνέργειάς σας προπαγάνδας. Τὸ «Ρομάντο» θὰ τὸ διαβάσω κι' ἂν μ' ἀρέσῃ, θὰ τὸ δημοσιεύω χωρὶς νὰ σὰς ἀπαντήσω. Τὸς ἀνταποκριτὰς πού θὰ ἔρρισκε νὰ τοὺς λένε νὰ στέλνουν 2 μικρὲς φωτογραφίες καὶ 5 δραχ.

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. — Μὴν ἀμφισβάζετε πὺς ἂν εἶναι καλὸ, θὰ δημοσιεύω χωρὶς προειδοποίησι.

ΧΑΜΟΛΟΥΛΟΥΔΟ. — Γράφετε ὅσο, τρία, ἑκαθάρητε τὸ στίχο σας καὶ θὰ πετύχετε.

ΧΡ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Θὰ δημοσιεύω. Κάνετε γερὴ προπαγάνδα καὶ ἰδρύσατε πυρήνα Ε. Φ. Α.

Τ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΝ. — Θὰ δημοσιεύω.

ΜΑΡ. ΓΑΪΤΑΝΑΚΗ. — Ὁπτασία Μάννας θὰ δημοσιεύω.

ΠΟΤΗΝ ΠΟΛΙΤΗΝ. — Θὰ περιέχῃ μικρὰ πεζὰ καὶ ποιήματα ὑπερπεντακοσίων Ν. Λογοτεχνῶν. Τὸ «Κάποιος θραύς» δὲν μ' ἀρέσει.

ΜΑΡΙΑ. — Θὰ δημοσιεύω τὸ «Πόθοι». Γιατί δὲν ἐγγράφεσθε στὴν Ε. Φ. Α.;

ΑΓΓ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ. — Ἀποστέλλεται. Γράφετε μου κατὰ μικρότερο. Νάχη ὑπόθεσι. Ὅχι, πολλὰ φιλοσοφία. Ἀπλὸ, ἀληθινὰ, ὁροσκό.

ΑΙΜ. ΗΒΗΝ. — Ἀπ' τὸ Ἐρωτικό Παραλήρημα δὲν μπορεῖτε ν' ἀφαιρέσετε ὁρισμένα «κομμάτια» κλπ. νὰ γίνῃ καὶ μικρότερο γιὰ νὰ δημοσιεύω. Ἄν δὲν μπορῆτε τότε κατὰ μικρότερο.

ΝΑΥΑΓΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. — Νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ε. Φ. Α.

Γ. ΦΩΤΙΑΝ. — Θὰ δημοσιεύω τὸ «Θὰ τελειώσῃ τὸς».

ΣΤ. ΣΤΑΥΡΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. — Ἐγκρίνεται.

Κ. ΚΑΡΔΑΜΗΝ. — Σημειώσατε πυρήνα Ε. Φ. Α.

ΘΕΟΦ. ΑΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. — Νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ε. Φ. Α. καὶ νὰ προπαγανδίζετε ὑπερ τῆς «Ἀτλαντίδος». Φέρετε 2 φωτογραφίες καὶ 5 δραχ. νὰ πάρете τὴν ταυτότητά σας. Τὸ «Μὴ ἐξάρηθῃ» θὰ δημοσιεύω.

ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΝ. — Προσπαθήσατε νὰ διορθώσατε τὸ στίχο σας, θὰ μπορέσατε νὰ γράψετε κατὰ καλύτερο.

ΓΡΗΓ. ΚΑΛΑΒΙΤΗ. — Θὰ τὸ διαβάσω προσεχτικὰ κι' ἂν εἶναι καλὸ, θὰ τὸ δημοσιεύω χωρὶς νὰ σὰς εἰδοποιήσω.

ΜΗΤΣΟΝ ΠΑΝΤΟΝ. — Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐνέργειά σας. Μὴν εἰστε παραπονοῦν. Ἄν ἔρατε ὅτι ἔχω περὶ τὰ 760 ἀπομνημονεύματα, τί θὰ λέγατε;

Ν. ΚΑΒΑΝΗΝ. — Δοκίμασε νὰ μπιτῆ, δὲν ἔβρω. Σὲ ἄλλα μέρη χρησιμοῦμαι καὶ ὡς εἰσόδος στὰ θέατρα κλπ.

ΠΩΛ ΑΓΚΟΡ. — Τὰ μεγάλα κομμάτια τὰ κρατῶ ἰδιαίτερως, ἂν εἶναι γιὰ δημοσίευσιν, τὰ δημοσιεύω χωρὶς νὰ προειδοποιήσω.

Β. ΑΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΝ. — Τὸ «Φεῦγε γιὰ λίγους κῆπος καλότερο».

Γ. ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗΝ. — Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ γράφατε κατὰ καλύτερο. Θὰ μπορέσατε.

Β. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. — Στείλτε μᾶς. Ἐπίσης σηματοῦσατε πυρήνα Ε. Φ. Α.

Γ. ΠΟΤΑΡΗΝ. — Τὸ χρυσάνθεμα καλὸ, ἀλλὰ θὰ περιμένα κατὰ καλύτερο. Προσέξτε τὸ στίχο σας.

ΒΑΣΣ. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Θὰ δημοσιεύω.

ΜΑΚΗΝ ΠΕΛΛΗΝ. — Ἡ «Ἐγὼ οὐκ εἶμι» θέλει περισσότερο δούλεμα.

ΜΙΑΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ. — Εὐχαριστοῦμε

ναγνώστες ποὺ πραγματικὰ μᾶς ἀγαποῦν. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγήσω τίποτα ἀπὸ τὴν στήλη αὐτή. Ἄν εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ περνοῦσατε νὰ τὰ ποῦμε θὰ ἐλπίσατε ὅτι δὲν θὰ μᾶς δίνατε τόσο πολὺ ἀδικο. Πάντως ἡ χίλις μία θὰ γίνον 1101 νὰ εἶσατε δεσφαία.

Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΝ. — Πολὺ καλὸ, ἐγκρίνεται.

ΣΠ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Τὸ «Ἐλὰ στὴν ἀγκαλιά μου» καλὸ ὡς ἰδέα, ὅχι ὡς στίχος.

ΑΔ. ΕΥΝΟΓΛΑΝ. — Ἐλάτε νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ε. Φ. Α. καὶ περνατε τίς Φιλολογικὲς Δευτέρες.

ΣΤΕΛΛΑ ΣΑΒΒΑΚΗ. — Περάσατε τὴ Δευτέρα νὰ ἐγγραφῆτε στὴν Ε. Φ. Α. Τὸ «Πεθαίνω» ἐγκρίνεται.

ΚΑΙΤΗ ΜΑΡΑΘΑΚΗ. — Τὸ «Πιστέψα με» θὰ δημοσιεύω.

ΧΡ. ΚΑΜΕΣΗΝ. — Οὔτε δελτία περιεῖχε τὸ γράμμα, οὔτε τὸ ἀντίτιμο 5 ἢ 8 δραχ.

ΜΙΧ. ΠΕΤΡΟΥ. — Δὲν εἶναι ἀσχημά. Θέλουν δὲ μὲς περισσότερον δούλεμα στὸ στίχο τους.

ΑΧ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. — Ἐγκρίνεται.

Δ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΤΟΝ. — Στείλτε 2 μικρὲς φωτογραφίες καὶ 5 δραχ. νὰ λάβετε τὸ δελτίον. Στείλτε μου κατὰ καλύτερο.

Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ. — Τὸ διήγημα θὰ τὸ διαβάσω κι' ἂν μὴ ἀρέσῃ, θὰ δημοσιεύω χωρὶς νὰ σὰς προειδοποιήσω. Τὰ τραγούδια, ὅχι. Στείλτε 2 φωτογραφίες καὶ 5 δραχ. γιὰ τὸ δελτίο.

Ρ. Ι. Κ. — Ἐγκρίνεται. Ἐγγραφῆτε στὴν Ε. Φ. Α.

Κ. ΤΑΣΑΝΘΗΝ. — Ἐγκρίνεται.

ΣΙΜΟΝ ΣΑΡΙΑΔΗΝ. — Ἀποστέλλεται 2 μικρὲς φωτογραφίες καὶ 5 δραχ. νὰ λάβετε τὸ δελτίο. Ἐγγραφῆτε στὴν Ε. Φ. Α. Ἐγκρίνεται καὶ τὰ δύο. (Ἀπάντησα στὰ γράμματα πού ἔλαβα μέχρι τῆς 23 Αὐγούστου 1935).

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΤΟΥ

ΚΑΤΟΛ

ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΕΣ ΕΠΙΜΟΝΩΣ ΤΗΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ ΜΑΔΚΑΝ

ΚΑΤΟΛ

ΕΤΑΣΘΑΝΙΖΕΤΕ ΤΟΙΟΥΤΟΤΡΟΠΩΣ ΥΠΗΝΟΝ ΗΣΥΧΟΝ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ! ἔάν θέλετε νὰ ἔχετε γρήγορα ἄσπρα καὶ γυαλιστερά δόντια ἀρχίσετε νὰ τὰ βουρτσίσετε μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ, ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας.

Θὰ ἴδῃτε πόσο γρήγορα ἀποκοῦνται μιὰ θαυμασία λευκότητι. τὰ δὲ οὐλα σας ἐξυγιαίνονται τελείως.
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὁμορφαίνει τὰ δόντια σας τόσοον ὅσον καμία ἄλλη ὀδοντοκρεμα.
Θὰ δῇτε ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα τὰ δόντια σας θὰ γίνον κατὰ πολλὰς ἀποχρώσεις λευκότερα.
Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερον τὴν ὀδοντοκρέμαν

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4, ΑΘΗΝΑΙ

M

O

N

T

E

Λ

Λ

O

PERMANANT

1

9

3

5

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Είς τὰ ἐργαστήριά μας ἀπὸ 15 Μαΐου λειτουργοῦν 2 μηχανήματα τελευταίου τύπου. Μοντέλο 1935 (PARIS) τὰ ὁποῖα παρασκευάζουν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, με φάρδιες σκάλες καὶ χονδρὲς μπούκλες. Οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς συναγωνισθῇ διότι διαθέτομεν τὰ τελειότερα μέσα εἰς τὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Φάρμακα, τοῦ μεγάλου Παρισινοῦ οἴκου REALIS (PARIS). Ταχύτης: ἐντὸς μιᾶς ὥρας καὶ 15 λεπτῶν ἐκτέλεσις Περμανάντ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Γιὰ σᾶς ποὺ ἔχετε θαμμένα μαλλιά ἢ κακομεταχειρισμένα ἀπὸ ὅ,τι δῆποτε φάρμακα καὶ θέλετε νὰ κάμετε ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. Τὰ ἐργαστήριά μας ἀναλαμβάνουν διὰ 7 μῆνας νὰ ἔχετε Περμανάντ, χημικὴν, χωρὶς μηχανήμα ἀνευ ἡλεκτρισμοῦ, με ἀπόλυτον ἐγγύησιν. Δοκιμὴ δωρεάν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

